Loveswept

Roman de dragoste

Theresa Gladden

Tovărășie compromițătoare

THERESA GLADDEN

TOVĂRĂŞIE COMPROMIŢĂTOARE

Traducere de Sanda Socoliuc

Bad Company by Theresa Gladden copyright 1992 by Theresa Gladden

Editura: VICTORIA

1994

CAPITOLUL 1

La prima aruncătură de ochi, Jake Madison s-a gândit că ea arăta ca o fată bună pentru distracţie, înfăşurată astfel în mătase neagră şi încinsă cu o fundă de satin de un verde ca smaraldul. Îmbrăcămintea ei, destul de atrăgătoare, punea în evidenţă nişte picioare bine proporţionate, umeri de culoarea fildeşului şi un corp ce promitea desfătări fără margini. Niciun bărbat normal nu ar fi putut rezista tentaţiei de a dezlega funda şi de a vedea ce se află sub îmbrăcămintea aceea.

Continuând să se uite fix la ea, în mintea lui Jake a început să sune o alarmă. Era un fel de al şaselea simţ, ascuţit de anii trăiţi în stări limită. De obicei, simţea când o treabă avea să meargă prost. Nu mai fusese niciodată tulburat la vederea unei femei dezirabile şi simţi cum adrenalina îi invadează deodată corpul. Ca să o privească mai îndeaproape pe femeia aceea, a păşit până la balustrada ce despărţea barul de sala de jocuri de noroc din *Bahamas Queen Casino*.

„Dezirabilă nu este cuvântul potrivit”, s-a gândit el odihnindu-şi degetele pe balustrada din alamă şlefuită. Ea nu era genul voluptuos, dar rotunjimile mici ale sânilor înalţi, şoldurile uşor arcuite, pielea albă lăsată la vedere de rochia decoltată constituiau un fel de invitaţie ascunsă. Părul ei castaniu şi bogat avea reflexe aurii şi cădea de o parte şi de altă a feţei ovale până la umeri.

Simţind că este privită, îşi întoarse capul spre bar şi

se uită direct la bărbatul acela. Vreme de o clipă, parcă infinită, Jake absorbi întreaga forţa a privirii ei.

Energia sexuală mistui distanţa dintre ei. Urmă o străfulgerare de recunoaştere primară, care aproape îl făcu să cadă din picioare şi să depăşească alarma ce încă îi mai suna în cap. Apucă strâns balustrada, în timp ce şocul îi străbătea şira spinării şi îi exploda în cap.

— Băutura dumneavoastră, domnule. Jake tresări şi, când se întoarse, văzu o chelneriţă stând în faţa lui.

Cutremurată de forţa reacţiei ei faţă de omul ce stătea la bar, Nila s-a topit în mulţime. În momentul în care întâlnise acea privire pătrunzătoare şi întunecată, i se întâmplase ceva ciudat, irezistibil prin senzualitatea sa, ceva ce îi făcuse inima să tresalte şi gândurile să i se tulbure. Nu se mai simţise niciodată atât de exaltată şi de înfricoşată în acelaşi timp. Pentru o clipă, în mod inexplicabil, ar fi putut să jure că şi pe el îl încercase aceeaşi senzaţie neobişnuită.

„Asta e ridicol”, îşi spuse ea. Bărbaţii pur şi simplu nu reacţionează în felul ăsta faţă de prea puţin interesanta Nila Shepherd.

Zâmbi cu plăcere, surprinsă. Şi totuşi… Poate că însăşi imaginaţia, pe care o lăsase să lucreze, era cauza. Era clar că acum nu arăta ca obişnuita, binecunoscuta Nila Shepherd din Danville, Virginia.

În seara asta era tentantă, într-o rochie elegantă, pe tocuri de zece centimetri, cu cercei lungi de smarald. Nimeni nu avea cum să ştie că rochia era împrumutată; că pantofii o strângeau sau că smaraldele erau tot atât de false ca şi felul sofisticat de a fi şi siguranţa pe care le afişa. Pentru prima oară de când pusese piciorul pe insulă, era încântată că se lăsase convinsă de cea mai bună prietenă a ei, Angie, să plece la Freeport pentru a scăpa de ochii compătimitori ai prietenilor ei atât de binevoitori. O

dată în plus îi răsună în urechi sfatul dat la plecare de Angie: „Lasă-ţi părul desfăcut şi comportă-te cât mai natural”. Nila nu avusese de gând să o ia pe panta asta, dar putea încerca pentru un timp.

Să te prefaci pentru câteva ore că eşti altcineva decât în realitate era ceva inofensiv. Amintindu-şi de felul în care acel bărbat o privise la bar, zâmbetul i se transformă într-un rictus. Ce început promiţător pentru invenţia ei! Dacă ar fi ştiut cine este acel bărbat i-ar fi trimis un bileţel de mulţumire pentru că i-a dăruit un alt ego feminin, un impuls de care avea atâta nevoie. Considerându-se norocoasă, s-a îndreptat spre automatele de joc.

În vremea aceasta, Jake a plătit şi şi-a cerut băutura. Sistemul lui interior de alarmă nu mai suna. Dintr-o singură privire văzu că femeia în rochie neagră, cu smaralde, dispăruse în mulţime. A luptat cu tentaţia de a o căuta, spunându-şi că fiecare local din insula Grand Bahamas are şiragul lui de curvuliţe. Poate că ea era una dintre ele, poate că nu era. Nimeni altul nu ştia mai bine decât el că lucrurile şi oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi.

Era preferabil să o uite. Şi-a dus băutura la gură. Scotcivwhisky-ul aromat îi alunecă pe gâtlej. Punând jos paharul, privi nemulţumit conţinutul rămas. Nu-i plăcea whisky-ul în mod deosebit dar se potrivea cu rolul pe care îl alesese pentru seara aceea. Deodată, imaginea femeii necunoscute i-a revenit în minte.

S-ar fi potrivit perfect cu costumul lui, cu băutura, cu personajul”. Las-o baltă!” îşi spuse în gând. Nu intenţiona să ducă jocul mai departe jocul. Îşi petrecuse ultimele două ore ajungând la performanţa satisfăcătoare de a înregistra mental tot ce văzuse şi auzise, ca un jucător profesionist de genul V.I.P. Jake ştia că peste o oră, peste

un an, va fi în stare să-şi amintească perfect arhitectura cazinoului, de la poziţia meselor la motivul maur de pe covor, va putea să-şi amintească la fel de bine clientela pe care şi-o alesese la întâmplare spre observaţie.

Informaţia, la fel ca şi acţiunea jocului, era lipsită de rost şi îşi pierduse demult valoarea amuzantă. Nu mai lucra în domeniul ăsta. Era o parte a vieţii lui încheiată de-acum înainte. Sentimentul neliniştitor că e suspendat la mijloc de bine şi de rău îi revenea ca o răzbunare în minte. De când demisionase, îl obseda.

Şi creştea din ce în ce mai tare. Înghiţi restul whisky-ului. Când s-a întors să pună paharul pe tejghea, şi-a zărit faţa posomorâtă în oglinda din spatele barului.

Ce dracu' căuta el aici, pretinzând că e altcineva decât era de fapt?

Ce dracu' avea să facă el fără slujbă? De ce se simţea atât de al naibii de pierdut şi de singur? Brusc, Jake, trecând prin bar şi coborând scările, se îndreptă spre jocuri. Neînţelegând de ce, dar simţindu-se silit să o facă se duse în căutarea femeii îmbrăcate în mătase neagră şi satin verde. Nu i-a luat mult timp să o găsească. Ea turna fise în automatul cu „un bandit-cu-o-singurămână". În loc să se apropie de ea, şi-a căutat un loc de unde să o poată privi fără a fi observat;

Nila a pus altă monedă în aparat. Automatul pornit de monedă a început să se învârtească zăngănind de mama focului. Imagini colorate cu, portocale, cireşe şi clopote se învârteau nebuneşte.

Cele două lămâi şi clopotul care au apărut când automatul s-a oprit i-au amintit Nilei de cei trei foşti soţi ai mamei ei. Gândindu-se la ultimul dintre ei, şi-a scuturat capul. Bietul om fusese un mare trăsnit care stătuse într-o noapte pe o şină de cale ferată şi-i aruncase unui tren provocarea de a-l lovi. Iar trenul îi primise provocarea...

Sora ei mai mare, Mary, urma calea mamei ei în materie de măritişuri dezastruoase. O luminiţă zglobie a invitat-o pe Nila să-şi încerce iar norocul. A oftat. Nu avea noroc la jocuri, aşa cum nu avea nici la bărbaţi. Conform spuselor fiecărui om din oraşul ei natal în ce priveşte nenorocul, femeile din familia Shepherd erau total lipsite de noroc la orice fel de bărbaţi. Bărbaţii din vieţile lor le-au frânt inimile, dispărând, dezertând ori murind.

Fără tragere de inimă, şi-a recuperat geanta. Seara imorală petrecută în cazinou se sfârşise. Îi trebuise mai puţin de o jumătate de oră ca să piardă banii destinaţi acestui scop.

— Mai joacă o dată. Se întoarse şi-l văzu pe bărbatul zărit la bar stând în spatele ei. De la distanţă îl găsise atrăgător. Văzându-l însă de aproape, şi-a dat seama că evaluarea ei fusese oarecum greşită.

Avea o faţă agresivă, cu trăsături dure şi o senzualitate ameninţătoare, care ar fi putut face din el un model dramatic pentru un fotograf ori un sculptor.

Pe undeva, caracteristicile lui erau apropiate de ale unui american autentic, a decis ea observându-i pometii proeminenţi, nasul bine definit şi pielea bronzată.

Judecând după liniile din colţurile ochilor adânci şi negri ca abanosul, a apreciat că trecuse de 35 de ani. Părul îi dădea un plus de senzualitate. Era mai negru decât inima necuratului. Îl purta pieptănat pe spate şi prins în coadă, cu o cureluşă de piele. Capetele acesteia îi cădeau peste gulerul costumului croit de o mână de maestru. Era genul de bărbat pe care mama şi sora ei l-ar fi adorat – până la dementă *„soi-rău”*, începând cu rubinul sângeriu din ureche şi terminând cu luciul pantofilor proaspăt lustruiţi. Era, pe de altă parte, tocmai genul de bărbat pe care Nila se străduise întotdeauna să-l evite.

— Ce-ai spus? a întrebat ea sperând că el nu

observase felul în care i se tăiase răsuflarea.

— Mai joacă o dată, repetă ei încet. Vocea lui plină şi profundă a înfiorat-o. Avea un efect cel puţin la fel de intens şi periculos asupra ei ca şi ochii. Aceşti ochi negri, strălucitori, căutau, calculau, păreau să absoarbă şi să analizeze totul fără a trăda nimic din ceea ce el gândea în realitate.

— Oh, nu, nu pot, i-a spus. Automatul mi-a înghiţit toate fisele. Am pierdut zece dolari N-am fost prea norocoasă azi.

— Am presimţirea că norocul tău e pe cale să se schimbe. Mă numesc Jake Madison. Zâmbi. Umbra unei gropiţe în obrazul drept îi îmblânzea zâmbetul ca de rechin, aşa că o făcu pe Nila să simtă o slăbiciune în genunchi. Fusese întotdeauna topită după gropiţele din obraji.

— Nila Shepherd, a răspuns ea mutându-şi privirea de la el spre moneda din palma netedă şi bine făcută. Cred că îţi iroseşti banii, dar dacă insişti… A ridicat din umeri, apoi a întins mâna după monedă.

Când degetele ei i-au atins palma, bărbatul şi-a strâns degetele, atingându-le pe ale ei şi luând-o prin surprindere. Mâna lui era mare şi caldă. Deşi nu exercitase nicio presiune asupra ei, şi-a dat seama de forţa degetelor lui, lungi şi subţiri.

Zăpăcită, se gândi o clipă la ce-ar fi simţit dacă mâna aceea a lui ar fi alunecat mai departe peste pielea ei goală. Şi-a retras mâna din palma lui, căutând să îndepărteze totodată acel gând caraghios, întorcându-se, a băgat moneda în automat şi a tras de mâner. Imaginile au început să se învârtă într-un ritm frenetic. Trei cireşe durdulii s-au oprit în loc şi fisele au început să curgă în adâncitura din partea de jos a automatului. S-a uitat la Jake înmărmurită.

— Am câştigat douăzeci şi cinci de dolari împreună!

Cum ai ştiut că se va întâmpla asta?

— N-am ştiut. A fost doar o presimţire cu noroc. Ea i-a zâmbit când el a ajuta-o să umple cutia de plastic cu monede.

— Tu crezi într-adevăr în noroc?

— Cred în noroc şi în providenţa divină. Cred în instinctele mele. Şi, Nila, cred că prima mea impresie despre tine era complet greşită, Uitându-se fără nicio expresie la el, l-a întrebat:

— Care impresie?

— Am crezut că eşti o păpuşă frumuşică, pentru o seară.

— Frumuşică? I s-au rotunjit ochii de mirare Oamenii pe care îi cunoştea în cel mai bun caz o considerau relativ atractivă în comparaţie cu femeile frumoase din familia ei. Obrajii i se colorară în roz.

— O păpuşică pentru o seară! repetă ea ca şi cum atunci ar fi digerat termenul şi sensul lui dezgustător. De ce-ai fi crezut că sunt o… N-a putut să-şi termine gândul.

— Pentru că vino-ncoacele pe care ţi-l dă rochia m-a făcut o clipă să înmărmuresc, i-a răspuns el scuzându-se.

— Angie mi-a spus că este elegantă şi sofisticată.

Privirea lui alunecă de la umerii dezgoliţi spre gâtul de culoarea fildeşului, apoi spre rotunjimea insinuantă a sânilor ce se vedeau prin decolteu.

— Nu ştiu cine este Angie, dar concepţia ei despre elegant şi sofisticat trage spre partea erotică. Nu m-am gândit mai mult de-o secundă că poţi fi o păpuşică de-o seară, a asigurat-o el zâmbind. Ceva nu se potrivea cu impresia mea. Am fost foarte curios şi foarte intrigat. După ce te-am privit un timp, mi-am dat seama că nu eşti ceea ce păreai să fii.

— Cum ţi-ai dat seama? El ezită un moment, observându-i starea de confuzie.

— Nu sunt sigur că pot să-ţi explic. Există ceva în tine care nu se potriveşte cu imaginea aceea. Nu te porţi de parcă ai fi venit să agăţi pe cineva. Când ţi-am vorbit, nu ai început să flirtezi. Înainte ca ea să poată reacţiona, el a adăugat:

— Dacă ai terminat cu jocurile de noroc în seara asta, ţi-ar plăcea să vezi spectacolul de jos, de la cazinou, împreună cu mine?

Nila înghiţi în sec. Ar fi vrut tare mult să spună da, însă prudenţa ei înrădăcinată şi-a făcut simţită prezenţa.

— Dar eu nu te cunosc!

— Vino să stai un timp cu mine şi vei vedea cine sunt.

— Ai putea să fii însurat şi să ai o casă plină de copii. Pe buze îl apăru un surâs scurt.

— Nu sunt însurat... Sunt singur. Şi tu eşti singură. Cel puţin bănuiesc că eşti. Să fi fost a mea, nu te-aş fi scăpat din ochi îmbrăcată astfel.

— Dacă ăsta a fost un compliment, îţi mulţumesc.

— A fost şi ţi se cuvine Vrei să vii cu mine?

Încă îngrijorată, Nila şovăia asupra răspunsului. Ar fi trebuit să încerce să reziste tentaţiei, să respingă vraja în care acest bărbat o învăluise, dar îi scăzuse capacitatea de autoapărare încă o dată îşi aminti de sfatul lui Angie*: „Încearcă să te comporţi natural şi simte-te liberă"*.

Era în stare de asta? se întrebă melancolic. Putea să-şi lase părul desfăcut şi mai mult şi să accepte invitaţia primejdioasă din ochii lui Jake?

Dar dacă el ar fi fost într-adevăr periculos? Ce-ar fi să constituie genul de *tovărăşie compromiţătoare*, pe care ea o evitase toată viaţa?

Jake sesiză multitudinea de emoţii reflectate de ochii căprui, expresivi ai Nilei.

Era evidentă lupta dintre inhibiţie şi dorinţa ei de a merge cu el şi se temea că inhibiţia avea să câştige. Nu

erau multe lucruri pe care Jake le regreta în viaţă.

Dar intuiţia îi spunea că ar fi regretat dacă ar fi lăsat-o pe Nila să plece de lângă el. Dorea să-şi acorde şansa de a o cunoaşte. Voia să descopere de ce se simţise atât de atras de ea.

— Vino cu mine, Nila, zise. Îţi promit că vei fi în siguranţă cu mine.

— Oh, sunt sigură de asta, a răspuns ca o persoană binecrescută, deşi nu era sută la sută convinsă de acest adevăr. Însă îşi dorea să fie adevărat. S-ar fi plăcut să fie mai nechibzuită… Voia să mai rămână cu el încă un pic. E-n regulă, zise ea repede înainte de a se răzgândi.

El i-a răspuns cu un surâs, apos i-a luat mâna şi i-a aşezat-o pe braţul lui îndoit.

În timp ce se îndreptau spre teatrul cazinoului, Nila deveni conştientă de senzaţia că era dominată fizic de el. De fapt, nu avea prea mult peste cei o sută şaptezeci de centimetri ai ei. Aprecia că putea avea ceva mai mult sau mai puţin de un metru şi optzeci Deci, nu înălţimea îi dădea acea senzaţie.

Poate că era pur şi simplu din cauza felului în care se mişca, se gândea.

Părea că din ei se revărsau senzualitate şi încredere, ceea ce o făcea să se gândească la dansul îmbrăţişat şi la săruturile lungi care durau până la răsăritul soarelui;

— Cred că o să-ţi placă spectacolul, zise el rupând tăcerea. Este o piesă tipică din Las Vegas. Multă veselie, costume extravagante. Am auzit că şi magicianul e bun.

Jake menţinea conversaţia la un nivel oarecum neutru, dar în timp ce stăteau la masă culesese ceva mai multe informaţii despre ea. Trăia într-un mic orăşel din Virginia. Venise pe insulă cu două zile înainte şi, ca şi el, stătea la hotelul *Bahamas Queen Resort*.

— Ce ai vrea să bei? a întrebat-o când chelneriţa s-a

oprit ia masa lor.

— Un *Bahama Mama*, te rog. După ce a comandat două băuturi specifice insulei, a început să o studieze din nou. Ochii ei întunecaţi, împodobiţi cu gene negre şi luminaţi de inteligenţă şi curiozitate, îi dominau faţa. Câteva umbre de auriu făceau ca ei să nu fie pur şi simplu căprui. Şi avea gura cea mai minunată, făcută anume pentru a fi sărutată.

— Jake, pot să te întreb ceva destul de nepoliticos şi strict personal? Mâinile ei delicate se împreunară pe masă. Adică nu vreau să trag nicio concluzie greşită despre tine. El i-a ascultat pledoaria întrebându-se când i-a fost cerută ultima dată permisiunea înainte de a i se pune o întrebare indiscretă. Pe neaşteptate, găsi faptul ăsta foarte reconfortant, la fel ca şi accentul ei ritmat şi dulce ca o piersică din Georgia.

— Pe mine nu mă poţi jigni uşor. Întreabă-mă ce vrei, oricât de îndrăzneţ sau de personal. Se aşeză mai aproape. Mă vei lăsa şi tu să-ţi pun întrebări personale?

— Poţi să mă întrebi. Dar mă îndoiesc că vei găsi răspunsuri prea interesante. Până nu demult, am reuşit să mă strecor prin viaţă fără evenimente prea mari, în linişte.

— Îmi vine greu să cred asta.

Ea râse şi râsul ei îi gâdilă plăcut urechea lui Jake. Îi făcea bine strălucirea care îi apăruse în ochi.

— Îţi jur că e adevărat, zise ea. Mama şi sora mea au trecut prin viaţă făcând valuri mari. Eu am plutit pe urmele lor, străduindu-mă să nu mă înec.

— Ele trăiesc în acelaşi oraş cu tine?

— Slavă Domnului, nu, a răspuns ea, dispărându-i zâmbetul din ochi. Le iubesc mult, dar m-ar fi scos din minţi cu nebunia lor. Tăcu, apoi îşi coborî privirea. Jake, eşti un jucător profesionist de jocuri de noroc?

L-a privit atât de serioasă, încât el n-a rezistat să nu

o ţină în şah.

— Arăt ca unul dintre ei?

— Profesionist în jocuri, pirat modern. Dădu din umeri. Arăţi ca un om care răspunde la întrebări cu întrebări. Gropiţa i-a reapărut pentru un moment.

— Nu, Nila, eu nu trăiesc din jocuri de noroc. Este doar o poză pe care mi-am ales-o, un personaj.

— Dacă joci teatru, o faci al dracului de bine, spuse ea fixându-l sceptică.

El râse.

— Mulţumesc.

— Asta-i tot ce ai de spus? De ce să cred că într-adevăr nu mă minţi?

El s-a întins şi i-a prins mâna. Faţă de mâna lui mare, a ei părea mică şi fragilă.

— Pentru că e adevărat. Ştiu că vrei să mă crezi. La fel de mult cum vrei să fim împreună, însă îţi e teamă să ai încredere în mine.

— Ce te face să fii aşa sigur de asta? întrebă Nila, încercând să pară nepăsătoare şi normală, cu toate că pulsul i se accelerase, galopând prin încheietura mâinii până în vârfurile degetelor.

— Faţa ta trădează totul. În special ochii. Îţi reflectă ca două oglinzi gemene gândurile şi emoţiile. Când au venit băuturile, i-a dat drumul la mână, iar când au fost singuri i-a spus cu căldură:

— Nila, ţi-am promis că vei fi în siguranţă cu mine şi am vorbit serios.

Captivată de ochii lui negri, Nila simţi aceeaşi exaltare pe care o încercase când privirile li se întâlniseră prima oară. De data asta ea nu mai era înfricoşată.

Oricine sau orice ar fi fost acest Jake Madison, ea ştia că nu i-ar fi făcut niciodată niciun rău. Zâmbi, ridicând paharul

— Deci, tocmai te laşi pradă unei fantezii în seara asta, aşa e, Domnule Jucător Profesionist? În ochi i-a apărut sclipirea unui zâmbet care a zăbovit o clipă înainte de a-i lua locul, aceeaşi expresie indescifrabilă.

— Pariez că asta ar trebui să te-ntreb eu pe tine. Ce joc al fanteziei joci în seara asta, frumoasă doamnă? Dezorientată de întrebare, ea îşi coborî privirea.

— Ce te face să crezi că joc teatru?

— Se spune că trebuie să te pricepi întâi tu, ca să-ţi dai seama de altul.

Ea l-a privit din nou.

— Eu merg în vârful picioarelor prin viaţă. Acasă sunt numai neinteresanta Nila Ann Shepherd. Tăcută şi smerită. Pot fi definită astfel: decentă, politicoasă şi prudentă. Un val de stinghereală îi urcă în obraji şi continuă: O dată în viaţă am vrut să fiu impulsivă, puţin îndrăzneaţă şi puţin sălbatică, genul de femeie frumoasă şi fascinantă după care se întoarce toată lumea să se uite, atunci când intră într-o încăpere. El îşi înclină capul, ca şi cum ar fi înţeles-o perfect, şi asta îi dădu senzaţia că se asemănau teribil în efortul lor de a-i păcăli pe cei din jur.

— Ţi se pare că sunt ridicolă? întrebă ea.

— Nu. O salută cu paharul. Pentru cea mai fermecătoare femeie din această încăpere. Ea clipi, luată prin surprindere.

— Îţi mulţumesc, dar nu e nevoie să spui asta. Ştiu că nu sunt fermecătoare.

— Eu găsesc că eşti. Ai reuşit să-mi tulburi mintea când am intrat în cazinou. Nu mi-am putut dezlipi ochii de la tine. Am venit să te caut şi te-am găsit.

Satisfacţia din vocea lui o făcu să intuiască nu numai că o căutase, dar că parcă o şi revendica într-un fel ciudat.

— Da, a şoptit ea înfiorându-se. Da. M-ai căutat, Cine eşti tu, Jake?

CAPITOLUL 2

Lui Jake îi părea rău de îngrijorarea pe care o citea în ochii Nilei.

O regreta pentru că acum înţelegea sensul acelei alarme interioare. Era puternic, de neînţeles, atras de această femeie oare nu se considera defel atrăgătoare. Pe moment, se afla într-un punct critic, neştiind cum să-i câştige încrederea. Nu dorea să-şi folosească dibăcia pentru a-i învinge îngrijorarea. Dorea să fie sincer cu ea. Îşi puse paharul pe masă şi îşi aţinti privirea asupra ei.

— Credeam că e uşor de desluşit, după cum arăt, ce fel de slujbă am. Dar acum; când am demisionat, mi-am pierdut şi aspectul caracteristic. Am fost agent federal de narcotice în Poliţia secretă, timp de cincisprezece ani.

— Lucrai la Departamentul Drogurilor? El încuviinţă din cap. Observă că ea răsufla uşurată, dându-şi seama că nu avea de-a face cu un răufăcător. Stătuse oare atât de mult în tovărăşii compromiţătoare încât acestea să-şi fi lăsat amprenta asupra lui?

— Lucram sub acoperire, continuă el. La colţuri de stradă, în şoproane, în case mari.

Mă dădeam drept traficant de droguri sau preot, drept trepăduş neînsemnat sau intermediar înstărit; asta ca să numesc doar câteva din rolurile pe care mi le asumam. Eram bun în meseria mea. Cu cât era mai greu cazul, cu atât îmi plăcea mai mult. Asta-mi era viaţa şi familia. S-a oprit şi i-a dat un răgaz să-şi revină din şoc. Asta e ceea ce-am fost, Nila. Cine sunt acum, fără slujbă? Ridică din umeri.

Sunt un om care se bucură de ce i-a rămas. Am un apartament în Miami în care locuiesc rar. Singurul lucru pe care-l posed cu adevărat este un *Ford Mustang* din ’66, nărăvaş şi convertibil. Se dădu pe spate pentru a observa efectul spuselor sale. Inima îi bătea în piept de parcă ar fi

alergat cinci mile. Spre propria ei surpriză, Nila a rămas calmă şi neclintită, sub privirea lui sfredelitoare. Avea impresia că el se aştepta ca ea să-şi expună o opinie rigidă despre el, legată de cariera lui de dinainte. Ceea ce ea voia să spună cu adevărat ar fi fost: *„Slavă Domnului că s-a isprăvit!”* Gândul că el trăise într-o lume atât de înşelătoare o speria. Dar n-a spus decât:

— Asta explică faptul că ai ochi de poliţist.

— Am ochi de poliţist? Te deranjează?

— Oh, nu, nu mă deranjează câtuşi de puţin. După felul în care zâmbise, dezvelindu-şi iar gropiţa, ea şi-a dat seama că n-o crezuse.

— Ei bine, zise ea surâzând, află că mă deranjează. Am impresia că în permanenţă spionezi şi analizezi tot ce mişcă în jurul tău. Este tot atât de deconcertant ca şi abilitatea ta de a ascunde tot ce simţi sau ce gândeşti.

— Îmi pare rău. Este o deformaţie profesională.

— Când ţi-ai dat demisia?

— De curând. A simţit o notă de tensiune în acel răspuns. Ar fi vrut să-l întrebe mai multe, dar luminile au început să pălească, anunţând începutul spectacolului.

Jake şi-a aşezat scaunul astfel încât să stea cu faţa la scenă. Făcând asta, pulpa lui a mângâiat-o pe a ei. În locul obişnuitei senzaţii impersonale pe care-o avea când atingea pe cineva, simţi o săgeată fierbinte, de poftă, străpungându-l.

Pentru o clipă nesfârşită i-a întâlnit privirea înfiorată. Fluxul electric dintre ei l-a hipnotizat. Ea a fost cea care a rupt clipa aceea întorcându-şi capul spre scenă.

Jake nu credea că tot ce se întâmplase între ei era doar o simplă atracţie fizică.

Fusese prea puternică, prea copleşitoare, prea tulburătoare.

Opt fete înzorzonate au năvălit pe scenă şi au început

să se etaleze, acompaniate de o muzică veselă din Broadway. Jake le ignoră. Era puţin preocupat să găsească o dezlegare pentru ceva total lipsit de sens. A studiat profilul Nilei, însă, admirându-i curba delicată a bărbiei şi felul în care părul îi mângâia faţa. Se simţea pătruns de o tandreţe caldă şi chiar de un fel de excitare profundă. Nila şi-a dat seama că era mai interesat de ea decât de spectacol, i-a căutat ochii cu prudenţă. Pentru prima oară, el nu încerca să-şi ascundă sentimentele. Felul în care se uita la ea a făcut-o să-şi piardă respiraţia şi să simtă un gol în stomac. O privea de parcă ar fi vrut să o ducă acasă şi să descopere, dacă s-ar fi putut, ce purta pe sub rochia de mătase. Niciun om nu se mai uitase fa ea în felul ăsta! Un amestec ciudat de panică şi plăcere îl alergă de-a lungul terminaţiilor nervoase.

„*Spune ceva*”, îşi zise ea”, *ceva drăguţ şi spiritual*”, aşa cum ar spune Angie. Dar nu a găsit prin minte niciun comentariu deştept. Aşa că a şoptit cu o voce stinsă, pe care ea însăşi n-o recunoştea:

— Şi cum e să lucrezi incognito, ca agent cu acoperire?

În mintea lui Jake era altă întrebare: cum ar fi arătat Nila acoperită în pat.

Pielea ei ar fi fost mătăsoasă şi elastică. Corpurile lor s-ar fi potrivit perfect Buzele ei ar fi fost umede şi dulci. Privirea lui coborî spre rotunjimile sânilor femeii. Şi-a ridicat ochii. Ea nu putuse intui cam ce gânduri îi treceau prin cap. Nu ar fi avut privirea asta inocentă. Dorea să-i povestească despre munca lui.

— Cum crezi că era? întrebă el. Ea îşi scutură capul.

— Iar începi. Răspunzi cu o întrebare.

— Scuză-mă, zâmbi el. Avea impresia că, fiind cu Nila, trăia aceleaşi senzaţii pe care i le oferea mai demult serviciul

— A hăitui un ticălos poate fi excitant. *„Dar nu în măsura în care este ea”* se gândi el.

— Mă silea să activez cu toate forţele, pe toate planurile. *„Şi ea face acelaşi lucru”*.

— Şi partea proastă a lucrurilor? a întrebat ea. Era ceva crunt, şi-a spus el în gând, ceva rece şi nemilos, să mergi astfel cu inima şi sufletul împietrite, făcându-te să uiţi că există ceva bun şi decent în care să crezi.

— Consumă totul din tine, zise el. Nu poţi să împarţi nimic. Nu-ţi poţi permite să te încurci sentimental. Aşa că te distanţezi şi asta determină înstrăinarea şi în alte domenii din viaţa ta. Genul ăsta de muncă de agent secret te face să-ţi abandonezi propria identitate. Eşti un actor şi, dacă ţii la viaţă, trebuie să fii unul bun.

— Sună înspăimântător, şopti ea.

— Câteodată este. Dar, de obicei, eşti prea preocupat de muncă pentru a te mai gândi la asta.

— Ţi-a fost greu să demisionezi, nu-i aşa?

— Da, mi-a fost, răspunse surprins de perspicacitatea ei.

— Îmi pare rău, Jake, zise ea zâmbind compătimitor.

— O să trec peste asta, zise el luându-i mâna şi strângându-i-o. Îmi placi, Nila Shepherd. Observă cum ochii ei se luminară de plăcere la auzul acestei declaraţii simple şi a fost surprins cât de bine s-a simţit şi el din cauza reacţiei ei.

În ora care a urmat au privit spectacolul dat de dansatori, cântăreţi, comedianţi, jongleri şi magicieni. Totuşi, Jake, uitându-se la Nila, o găsea mult mai interesantă decât pe toţi aceştia. Ochii ei scânteiau când râdea şi se lărgeau cu un vag şoc la glumele obscene sau în clipele plicticoase, iar încântarea ei la fiecare număr al spectacolului era neprefăcută. În timp ce se întorceau de la teatru înapoi la cazinou, el ar fi putut să jure că singurul

lucru fals în ceea ce o privea pe Nila erau smaraldele artificiale din urechile ei.

Tot atunci şi-a dat seama că nu dorea ca seara să se termine. Împotrivirea lui de a-i spune noapte bună îl sugruma tot mai tare. Nu avea obiceiul să agaţe femei străine. Ar fi fost un lucru prostesc. Dar Nila îl făcea să încalce toate regulile. Pur şi simplu nu-i venea să o lase să plece. Se opri brusc. Ea se uită la el întrebător.

Fără să spună un cuvânt, a prins-o de mână şi s-a îndreptat nu spre prima ieşire, ci spre bar.

— Jake, ce… El i-a oprit întrebarea atingându-i buzele cu vârful degetelor.

— Nu vreau să pleci acum. Mai stai o oră cu mine.

— Am acceptat doar să vedem spectacolul, zise ea, luptându-se cu dorinţa ce o stăpânea. Încă o oră. Ştiu că şi tu o doreşti. Citesc asta în ochii tăi. Barul hotelului e încă deschis. Putem merge acolo să mâncăm ceva sau doar să dansăm şi să vorbim puţin. Vocea lui devenise brusc răguşită, senzuală.

— Nu sunt sigură că-i o idee prea bună, zise ea în timp ce dorinţa devenea tot mai puternică.

— Nu-mi pasă dacă este o idee bună sau nu. Nila tăcu, fermecată de privirea lui intensă. Avea ciudata impresie că era sedusă de timbrul intim al vocii lui şi de puterea degetelor care îi strângeau încheietura sensibilă.

Ei doi părând a fi singuri într-o cameră înţesată da mulţime. Nu înţelesese niciodată ipostaza aceea până atunci. Conştiinţa ei faţă de orice altceva era fatal anihilată de plasa invizibilă pe care Jake o ţesea în jurul ei. El îi ridică mâna, iar ea tremură simţind că buzele lui o ating

— Jake, te rog!

— Ce e? murmură ei ridicând cealaltă mână pentru a-i mângâia obrazul.

Ea închise ochii în efortul de a respinge sentimentul intens oare o tulbura.

Nereuşind, nu a ştiut dacă să strige după ajutor sau să-şi ascundă fâstâceala ce o cuprinsese.

— În momentul în care te-am văzut – zise el – am ştiut că între noi este ceva… Nu simţi şi tu acelaşi lucru? Sunt curios să aflu ce poate fi. Tu nu eşti?

— Aş prefera ca tu că nu spui lucrurile astea, Privirea lui fierbinte aluneca spre ochii ei sclipitori Ea suspină şi-i îndepărtă mâna de pe faţă.

— Şi te rog nu. Te mai uita la mine în felul ăsta.

— În ce fel? Umbra unul zâmbet îi înflori pe buze.

— La naiba Jake, Nu mai încerca să mă seduci.

— Mai devreme ziceai că este neplăcut să nu ştii ce gândesc, încerc numai să-ţi arăt…

— Uită că am spus asta, zise ea mişcându-şi capul în chip jalnic, Nu cred că mă pot obişnui cu asta.

— Ba da, poţi. Zâmbetul lui devenise ispititor. Nila, dulcea mea Nila, paradisul este cel mai însingurat loc de pe pământ atunci când eşti singur. Vrei să-ţi petreci seara asta, ziua de mâine şi restul timpului, în paradis, cu mine?

— Nu, vrei prea mult, nu-i aşa? întrebă ea simţindu-se neajutorată, fără speranţă, cuprinsă de dorinţa pe care o întrezărea în ochii lui hipnotizatori.

— Încep să cred că doresc totul”. *Oh, Jake Madison, îşi spuse ea, tu într-adevăr eşti un om periculos*”. Şi, fie ce-o fi, Doamne-ajută, dorea să meargă atunci cu el, să se poarte măcar o dată în viaţă instinctual. Jake privi surâsul ciudat al buzelor ei. Un zâmbet de Giocondă. Asta l-a făcut să simtă că ea ştie un secret şi că, dacă şi-ar fi aţintit privirea îndeajuns de mult asupra buzelor ei, ea i l-ar fi spus lui şi numai lui.

— Spune da, o îndemnă el. Îţi promit că vei fi în siguranţă cu mine, câtă vreme doreşti tu. Pe unde vrei tu s-

o iei, eu merg după tine. Spune da!

Ceva intens şi primitiv o străbătu pe Nila. Nevoia de a capitula o cuprinse…

Psihic şi emoţional ca o furtună şi cedă în faţa inevitabilului. Cu un lung suspin, spusa „*Da*!” Câteva clipe mai târziu mergeau prin învelişul negru al nopţii pe lângă luminile strălucitoare ale hotelului de vis-à-vis, unde locuiau. Câţiva nori pluteau pe lângă faţa lunii a cărei lumină aluneca în străluciri de argint spre ei pătrunzând printre frunzele, palmierilor. Altfel, zilele de noiembrie rămăseseră călduţe, iar vânturile constante făceau ca dimineţile şi serile să fie puţin răcoroase. Nila se înfiora când aerul îmbălsămat îi scălda pielea dezgolită; A fost plăcut surprinsă de gestul galant şi neaşteptat al lui Jake care şi-a scos haina punându-i-o pe umeri. Au mers în linişte până la muntele miniaturizat din centrul complexului hotelier. O piscină extravagantă, cu mici cascade, împrejmuia muntele. O orchestră cânta în restaurantul şi barul în aer liber din dreptul piscinei. Nila simţi că pulsaţia ritmului specific din Bahamas îi intră în sânge în timp ce Jake o conducea spre o masă din dreptul uneia dintre cascade.

Un chelner a apărut imediat după ce s-au aşezat.

— Ţi-e foame? a întrebat-o Jake. Ea a încuviinţat. Chelnerul le-a propus specialitatea insulei, o mâncare de scoici numită *conch*.

— Oamenii din Bahamas, adăugă el, cred că scoicile stârnesc libidoul ajutând la zâmbi descoperindu-şi dinţii albi – problemele cele mai senzuale ale inimii.

— Însoţitoarea mea este atât de frumoasă, încât nu cred că voi avea nevoie de *conch* în seara asta, replică Jake. Chelnerul recunoscu că ea era foarte atrăgătoare, dar susţinu în continuare că o mică porţie de *conch* ar face lucrurile mult mai agreabile. De îndată ce a plecat cu

comanda pentru băuturi, Nila s-a uitat la Jake şi a pufnit în râs.

— Bietul om, zise ea, părea atât de dezamăgit că nu i-ai ascultat sfatul.

Păzeşte-te de *conch-ul* ăsta blestemat, se strâmbă Jake. Fiecare local de pe insulă îţi vâră pe gât salată de *conch*, *conch-sote*, *conch-burger*, *conch* – orice în afară de desert. Nu are un gust prea rău, dar e mai aţos ca o piele veche. Nu pot să-mi imaginez de ce cred ei că e un afrodiziac.

— Nu sună prea apetisant încuviinţă ea. Lăsându-şi capul pe spate se relaxă şi închise ochii. Muzica, zgomotul vântului printre palmieri şi parfumul florilor exotice îi mângâiau simţurile. Dacă ar fi trăit chiar şi o sută de ani tot nu ar fi uitat acea noapte… Era un vis devenit realitate şi o parte din ea îşi dorea să continue pentru totdeauna. A deschis ochii şi i-a zâmbit lui Jake.

— E plăcut aici.

— Hai să dansăm. S-a ridicat brusc venind spre ea. Nu sunt prea bun la asta, dar vreau să încerc. Nila de abia a avut timp să-şi scoată haina lui Jake de pe umeri înainte de a se trezi pe ringul de dans în braţele lui.

— Te mişti mai repede decât un şarpe, murmură ea cu un protest blând.

— Îmi pare rău.

— Nu prea arăţi.

— Ai dreptate. Nu-mi pare rău. O sărută uşor pe tâmplă.

— De abia aşteptam, să te strâng în braţe. A te invita la dans părea cea mai expeditivă metodă. Nila a oftat. El era, decise, un om perfect conştient de ceea ce vrea şi de metodele prin care să obţină ceea ce vrea. Din cauza propriei nehotărâri, a găsit această calitate ca foarte atractivă. Erau îmbrăţişaţi pe podeaua de lemn şi ea i-a

înconjurat gâtul cu braţele. Se potriveau bine împreună, se gândi ea visător. Periculos de bine. Departe de a fi un dansator slab, Jake se mişca cu supleţe. Ea era conştientă de fiecare mişcare senzuală a corpului lui, de fiecare mişcare a şoldurilor, de frecarea deliberată a coapsei de pelvisul ei, de căldura mâinilor lui cu care o ţinea ferm şi posesiv în braţe.

Când capul ei şi-a găsit o poziţie naturală pe pieptul lui, Jake a simţit cum inima începe să bată în ritmul sexy al muzicii. A o strânge în braţe era ca un drog care îi intra grăbit în vene. A inspirat adânc, încercând să ţină sub control o nouă doză neaşteptată de pornire erotică. Atingerea uşoară a degetelor ei pe ceafă era înnebunitoare. Un mormăit de-al lui a făcut-o pe Nila să-şi ridice capul şi să se uite la el întrebător. Buzele ei erau prea aproape ca să le ignore. Printr-un imens efort de voinţă a cântărit necesitatea de a-şi înăbuşi sau nu setea crescândă.

Nila deschise larg ochii când buzele lui îi apăsară ferm şi cu căldură buzele ei.

Nu se aşteptase să o sărute. Cel puţin nu aici. Nu în clipa aceea. Nu încă. Nu era pregătită, dar nu a putut să se sustragă. Şi ea tânjea după atingerea lui, îşi dorea să-i simtă gustul. Presiunea fermă a buzelor lui a obligat-o să-şi deschidă gura. O împunse cu limba. Ea a gemut şi s-a apăsat mai tare. Simţea că pielea îi luă foc, iar vraja intensă şi crescândă dintre ei îi înmuiase picioarele. În final, el a fost cel care s-a retras. Pentru o clipă fără sfârşit au rămas amândoi împietriţi în timp ce alte perechi continuau să danseze în jurul lor.

— Nila? i-a pronunţat el numele cu o pasiune neprefăcută.

Se simţea sedusă din nou şi era total fascinată de asta. Avea treizeci de ani şi niciodată nu mai trăise ceva

asemănător. Oftă.

— Asta-i nebunie. Asta nu e adevărat. Tu nu eşti real. Te-am creat cu imaginaţia mea. Poate că am halucinaţii. Ce pun ăştia în *Bahama-Mama* în afară de suc de fructe? Jake chicoti şi o sărută pe frunte.

— Rom de cocos, rom negru, *Nasau Royal*. Nu da vina pe băutura pe care ai băut-o.

Nu eşti destul de beată ca să ai halucinaţii, *Bahama-Mama* mea. Te asigur că sunt foarte real. Ea a râs şi şi-a lăsat capul pe umărul lui. Era fericită că el o ţinea în braţe pentru că se simţea destul de ameţită după ce băuse câteva cocktailuri.

Timpul trecea într-un ritm accelerat. Totul părea să se mişte aşa de repede, încât nu era convinsă că putea să ţină pasul. Orchestra a terminat ultimul cântec şi mulţimea din jurul lor a început să se împrăştie. Ei preferau să danseze, legănându-se uşor. După un timp ea a şoptit:

— Jake, muzica s-a oprit.

— S-a oprit?

— Da. Ar trebui să ne întoarcem la masa noastră.

— Dacă asta doreşti… Ea nu dorea asta. Dar asta era de făcut. Nehotărâtă, îşi coborî braţele şi porni înainte. Când au ajuns la masă, Jake a pus nişte bani pe masă pentru băuturi.

— Eu nu am nicio poftă să mai stau aici. Dar tu?

Privindu-l ispitită, nu putea să vorbească, să gândească raţional; Tot ceea ce ştia era că îl dorea pe acest bărbat într-un fel care-i rămăsese necunoscut până acum.

Fără un cuvânt, îşi luă geanta şi cutia cu fise. Jake i-a pus din nou haina pe umeri şi apoi a prins-o grijuliu cu mâna pe după mijloc. Fără a întrerupe tăcerea se îndreptară spre ieşirea din bar, apoi o luară pe poteca ce ducea spre clădirea de oaspeţi. O undă de senzualitate

despica liniştea nopţii din Bahamas. O înghiţea lent pe Nila până ce şi-a simţit capul învârtindu-se mai repede decât roata unei rulete. Aerul care păruse atât de răcoros la început devenise cald şi greu. A durat numai câteva minute până au ajuns la clădirea unde Jake avea o cameră pe colţ, la parter. În timp ce el întorcea cheia în broască, tensiunea care o cuprinsese pe Nila ajunsese aproape insuportabilă. El a deschis uşa şi a aprins lumina. Ei i s-au tăiat picioarele când a intrat în cameră. El a urmat-o. În clipa în care s-a închis uşa, a fost invadată de panică. Toată viaţa ei fusese o decentă, făcând întotdeauna lucrurile adecvate, întotdeauna comportându-se corect; din punct de vedere social. Fetele decente nu îşi permit să fie seduse de bărbaţi sexy. În ce încurcătura naibii se băgase! îşi strânse lângă trup geanta de seară şi punga de plastic cu fise.

— La fel arată şi camera mea. Jake şi-a reprimat un rânjet. Stătea cu spatele lipit de uşă şi se uita la ea cum privea peste tot în cameră numai să nu se uite la el.

— Un pat, un dulap, o masă şi scaune. Culori pastelate, tropicale, zise el

I-a întâlnit privirea şi a înţeles datorită petelor roz din obrajii ei că era stingherită. Săraca de ea, se gândi el, e elegantă ca o femeie uşoară şi se comportă de parcă n-ar avea nici cea mai vagă idee despre cum se procedează în asemenea situaţii. Era dulce, asta era. Dulce şi teribil de tonică pentru un suflet îmbătrânit şi cinic ca al lui. Se îndreptă în direcţia ei. Oprindu-se la un pas de ea, îşi desprinse cureluşa ce-i ţinea părul. Observă cum i se rotunjeau ochii ca şi cum s-ar fi aşteptat să o înhaţe şi să o lege cu cureluşa subţire de piele. El a pus cureluşa în dulap.

— Te simţi bine? o întrebă el.

— Minunat. E-n regulă, ciripi ea. Era înspăimântată.

Era fascinată. Cu părul negru lăsat liber, el arăta magnific şi primejdios, un înger întunecat, gata să dea viaţă tuturor fanteziilor ei. S-o iei pe partea primară, naturală a vieţii nu era ceva atât de simplu pe cât i se păruse. El a privit-o cu ochii de un negru intens.

— Arăţi mai tensionată decât o coardă de chitară. Relaxează-te, iubito:

Se simţea atrasă de el, avea poftă să se bucure de un moment fierbinte, glorios, de libertate. Această puternică dorinţă o împiedicase să se repeadă spre uşă. Dar chiar şi atunci când îl dorea cu disperare, nesiguranţa în privinţa sexualităţii ei o împiedica să se arunce singură în braţele lui.

— Nila numele ei fusese pronunţat cu un oftat de regret. Niciodată n-am dorit o femeie mai mult decât te doresc pe tine. Dar dacă tu nu mă doreşti la fel de mult cum te doresc eu, atunci… Ezita, de parcă nu era prea sigur de ceea ce trebuia să-i spună ca să o facă să se simtă din nou în largul ei. Nu se ştie de ce, ea consideră această ezitare suficient de convingătoare. I-a întâlnit iar privirea şi a zâmbit.

— Uite ce e, iubito, ţi-am promis că vei fi cât vrei tu în siguranţă cu mine. Dacă te-ai răzgândit nu-i nicio supărare. Nu vreau să pleci, dar ceea ce doreşti tu e mai important. Tu hotărăşti. Eu nu vreau să te înspăimânt, dar mă întreb dacă n-o fac fără să vreau. Asta te deranjează, Nila?

CAPITOLUL 3

Privirea lui Jake era aşa de sfredelitoare, încât Nila avea senzaţia că putea să-i desluşească îndoielile din minte, secretele cuibărite în inimă. Zâmbi neprefăcut.

— Nu, tu nu mă înspăimânţi. Eu sunt speriată de mine însămi. N-am mai făcut aşa ceva niciodată. Nu vreau să spun că sunt o fată virgină de treizeci de ani sau ceva

de genul ăsta. S-a îmbujorat. Ceea ce vreau să spun este că nu sunt prea bună la treburi de soiul ăsta. Nu sunt de felul meu prea curajoasă şi nu…

El a atins-o, oprindu-i ploaia de cuvinte, i-a cuprins faţa în mâini şi i-a apăsat obrajii cu degetele lui mari.

— Eşti o femeie senzuală şi atrăgătoare şi te descurci de minune, iubito.

Un val de dorinţă a străpuns-o, începând din miezul feminităţii şi desfăşurându-se în tot corpul, copleşind-o. S-a simţit slăbită, neajutorată, puternică şi curajoasă în acelaşi timp. Ăsta era oare sentimentul pe care o femeie trebuie să-l aibă când îl întâlneşte pe acel unic bărbat care o face să se simtă atrăgătoare, dorită şi pasionată? râse cu poftă. Pentru prima oară în viaţa ei înţelegea obsesiile mamei şi surorii ei pentru bărbaţii îndrăzneţi şi agresivi.

El zâmbi. Un zâmbet lent, moale, senzual.

— Când râzi, am sentimentul că nu suntem deloc străini unui de altul, Nila. Când mă atingi am senzaţia că ne cunoaştem de o veşnicie. Te doresc. De la tine vreau mai mult decât sex. Nu mă pune să-ţi explic ce anume reprezintă acest *„mai mult”*, fiindcă nu pot să-mi explic asta nici mie. Vorbele lui îi tulburau mintea şi simţurile. O nouă scânteie se aprinse înăuntrul ei, devenind un foc mai puternic, mai strălucitor. Într-un târziu, când a vorbit, îi spuse şoptit:

— Vreau să rămân cu tine.

— Atunci nu avem nevoie de astea, nu-i aşa? zise el luându-i din mână cutia cu fisele câştigate la cazinou şi geanta pe care o strângea la piept. Răsucindu-se, le-a pus pe amândouă pe dulap. Când s-a întors cu faţa la ea şi a privit-o intens, Nila şi-a dat seama că, fără să vrea, îşi ţinea respiraţia. El ridică încet mâna şi-i atinse uşor cu degetele sânii. Ea închise ochii, dorind să se lipească de ei, ca pentru a-i absorbi puterea, îndrăzneala şi siguranţa de

sine, toate calităţile care îi lipseau atât de tare.

— Când am venit la cazinou, zise el nici n-am visat să fiu atât de norocos încât să te găsesc pe tine. Ea deschise ochii în timp ce ei îi luă haina de pe umeri.

— Nu venisem acolo aşteptând să se întâmple asta. Nu venisem în căutarea unui bărbat.

— Ştiu. Nici eu nu eram în căutarea unei femei. Vocea lui era un murmur tandru.

Dar ne-am găsit unul pe celălalt. Asta este tot ce contează, îi şopti sărutând-o uşor pe nas în timp ce o trăgea spre el. Ea îşi lăsă buzele acaparate, punându-şi braţele pe umerii lui. Se apropie şi mai strâns de el. O mai sărutaseră şi alţi bărbaţi, dar nimeni nu o mai făcuse atât de disperat cum o făcea el, de parcă numai ea l-ar fi putut salva de la moarte. Simţi cum în corpul ei ceva explodează şi rămase şocată de violenţa reacţiei. Dintotdeauna îşi ţinuse pasiunea în frâu. Acum se părea că nu se mai putea stăpâni. Îşi dori să capituleze şi să nu-i mai fie frică de propria ei sexualitate.

— Jake a gemut în timp ce, lăsându-i gura, ei îşi îndrepta buzele fierbinţi spre urechea ei. Şi-a trecut mâinile peste umerii lui largi, apoi şi le-a vârât în părul lui desfăcut, provocator de mătăsos. Limba lui ajunsese la adâncitura sensibilă a urechii ei. Corpul lui s-a înfiorat găsind un ecou total în trupul ei:

— Ne vom simţi grozav noi amândoi, zise el, lăsând să-i alunece mâinile până la fesele ei, ridicând-o şi lipind-o de el. Gândeşte-te doar la noi şi la felul în care eu şi cu tine ne contopim. Ea într-adevăr nu se putea gândi la altceva decât la – felul în care ei o făcea să se simtă. Nu se mai putea, ţine în frâu. Nu mai simţea nevoia să fie o *„fată cuminte”*. Nu mai dorea să fie singura persoană sensibilă şi respectabilă din familia Shepherd. Gemu uşor, având impresia că nu-şi mai recunoaşte vocea. Trecându-şi mâna

prin părul lui lung îl freca de buze dorind să-l simtă, să-l guste, să-l devoreze aşa cum dorea să-l devoreze pe el cu temperamentul acela neîmblânzit. Cu un zâmbet pasional, Jake o cuprinse pentru a-i apropia capul. Gura lui s-a închis asupra gurii ei într-un sărut fierbinte ce-o făcu să-i tremure picioarele şi să-i bată inima mai tare ca o tobă din Bahamas.

El i-a tras corsajul rochiei de pe umeri, ceea ce a obligat-o să-i elibereze părul, pentru a-şi coborî mâinile. Îi căută mijlocul şi-l apucă strâns pentru a nu se dezechilibra.

— Vreau să te privesc, să te ating, zise el, frământându-i cu degetele lui mari sfârcurile tari ale sânilor. Mâinile ei se năpustiră spre catarama centurii lui, desfăcând-o frenetic. Se luptă cu fermoarul simţind prin, pantaloni soliditatea organului lui.

— O doresc, o doresc! El îşi dădu capul pe spate, trăgând aer în piept.

Expirând lent şi uşor zise:

— Îţi dau tot ce doreşti, tot ce-ai dorit vreodată.

— Aşa vei face, Jake? îşi băgă mâna pe după curea şi degetele ei începură să-şi facă loc spre membrul lui.

— Da. Cere şi tot ce doreşti este al tău. Agrafa ce ţinea funda de satin verde a rochiei s-a desfăcut sub degetele lui îndemânatice. A descoperit un fermoar scurt la rochia de mătase neagră. Luând locul mâinilor lui fierbinţi, aerul rece îi făcea pielea să îngheţe. Ea tremură căutându-i buzele în timp ce se năpustea asupra nasturilor cămăşii lui. Fiecare dintre ei dezbracă frenetic hainele celuilalt. Cămaşa şi cravata lui au căzut lângă rochia de mătase neagră. El îşi aruncă pantofii scoţându-şi apoi ciorapii şi pantalonii. Ea i-a îmbrăţişat umerii când el a îngenuncheat să-i scoată pantofii cu tocuri înalte de zece centimetri.

A mângâiat-o încet pe picioare în sus, provocându-i cascade de excitaţie în tot corpul.

— Te rog, Jake! îl imploră ea. Te rog, grăbeşte-te.

— Avem toată noaptea la dispoziţie, mormăi el răguşit. Îi scoase repede ciorapii de mătase. Eşti perfectă, îi spuse. Perfectă în toate privinţele. Îi sărută triunghiul feminităţii prin bikini, pe care îi scoase după aceea. Apoi s-a ridicat şi a luat-o în braţe. Pentru o clipă infinită s-au uitat fix unul la celălalt. Dorinţa sălbatică ce a strălucit în ochii ei a fost urmată de sclipirea de răspuns a ochilor lui. Începură să se sărute. Ea era total absorbită de plăcerea de a-l explora. Îşi mişcă senzual şoldurile înspre el şi înapoi pentru că îi plăcea intensitatea cu care o presa organul lui insistent. Îşi băgase pulpa păroasă între picioarele ei şi îi freca uşor locul cel mai sensibil şi mai plin de dorinţă. Corpul îi vibra de poftă şi şi-a înfipt unghiile în spinarea lui, apoi l-a muşcat provocator de umeri.

Jake a gemut şi şi-a lăsat mâinile să-i alunece şi să-i exploreze secretele ascunse de triunghiul ei de cârlionţi întunecaţi.

— Mă înnebuneşti. Miroşi atât de bine! zise el trăgând în piept aroma subtilă a pielii ei parfumate.

— Iasomie. Parfumul se numeşte *Tentaţiile insulei*. E făcut aici pe insulă. Căldura corpului îl împrăştie, zise ea. Limba ei se juca cu rubinul din lobul urechii lui Jake.

— Şi-i înnebuneşte pe bărbaţi, termină el pentru ea.

Şi-a mişcat capul şi buzele lui fierbinţi s-au oprit iar deasupra buzelor ei.

Ea i-a acceptat limba oferindu-i-o în schimb pe a ei, într-un sărut adânc şi agresiv, care ar fi tăcut-o să roşească dacă ar fi stat să se gândească la ceea ce făcea. Părea atât de natural să-l sărute, atât de minunat că era cuprinsă de îmbrăţişarea lui bărbătească şi primejdioasă. Oh, da, se

gândi ea, am făcut bine că am acceptat să-l însoţesc pe acest bărbat dacă tot mi-am dorit s-o iau pe calea naturaleţei, a vieţii sălbatice. Jake îşi ridică mâinile pe deasupra sânilor ei şi îi cuprinse faţa. O figură atât de minunată, se gândi el. Pe când se uita în ochii ei fermecători, încărcaţi de dorinţă, şi-a dat seama că nu era o femeie cu care să se culce şi apoi să o uite. Ea îi dădea stabilitate, era o femeie de casă. Era o persoană care te obliga s-o îndrăgeşti. Stabilitate, cămin, dragoste. Erau lucruri la care nu îşi permisese să se gândească niciodată. Nu fusese loc pentru ele în viaţa pe care o trăise. Respiraţia lui devenise greoaie ca şi cum ar fi trebuit să forţeze aerul să îi umple plămânii.

— Ah, am făcut eu câteva lucruri nebuneşti în viaţă, dar ăsta este cel mai nebunesc.

Doamne, Nila, te doresc! Se aplecă să o sărute pe gât.

— Cum e cu putinţă să se simtă cineva atât de minunat?

Pielea ei mătăsoasă şi parfumată îi dădea o primă mostră de ceva nou, rafinat şi delicios. Nila a închis ochii aşteptând în agonie să-i simtă gura pe sânii ei. Când el întârzie prea mult în adâncitura dintre ei mângâindu-i pielea cu vârful limbii, a gemut frustrată. Înfigându-şi degetele în părul lui îi ghidă capul spre locul care tânjea după el. Limba lui îi apăsă sfârcul. Ea scoase un ţipăt arcuindu-şi spatele pentru a se apropia mai tare de el. Obţinând ceea ce dorise, ea a simţit ceva cald şi minunat deschizându-se în ea, încât i-a venit să plângă de atâta plăcere.

Când el s-a ridicat, amândoi tremurau şi rămăseseră fără grai. Apropiind-o de el, a aşezat-o în pat. S-au rostogolit în fel şi chip, el mângâindu-i faţa cu părul lui, încolăcindu-şi picioarele cu ale ei, până când au ajuns la

marginea patului. Atunci au căzut. Nila şi-a pierdut respiraţia când spatele i s-a lovit de covorul de pe podea şi Jake s-a rostogolit peste ea. Pentru o clipă a fost prea năucită ca să se mişte.

— Doamne, te-am lovit? A ridicat-o, aşezând-o pe pat. Braţele lui o cuprinseseră într-o îmbrăţişare protectoare. Îmi pare rău, scumpo. Ai păţit ceva?

Mâinile Nilei îl ţineau nesigur de gât. Ea şi-a dat seama de penibilul situaţiei şi s-a înroşit uşor. Zâmbi vag.

— Cred că ăsta e momentul să discutăm probleme de securitate a sexului, zise ea cu o voce serioasă şi apoi pufni în râs. Colţurile buzelor lui s-au ridicat izbucnind într-un râs zgomotos. Ea se aruncă înapoi în pat împreună cu el, încântată de senzaţia de intimitate mai profundă creată de clipa de umor involuntar.

Jake nu ar fi putut să precizeze momentul exact în care amuzamentul se sfârşise, luându-i din nou locul pasiunea. Cu o clipă în urmă râdea mai să explodeze, iar acum era cuprins de fiori, simţind sânii ei lipiţi iar de pieptul lui. Şi-a lăsat mâinile în jos, spre picioarele netede şi, după ce le-a mângâiat, a continuat lent între pulpele ei.

— Nila, scumpa mea, Nila! a gemut descoperind evidenţa dorinţei ei reînnoite. Nu ai de ce să te temi. O să fii în siguranţă cu mine. O să am grijă de tine.

Ea a gemut uşor în loc de răspuns. Nu putea să vorbească. Nu putea gândi lucid.

Putea doar să simtă miracolul creat de degetele lui îndemânatice în timp ce, val după val, excitaţia ei creştea. Unghiile ei s-au înfipt în pielea umerilor lui şi i-a strigat numele. Închizând ochii şi-a îndreptat buzele spre buzele lui. El a oftat şi a prins-o de încheietura mâinii.

— Încă nu, draga mea. Trebuie să ne preocupăm de viitor. Ochii ei s-au făcut mari:

— De viitor? El zâmbi cu subînţeles. Umorul îi sclipea

ca o luminiţă în ochi.

— Mi-ai amintit de asta acum un minut. Mi-am asumat numai riscuri toată viaţa.

Riscuri mortale. Buzele lui le-au atins pe ale ei uşor, ca o părere.

— Dar niciodată nu aş putea risca siguranţa ta. Cred că tu meriţi un bărbat mai bun decât mine. Dar, îţi jur, niciodată nu vei regreta că mi te-ai dăruit.

Nila a văzut o scăpărare de dorinţă în ochii lui, totuşi el încerca să se abţină pentru binele ei. Aceasta îi aduse un zâmbet strălucitor pe faţă.

— Va fi totul în regulă, şopti Jake în timp ce o fixa drept în ochi, încercând să le absoarbă blândeţea şi bunătatea binefăcătoare pentru sufletul lui obosit. Îi sărută pleoapele. Năzuinţa domnea în el. Mai cunoscuse asta înainte, dar acum era ceva diferit. Era o senzaţie nouă şi complexă care îl făcea să sufere intens.

Ridicându-se, a luat-o în braţe şi i-a murmurat numele, încet, deliberat, a întins-o înapoi pe pat. Ea i-a prins braţele încercând să-l tragă cu ea în jos. El îi luă mâinile şi i le îndepărtă cu blândeţe.

— Trebuie să am grijă de tine. Am promis. Ea şi-a scuturat capul.

— Dar tu ai grijă de mine Făcând dragoste cu mine. Nu ar fi vrut să-l lase să plece de lângă ea nici măcar pentru un minut. Sânii ei pulsau, anticipându-i atingerea.

Dorea să-l aibă mai intens şi voia să se întâmple neîntârziat acest lucru.

— Sărută-mă. Jake. Întinse o mână ca să-i atingă obrazul.

— Sărută-mă din nou! El i-a dat ascultare, lipindu-şi buzele de ale ei. Când şi-a ridicat capul şi s-a retras, ea se simţi frustrată.

— Te doresc atât de mult! Jake a mai făcut un pas

înapoi buimăcit de adevărul pe care îl spusese. Nu îndrăznesc să te mai ating până când n-o să fie în regulă şi pentru tine. S-a îndreptat şovăitor spre baie unde a cotrobăit într-un coş cu cosmetice al hotelului. I s-a părut că durează o veşnicie până desface plicul de plastic. Mormăi ceva printre dinţi despre acea formă obişnuită de protecţie cu care el nu era familiarizat.

Când, în fine, a reuşit să-l pună corect, i-a venit să urle triumfător.

Întorcându-se în dormitor s-a oprit lângă pat ca s-o privească, i-a studiat întâi chipul, apoi trupul, memorându-i parcă fiecare trăsătură. Sfârcurile sânilor ei crescură mult sub privirea lui. El se aplecă şi o sărută pe pielea mătăsoasă a abdomenului. Nila a scos un suspin de frustrare. Mâinile ei apucară strâns marginile patului în timp ce se răsucea şi se înfiora sub el. Nu seamănă cu niciun bărbat din lume, se gândi, în timp ce un val de dorinţe o mistuia pe dinăuntru.

Dornică să-i creeze şi ea plăceri şi satisfacţii, a dat la o parte cuvertura şi s-a apropiat mai tare de el. Penisul lui întărit îi presa şoldul şi propriul ei corp răspundea cu un tremur pe care-l resimţea adânc în feminitatea sa. Explorând contururile musculare ale pieptului lui cu degetele, fineţea pielii bronzate îi producea o plăcere totală. Jake îi şopti numele cu buzele lipite de gâtul ei. O mângâia pe păr, încântat de senzaţia aceasta. Desfăcând panglica de mătase neagră care-i ţinea părul, a aruncat-o la nimereală în cameră.

În timp ce a împins-o mai în spate, sângele i-a năvălit atât de tare în urechi încât a fost surprins că nu auzise şi ea asta. Era conştient de faptul că o ademenise să-şi petreacă timpul împreună în cazinou. Ştia că o sedusese şi o adusese în patul lui. În timp ce căuta vârful mărit al sânului ei cu limba şi cu buzele, îşi promise să nu-i dea

niciun motiv pentru care să regrete această noapte.

A început să-i şoptească dorinţa lui şi vorbele sunau ca nişte sonete în urechile Nilei. În timp ce îi descria cum îl face ea să se simtă, o săruta tot mai aproape de miezul unde fierbea cel mai tare dorinţa ei. Din nou ea gemu sub acţiunea atingerii lui intense şi a incredibilelor cuvinte erotice.

Ea îşi desfăcu picioarele ca să-i lase organului lung şi fierbinte posibilitatea de a atinge interiorul pulpelor sale sensibile. Niciodată nu se simţise atât de primitivă, atât de deplin liberă. Tremura puternic de parcă tensiunea din corpul ei ieşise total de sub control. În momentul acela ceva minunat, ceva indescriptibil îi explodă în corp şi îşi arcui şoldurile care nu mai atingeau patul.

— Jake! strigă ea într-o eliberare splendidă. Abia a avut timp să-i strige numele înainte de a simţi impactul greutăţii lui deasupra corpului ei. Avea impresia că i se învârteşte capul mai repede decât o roată de ruletă în timp ce el îşi făcuse loc între pulpele ei. Îşi înfipse degetele în spatele lui. Când s-a ridicat să-i întâlnească trupul, el îi aduse în corp o furtună de netăgăduit ca un act unic de posesiune, ce-i tăie respiraţia.

— E-n regulă? întrebă el lângă urechea ei.

— Da, da, strigă ea încolăcindu-şi mâinile în jurul gâtului lui şi picioarele în jurul şoldurilor lui. Se dăruise pe sine în întregime cu o pasiune atât de bogată şi senzuală. Încât era gata să-şi piardă minţile. Împreună erau puternici şi de nedespărţit. Ei au obţinut un tempo perfect care îi lega unul de celălalt în valuri de plăcere. Nila a suspinat în culmea extazului. S-a lipit de el, apoi s-a rostogolit într-o parte.

— Mă duc să văd dacă duşul este destul de încăpător pentru amândoi.

Nila scânci un protest când s-a dezlipit de lângă ea şi

a coborât din pat, făcându-l să zâmbească. Îi admiră gropiţa şi zâmbetul şiret îngăduindu-i să o ducă la baie.

O jumătate de oră mai târziu, după cel mai erotic duş din viaţa ei, Nila s-a întors în pat împreună cu Jake. Pentru o clipă, au rămas îmbrăţişaţi. Degetele ei se jucau pe pieptul lui păros, încă umed. Mâna lui i-a alunecat pe braţ de la cot spre umăr creându-i senzaţii delicioase. Auzindu-i suspinul de satisfacţie, Jake se întoarse şi îi privi capul cuibărit pe pieptul lui. O emoţie deloc familiară şi nespus de tandră îl cuprinse. Ea şi-a ridicat capul spre el şi l-a privit.

— E plăcut, nu-i aşa?

— E uluitor! zise el şi se întoarse spre noptieră pregătindu-se din nou, de data asta cu mai multă îndemânare.

— E din ce în ce mai uluitor, gemu el întorcându-se şi ţinând-o sub corpul lui.

Privind-o în ochi, a făcut cu agresivitate loc organului său în corpul ei, stăpânind-o, umplând-o cu, toate emoţiile cu care ea îl umpluse mai devreme.

De data asta unirea lor era mai feroce şi mai violentă decât prima oară. Şi când pasiunea lor se consumă, au rămas îmbrăţişaţi, nespus de satisfăcuţi.

Simţindu-se ca un drumeţ ostenit care ajunsese în fine la destinaţie, Jake s-a mişcat înspre partea lui trăgând-o şi pe ea în braţele lui. Mintea lui imagina proiecte pentru el şi dulcea femeie care făcuse ca sufletul lui obosit să se simtă din nou tânăr.

— Mâine vom merge să admirăm marea în costume de scafandru.

— N-am mai făcut asta niciodată.

— Recifurile sunt minunate. Or să-ţi placă. Viaţa din apă este diferită de tot ce-ai văzut până acum. Fundul mării e decorat cu cele mai frumoase culori pe care ţi le

poţi imagina. El a zâmbit, sărutându-i părul.

— Vom merge la cumpărături la *International Bazaar*. Vom face o plimbare pe insulă în amurg, închise ochii şi adormi îmbrăţişând-o.

Nila s-a trezit brusc. Creierul ei ameţit percepea prezenţa unei mâini grele, masculine, pe sâni. Se opri o clipă. Apoi, găsind curajul necesar, deschise ochii.

Lumina clară a dimineţii pătrundea în cameră printr-o cută a perdelei.

Şi-a întors capul şi s-a speriat de capul cu păr negru care se odihnea pe aceeaşi pernă cu ea. A oprit-o să ţipe doar un imens efort de voinţă.

Jake! Trăsăturile agresive ale feţei lui erau îndulcite, în somn. O rază de soare făcea ca rubinul din lobul urechii să strălucească. Privirea i-a alunecat de la părul ciufulit spre umărul masiv şi spre braţul puternic ce o ţintuia de pat.

A înghiţit în sec amintindu-şi de amprenta de neşters, psihică şi emoţională, pe care el i-o lăsase noaptea precedentă. Enormitatea lucrului pe care-l făcuse a îngrozit-o. Nici nu-şi dădea seama ce anume o şoca mai tare: faptul că se culcase cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse sau faptul că era mai mult de jumătate îndrăgostită de el. Amintindu-şi cum devenise o femeie sălbatică sub mâinile lui, a cuprins-o spaima. De ce fusese atât de proastă? Pentru o clipă de un pe ea, îl un pe el. Avea dreptul să se acuze doar pe sine, se gândi ea. Simţind un val de greaţă, a închis ochii întrebându-se cum avea să iasă din încurcătura asta.

Ţinându-şi respiraţia, a pus uşor mâna pe braţul lui. El a mormăit ceva în somn, dar a rămas adormit. Ridicându-i braţul s-a strecurat de lângă el. Se mişcă uşor spre marginea patului şi se ridică. Îşi adună repede lucrurile şi se îmbrăcă, rugându-se ca el să nu se trezească

în clipa aceea. Nu dorea să-l vadă deschizând ochii atunci şi să descopere că femeia care se lăsase sedusă cu o seară în urmă era, de fapt, o biată creatură pradă propriei ei nesiguranţe.

Ajunsă la uşă s-a oprit şi a privit înapoi spre el. Pentru o clipă frica ei se preschimbă într-o dorinţă teribilă ce îi făcu inima să tresară dureros. Zâmbi trist şi trimise un sărut de adio minunatei sale fantezii.

Alarma internă a lui Jake l-a trezit. Şi-a dat seama brusc de câteva lucruri. Mai întâi că Nila nu mai era întinsă lângă el. În al doilea rând, avusese un somn tihnit fără a fi torturat de coşmarul care de obicei îl făcea să se trezească într-o baie de transpiraţie rece. În al treilea rând, patul părea îngrozitor de gol. Ultimele două gânduri l-au făcut să sară ca ars şi să se aşeze în capul oaselor.

Privirea lui cercetă camera. Hainele ei dispăruseră. Nila plecase!

Un şoc iraţional îl făcu să îngheţe. A durat un timp până ce privirea lui s-a aţintit asupra unicului lucru de-al ei ce rămăsese în cameră. Uitându-se la containerul pe care se găsea inscripţia colorată *Bahamas Queen Casino* se simţi de parcă l-ar fi izbit cineva cu pumnul drept în faţă. Ea îi lăsase câştigul de la jocurile de noroc pe dulap ca o plată pentru plăcerile din timpul nopţii. Furia şi indignarea l-au cuprins, putând aproape să-şi simtă sângele fierbând în vene.

— Nu! a fost singurul cuvânt care i-a explodat din gât şi şi-a găsit ecoul în minte.

Nu a fost aşa. Nu pentru el. Nu pentru ea. A fost mult mai mult decât o plăcere de o seară. Se întinse după telefon, formă un zero, rugând-o pe centralista hotelului să sune la camera Nilei. Trânti receptorul un minut mai târziu aflând că doamna Shepherd plecase cu o jumătate de oră mai devreme.

Durerea luă locul furiei şi indignării. Se aşeză pe marginea patului, punându-şi mâinile pe genunchi şi aţintindu-şi privirea în podea. N-avea niciun dubiu că ea era pe drumul spre aeroport. Chiar dacă ar fi plecat în clipa aceea probabil că nu ar mai fi prins-o.

De ce fugise? I se dăruise cu toată pasiunea noaptea trecută. Nu înţelesese că îi aparţinea lui, acum?

Simţea nevoia să spargă ceva. Privirea i s-a abătut spre cutia cu fise. Avea poftă să o ia şi să o arunce pe fereastră. Luptându-se cu un nou val de furie, îşi strânse pumnii, apoi îi desfăcu şi începu să bată nervos cu degetele. Avea nevoie de ea. De farmecul şi de pasiunea ei. De seriozitatea pe care o citise în ochii ei minunaţi. Ea îi alungase coşmarul. Închise ochii în timp ce o senzaţie neplăcută îşi făcu loc în stomacul lui. Picioarele i se înmuiară. Nimeni, nici chiar ex-partenera lui nu ştia cât de tare se apropiase el de punctul limită. Nimeni nu ştia cum retrăia în visul lui oroarea celor petrecute în camera din spatele barului ponosit din Miami. Nila îi alungase coşmarul. Hotărârea îl făcu să strângă din fălci. Jake s-a aşezat din nou în pat, a luat telefonul şi a format un număr.

— Haide, Rae, răspunde, murmură el nervos în timp ce aştepta. Amazoano, sunt eu, a zis când o femeie i-a răspuns într-un târziu.

— Tu eşti, descreieratule, nebunule? Unde naiba te afli? Cât e ceasul?

El a zâmbit cu afecţiune auzind tonul somnoros al vocii partenerei sale de altă dată.

— Opt, zise el privindu-şi ceasul. Sunt la Freeport. Ce ai păţit? Ai vânat toată noaptea răufăcători?

— Am păţit cel mai rău lucru dintre toate. Râsul ei vesel îi gâdilă urechea lui Jake.

Ai un motiv să mă suni sau îţi e numai dor de mine?

— De ce mi-ar fi dor de tine, amazoană urâtă?

Zâmbetul lui se lărgi. Rae Gracia nu era urâtă şi nu avea nimic dintr-o amazoană. Era pe jumătate irlandeză, pe jumătate cubaneză, de înălţime medie, o frumuseţe cu ochi negri care făcuse inimile multor criminali să bată cu putere în timp ce el, Jake, le spinteca fără milă pântecele.

— Am nevoie repede de o informaţie.

— Ai mirosit ceva? întrebă ea alertată brusc. Credeam că ai demisionat, adăugă după o clipă de gândire.

— Am demisionat, într-adevăr. Dar e ceva personal. Vreau să-mi spui tot ce poţi afla despre o femeie, Nila Shepherd. Singurul lucru pe care-l ştiu este că stă într-un orăşel din Virginia, Danville. Rae a tăcut o lungă clipă.

— Personal zici? Dar de ce n-o întrebi direct pe ea ceea ce vrei să afli?

El îşi trecu mâna peste faţă. Simţindu-se extrem de penibil, zise:

— Aş vrea eu, dar nu pot. A şters-o în dimineaţa asta, înainte ca eu să prind de veste.

Nu-i cunosc nici măcar adresa şi nu ştiu nici din ce trăieşte.

O clipă de linişte, urmată de o erupţie de râs.

— Descreieratule, se pare că-ţi pierzi exerciţiul. Ce i-ai făcut de s-a speriat aşa?

Făcu câteva comentarii neplăcute la adresa masculinităţii lui într-o spaniolă deosebit de neliterară. Jake oftă frustrat.

— Te rog doar să afli ce poţi. Îi spuse numărul de telefon al hotelului şi închise, cu râsul lui Rae răsunându-i încă în urechi.

CAPITOLUL 4

Nila a ajuns la Danville duminică spre seară. Panica din cauza căreia plecase din Bahamas în dimineaţa respectivă dispăruse lăsând-o să se simtă neroadă şi dezgustată de sine. Oftă adânc în timp ce descuia uşa

casei. Locuinţa ei construită în stil victorian, niciodată nu arătase atât de prietenoasă şi sigură. Ea ignoră corespondenţa şi mesajele telefonice care se strânseseră în timpul scurtei ei absenţe, fiind prea cutremurată şi epuizată pentru a se ocupa de ele. Tot ce dorea era să se trântească în pat, să adoarmă şi să uite de ruşinea şi umilinţa ei.

O oră mai târziu, a ieşit de sub un duş lung şi fierbinte care a făcut-o să depăşească starea depresivă în care fusese. Şi-a luat o cămaşă de noapte şi a îmbrăcat-o. Înfofolită până-n bărbie, se aruncă în pat contemplându-se în oglindă.

Nicio trăsătură a femeii primare din braţele lui Jake nu-i rămăsese pe faţă. Ochii ei, imenşi şi nevinovaţi, erau roşii şi umflaţi. Îşi dorea ca fiinţa jalnică ce se reflecta în oglindă să fi fost altcineva.

„O distracţie de-o noapte” se gândi ea închizând ochii. Asta suna atât de deşănţat! Cum a putut ea să se încurce astfel cu un străin? Cum de a putut să se comporte atât de prosteşte? Cum de a putut să renunţe la moralitatea şi buna ei credinţă atât de uşor? Mintea îi era frământată de aceleaşi îngrozitoare mustrări de cuget de când îl părăsise pe Jake adormit în camera lui.

Nu putea să se autolinişteasc spunându-şi că Jake profitase de ea. Nu o obligase să facă nimic împotriva propriei voinţe. Ştia că el i-ar fi respectat chiar un refuz ferm. Ea dorise să fie cu el, indiferent ce s-ar fi întâmplat. El îi îndeplinise nevoia secretă de a se simţi fermecătoare, sexy, naturală şi dorită. Pe moment, fusese fascinant. S-au recunoscut amândoi ca fiind nişte singuratici. Dar asta nu îndulcea lucrurile jenante care urmaseră. Fusese o greşeală teribilă. Pur şi simplu dăduse voie fanteziei sale să meargă prea departe. Dacă ar fi rămas cu el, se temea că i-ar fi dăruit, împreună cu corpul, şi inima şi sufletul ei.

Avea destule exemple de dezamăgire în dragoste ale mamei şi ale surorii ei. Nila ştia că nu-şi putea permite să-şi asume un asemenea risc emoţional.

Stinse lampa de lângă pat. Culcată, pe întuneric, n-a putut să nu se gândească la felul în care se simţise Jake. Probabil pentru el asta constituise pur şi simplu o legătură întâmplătoare, un moft de vacanţă. Probabil, când s-a trezit în acea dimineaţă, le-a mulţumit stelelor norocoase că era singur. Nila oftă.

Luni dimineaţă, Nila s-a sculat cu greu, s-a îmbrăcat şi a coborât să-şi deschidă magazinul de cărţi, cadouri şi delicatese. Angie, cea mai bună prietenă şi angajata ei, a ajuns câteva minute mai târziu şi primul lucru pe care i i-a spus a fost:

— Ce naiba faci aici? Credeam că-ţi bronzezi fundul în Bahamas în momentul ăsta.

— Mi s-a făcut dor de casă, a răspuns ea posomorâtă, de pe un taburet pluşat de lângă casa de marcat. Se hotărâse noaptea trecută să nu povestească nimănui despre ce se întâmplase între ea şi Jake Madison.

— Pe dracu'! Angie şi-a trântit poşeta pe tejghea. Ţi-am luat rezervare la cel mai bun hotel. Ţi-am împrumutat hainele mele. Îmi datorezi o explicaţie.

A cotrobăit în poşetă şi a scos la iveală un portţigaret aurit şi o brichetă. Şi-a aprins o ţigară. Nila i-a dat scrumiera pe care o ţinea sub tejghea.

— Credeam că te-ai lăsat de fumat.

— Asta fac, zise ea trăgând adânc un fum. Am ajuns la trei pe zi. Mic dejun, prânz, cină. Dar faptul că am dat de tine aici mi-a schimbat ritmul.

— Ce scuză patetică!

— Şi scuza ta este mai superficială decât promisiunile unui politician în campanie electorală. Nila oftă.

— Paradisul e un loc singuratic când eşti singură. Un

fior îi trecu pe şira spinării dându-şi seama că îl citează pe Jake.

— Oh, nu! Ochii, albaştri ai lui Angie clipiră, înţelegători.

Scuturǎ scrumul întinzându-se după mâna Nilei. Ar fi trebuit să merg cu tine.

Credeam că ai să găseşti pe cineva drăguţ şi chipeş care să fi… îmi pare rău, Nila.

Nila s-a simţit vinovată pentru o clipă. Totuşi nu voia să-i mărturisească nici măcar celei mai bune prietene a ei că se comportase ca o proastă. A zâmbit şi i-a strâns mâna lui Angie.

— Nu trebuie să-ţi pară rău. Nu puteai să-l părăseşti pe Miles. Pe de altă parte, tu eşti singura persoană în care am încredere să se ocupe de magazin în absenţa mea. Clopoţelul de deasupra uşii sună şi uşa se deschise. Clover Norville a intrat cu obişnuita ei graţie furtunoasă.

— Nila-Ann, ce naiba cauţi acasă? S-a oprit să-şi ridice ciorapii roşii, trei sferturi.

— I-a fost dor de casă, răspunse Angie pentru ea. Bună dimineaţa, mătuşă Clover.

Clover îi aruncă o privire nepoatei sale, apoi se îndreptă spre vasul fierbinte de lângă raftul cu ceai şi cafea.

— Ce fel de cafea ai făcut azi, Nila?

— *Colombian Armenia Supremo*, a răspuns Nila aţintindu-şi privirea spre pălăria lui Clover. Arăta ca o floare roz întoarsă. Mănunchiul de violete din mătase de pe bor atârna deasupra sprâncenelor ei.

— Drăguţă pălărie, reuşi ea să spună cu o voce normală.

— Nu încerca să ajungi la partea bună din mine, Nila-Ann. Partea asta m-a părăsit odată cu soţul meu de-al doilea, la zi, ai trecut de încurcătura în care te-ai băgat cu

prostul ăla de Frank Tate? Clover s-a uitat la Nila peste umăr în timp ce îşi amesteca gălăgios zahărul în cafea. Clover avea şaizeci şi patru de ani şi avea aerul că putea să spună tot ce voia oricui. În cele mai multe cazuri avea dreptate.

Aşa fusese întotdeauna, de când o cunoştea Nila. Până să găsească singură o replică la întrebarea lui Clover, Angie i-a sărit în ajutor.

— Chiar trebuie să fii aşa de rea cu ea, mătuşă Clover?

— Taci din gură, domnişoară Buttinsky. Nu vorbeam cu tine.

Angie i-a pasat înapoi privirea încruntată.

— Nu vezi că Nila n-are chef să vorbească despre şobolanul ăla?

— N-am făcut decât să o întreb ceva.

— Nu faci decât să îngreunezi problemele. Nila le-a lăsat să se certe un timp.

Încercând să-şi dea seama ce anume o făcuse să se simtă atât de dezagreabil. Nu erau de vină vorbele lui Clover. Era obişnuită cu ele. N-avea nimic în comun nici cu ex-logodnicul ei care n-o lăsa în pace. Se simţea astfel pentru că nu i se dăduse prilejul de a vorbi în apărarea ei. Angie o făcuse pentru ea. Altă dată asta nu ar fi deranjat-o pe Nila. Dar de data asta o deranja, încă din copilărie nu putea să sufere certurile. Aşa că întotdeauna o lăsa pe Angie să intervină şi să anihileze duşmanul. Nu ştia de unde îi venea dorinţa de a-şi apăra propriile cauze, dar s-a uitat la asta ca la un semn pozitiv, de progres. Era timpul să nu mai fie aşa de bleagă. Adunându-şi curajul, a făcut primul pas pentru a rupe firul ce o făcea dependentă de Angie.

— Potoliţi-vă! M-am săturat de voi! Cele două femei au tăcut şi s-au uitat la ea – Clover uimită, iar Angie

îndurerată.

— Te iubesc, zise ea către Angie îndulcind tonul, dar pot să-mi rezolv problemele şi singură. Zâmbi spre Angie şi obţinu în schimb surâsul ei surprins, dar aprobator.

— Nu mai sunt în relaţii intime cu Frank. N-are decât să fie cu o duzină de secretare. Logodna noastră a fost o greşeală. Nu mi-a plăcut să fiu înlăturată, dar asta nu mi-a zdrobit inima. Cu curajul ei nou descoperit constată că îşi ieşea repede din fire. Adăugă: Şi, la dracu'! Cu asta am închis subiectul.

— Ei poftim, zise Clover. Sunt impresionată de schimbarea ta de atitudine. Îşi luă cafeaua şi se aşeză pe un scaun. Bărbaţii sunt cele mai oribile creaturi de pe pământ. Ei îţi cheltuiesc banii şi îţi ruinează viaţa. Le-am spus asta de o mie de ori mamei şi surorii tale. Emma şi Mary sunt atât de topite după bărbaţi, încât nimeresc peste toţi neisprăviţii. Tu eşti altfel decât ele, ştiu că ai bun simţ.

Nila simţi să intră-n pământ de ruşine. Nu era cum spunea mătuşă-sa. Dăduse peste burlacul ideal din punct de vedere al securităţii ei, bancher în oraşul ei şi se logodise, iar el îi făcuse vânt pentru o femeie de genul lui Dolly Parton. Atunci ea evadase în Bahamas cu mândria rănită, şi se culcase cu primul diavol fermecător care îi ceruse chestia asta. Vocea tăioasă a lui Clover a distras-o de la gândurile ei negre.

— Temperamentul tău energic, Angie Parker, se vede de la o poştă.

Clover privi critic pantofii negri şi strâmţi din piele de căprioară şi puloverul care îi ajungea aproape până la genunchi.

— M-aş simţi ridicolă să port asemenea lucruri în public, adăugă ea.

— Cel puţin eu am stil. Ar trebui să te simţi ridicolă

că porţi pălăria aia în public.

— Este pălăria răposatei mele surori. Coralie ştia mai multe despre modă decât va şti vreodată mintea ta nătângă. Angie îşi trecu degetele prin părul ei blond, de nordică, şi se uită la Nila cu o privire plină de suferinţă.

— Mătuşa Coralie a murit acum douăzeci de ani, i se adresă ea lui Clover. Pălăria asta este mai moartă decât mătuşa Coralie.

— Nu-i adevărat, zise Clover indignată.

— Ba da, îi replică Angie. Fă-i o înmormântare decentă. Nila dădu din cap şi le lăsă să continue. Le iubea pe amândouă, dar câteodată o făceau să-şi piardă minţile.

Când cele două erau împreună, viaţa avea sensul unei continue bârfe despre calităţile absurde ale unei situaţii comice. Şi-a pus ochelarii şi a început să lucreze la comanda de delicatese pentru sezonul de Crăciun.

Spre mijlocul dimineţii, vestea că Nila se întorsese se răspândise, iar clienţii au năvălit ca să-şi exprime compătimirea faţă de ea pentru comportamentul scandalos al lui Frank Tate. Au dat gata două ibrice de *Colombian Armenia Supremo* şi unul de ceai de zmeură în timp ce aducea fiecare elogii vreunui fiu, frate, nepot sau văr, toţi neînsuraţi.

Când Nila le explica politicos că aceste modele de virtute nu constituiau genul ei, subiectul discuţiei trecea brusc la cărţi, reţete, politică locală sau la felul în care era îmbrăcată Angie Parker. Următoarele patru zile au fost la fel de depresive, aşa încât Nila s-a săturat până-n gât să mai rămână în postura unei victime. Dacă ar fi fost în stare să supravieţuiască urmărilor, şi-ar fi luat un spaţiu într-un ziar pentru a declara public că ea îl cunoscuse pe bărbatul celor mai ascunse visuri şi el nu fusese tâmpitul de Frank. Aproape de sfârşitul orelor de lucru de sâmbătă, a decis că viaţa i se dusese de râpă. Nu a trimis comanda pentru

delicatese pentru că mintea ei părea mai interesată de Jake Madison decât să ia decizii privitoare la alunele gustoase de cajun sau la condimentatul sos coreean.

Cum era posibil să-i fie dor de un om pe care abia îl cunoştea? Asta era o întrebare care o ţinea trează noaptea şi îi nimicea puterea de a lua decizii.

Continua să-şi repete că episodul din viaţa ei împreună cu el fusese o greşeală şi că ar trebui să-l uite. Dar inima părea să-i spună: *„Slabă nădejde. Ai lăsat o parte din mine împreună cu un înger întunecat într-o cameră de hotel în Grand Bahama Island”*. Mama ei ar fi fost atât de fericită să afle că fiica ei mai mică nu era atât de dogmatică, totuşi…

La ora şase fără zece în seara ceea, Jake Madison privea o blondă înaltă ieşind din magazinul Nilei. Trecând pe lângă el, ea aruncă o privire curioasă către Mustangul lui alb. Felul în care îl privise nu fusese prea binevoitor mai degrabă bănuitor. El îi întoarse privirea clătinând vag din cap. Ea se grăbi să traverseze strada pentru a se alătura unei femei mai bătrâne care stătea în curtea unei case cu vitralii. Amândouă s-au uitat în direcţia lui, schimbând câteva vorbe. Fără îndoială se întrebau de ce stă în maşină fără a face nimic şi dacă era bun, în general, de ceva. Jake trase adânc aer în piept, recăpătându-şi calmul, concentrându-se în timp ce-şi oţelea nervii şi mai revăzu scena înainte de a se angaja pe drumul acela. Raportul lui Rae despre Nila Shepherd îl condusese la adresa respectivă. Ea se afla undeva în casa la care se uita de un sfert de oră.

Zona în care locuia Nila se numea Aleea Milionarilor şi era cocoţată pe un deal de unde se vedea panorama străzilor pavate din centrul orăşelului Danville. Într-o vale, dintre dealurile ondulate, curgea Dan River, iar în zona cea mai modernizată a oraşului se găseau centre comerciale şi

restaurante.

De-a lungul străzii mărginite de copaci se puteau vedea case bine-ntreţinute, cu arhitectură veche reprezentând un stil pretenţios de viaţă. Trecând de câteva ori pe lângă casele din vecinătate, înainte de a parca în faţa aceleia masive, în stil victorian, Jake a observat că multe din ele erau transformate în magazine şi birouri. În amurgul ceţos şi multicolor, locuinţa Nilei arăta ca şi cum ar fi fost făcută din zahăr. Ştia că era casa în care ea crescuse. Avea o înfăţişare solemnă, dar fermecătoare, şi două particularităţi. Prima era o verandă largă, ornamentată cu migală. Înconjura casă, pornind din partea stângă, ajungea până în faţă şi se termina cu un balcon. În partea dreaptă. Cea de-a doua particularitate, probabil mai distinctă decât prima, era un foişor ce ieşea în afară dinspre colţul stâng al casei, vârful lui răsărind peste linia acoperişului.

Jake a ieşit din maşină îndreptându-se spre casă. Sus, la nivelul verandei, a văzut prin fereastră o cameră înaltă destinată cărţilor pentru vânzare. În plus, o arcadă dublă constituia un raion în care marfa era expusă într-o manieră atractivă.

El nu văzuse pe nimeni în magazin, până când o femeie a intrat în câmpul lui vizual, ieşind de după o etajeră cu cărţi. Privirea lui a trecut de ea, apoi s-a întors brusc. Era Nila. Pentru o scurtă clipă nu o recunoscuse. Ea îi spusese că se furişează prin viaţă. El nu înţelesese prin asta că se referea la faptul că-şi ascundea frumuseţea şi temperamentul prin ochelari inestetici, pantaloni largi şi un pulover tricotat care ar fi stat mai bine pe o femeie cu talia de două ori mai mare decât a ei. Poţi să fugi, Nila, îşi spuse el zâmbind, dar nu poţi să ascunzi pe acel cineva pe care-l reprezinţi tu pentru mine.

Hotărât să o revendice pe femeia care îi aparţinea,

Jake s-a îndreptat spre intrare.

Nila stătea în partea din spate a magazinului terminând de pus cărţile pe rafturi, când a auzit pe cineva intrând.

— Nu durează mult, a strigat ea crezând că era Angie care se întorcea de la băiatul ei de şase ani. Acesta se juca sub veranda casei lui Clover. Miles continuă să apere păianjenii? Sau ai reuşit să-l faci să renunţe?

— Bună, Nila. Vocea şocant de familiară, pronunţând cu multă intimitate salutul simplu, a făcut ca zâmbetul de pe faţa Nilei să dispară. Fiori de emoţie i-au trecut pe şira spinării. Cartea pe care o avea în mână i-a căzut. S-a întors încet.

Jake Madison stătea ca un paznic, blocând intrarea magazinului. Rubinul îi strălucea, ca de obicei, în ureche. Purta blugi strâmţi, un tricou verde-închis, o jachetă de piele şi era încălţat cu ghete. Faţă de ultima oară când îl văzuse, puterea lui întunecată şi răutatea până-n măduva oaselor păreau să fi devenit mai intense. Un teribil simţ al inevitabilului o paraliza. Trase aer în piept la gândul că Jake o urmărise până aici. Ochii lui iscodeau cu luare-aminte magazinul. Sunt ca nişte dispozitive electronice, se gândi ea, care fotografiază şi trimit imaginile undeva în mintea lui. În clipa aceea ochii lui s-au întâlnit cu privirea ei. Exista oare vreo cale, se întrebă ea cu disperare, prin care să facă să nu-i pese de şuviţele mătăsoase şi negre ale părului, de amintirea vie şi tulburătoare a unui înger întunecat, adormit în cearşafurile albe şi şifonate?

— De ce ai fugit? întrebă el, uitându-se la ea atât de pătrunzător, încât o făcu să aibă impresia că îi zăreşte fiecare celulă vie din corp. De cine îţi e frică? De mine, întrebă zâmbind, sau de tine?

Nila făcu un pas înapoi. Temerile ei erau prea numeroase, prea dureroase. Nu avea curaj să se

gândească la ele, cu atât mai puţin să şi le exprime.

— Pari şocată că mă vezi, adăugă el. Ea a deschis gura să vorbească, dar nu a spus nimic. De ce încăperea i se părea brusc un cuptor încins? Puncte negre îi întunecau vederea.

— Nila? întrebă el cu îngrijorare şi înţelegere. Şi-a dat seama vag că pata ce venea spre ea era Jake. Genunchii i s-au îndoit. S-a prins de etajera cu cărţi pentru a-şi menţine echilibrul, dar era prea târziu. Ultima impresie a fost că podeaua se ridică la ea, apoi îşi pierdu cunoştinţa. Jake a îngenuncheat lângă Nila şi a luat-o în braţe. După zile de nelinişte, aşteptând veşti, după zile în timpul cărora se întrebase în ce dispoziţie o va găsi… asta era singura reacţie pe care nu o prevăzuse. Un puternic val de emoţii pe care cu greu le recunoştea, i-a întunecat mintea. Privirea lui a trecut peste faţa ei observându-i paloarea îngrijorătoare şi urmele vinete de sub ochi. I-a controlat pulsul, bătaia egală a inimii, i-a scos ochelarii, punându-i alături, şi i-a luat şuviţele de păr de pe buze. Dorinţa a crescut imediat în timp ce i-a atins buzele cu degetele, şi l-a făcut să închidă ochii ca să se poată împotrivi tentaţiei puternice. A tras-o mai aproape de el, deşi îşi spunea că nu trebuia să facă asta. Mânat de o dorinţă arzătoare îşi trecu degetele prin părul ei. Gura lui se apropie de a ei mângâindu-i buzele cu căldura respiraţiei şi apoi o sărută. Pierdut într-o senzualitate visătoare, într-un potop de emoţii atât de străine pentru el, Jake nu şi-a dat seama că cineva intrase în magazin. În ultimul moment instinctul l-a avertizat şi numai reflexele lui rapide l-au salvat.

A aşezat-o pe Nila jos şi a sărit în partea stângă, iar lovitura pe care urma să o primească în cap a primit-o pe umăr.

— Pleacă de lângă ea! strigă o voce feminină

ameninţătoare în timp ce un obiect de sticlă zbură pe lângă el. Jake s-a ridicat în picioare în timp ce o mulţime de dropsuri căzdeau pe jos ca o ploaie multicoloră. Învârtindu-se pe loc a întins braţul şi a parat cu cotul o lovitură de pumn.

— Perversule! zbieră blonda care părăsise mai devreme magazinul. Ce i-ai făcut prietenei mele?

— Nimic, zise el observând gâtul unei sticle sparte în mâna femeii. Se dădu un pas înapoi şi îşi ridică mâinile predându-se. Şi-a pierdut cunoştinţa!

— Pervers mincinos! Te-am văzut când o atacai! Se îndreptă furioasă spre el.

Când s-a repezit la el, Jake şi-a mişcat brusc mâna. Gâtul sticlei zbură din mâna ei. Blonda s-a dat în spate, în timp ce Jake s-a desprins de ea.

— Nu am lovit-o pe Nila. Eu… A amuţit, copleşit de un bombardament cu coperţi. O carte i-a trecut pe lângă ureche. Alta l-a nimerit în piept.

— Vagabondule! şuieră ea în timp ce o a treia carte îşi greşea ţinta care fusese stomacul lui. Asta întrecuse limita. Nu dorea să o lovească pe femeia asta nebună, dar îi era de ajuns. N-avea de gând să o atace. Voia doar să continue mişcarea de rotaţie pe care o începuse ea. A luat o poziţie de aikido, ca o pisică, cu mâinile depărtate şi degetele în afară. Şi-a concentrat toată greutatea în abdomen. A rămas nemişcat, continuând să o fixeze. Degetele i se mişcau continuu, ca şi cum ar fi fost legate cu fire nevăzute de adversară lui isterică. Blonda s-a năpustit spre el gata să-i scoată ochii cu unghiile ca nişte gheare ascuţite.

Nila îşi reveni, amintindu-şi ca prin ceaţă cum s-a dat în spectacol leşinând. Simţi că are ceva pe obraz şi duse mâna pentru a culege o bomboană. Un jeleu roşu.

Bomboana ei favorită. Oare de ce era acoperită cu

bomboane şi cu cioburi de sticlă? Un ţipăt gutural care suna la fel de prietenos ca răgetul unei pantere înfuriate, a făcut-o să-şi ridice capul. Oripilată, a văzut-o pe Angie care se năpustea spre Jake cu intenţii criminale. Mâna lui stângă a făcut o mişcare ca a unui fluture. Mişcându-se atât de repede încât Nila abia a avut timp să vadă, Jake a prins încheietura mâinii lui Angie şi a făcut-o să îngenuncheze.

— Au! Au! Dă-mi drumul, perversule! îmi rupi încheietura!

— Da' de unde, răspunse el. Dacă aş fi vrut să o fac, ar fi fost ruptă deja. Aplic atâta presiune cât să te fac atentă la mine. Angie s-a strâmbat şi şi-a îndreptat pumnul spre singura parte a corpului lui care îi era accesibilă piciorul…

Jake evită lovitura şi se uită la ea de parcă ar fi fost un căţel supărător care îi rodea gheata.

— Uite ce e. Nu vreau să-ţi fac rău. Nu sunt obişnuit să mi se spună că sunt vagabond şi pervers.

— Să te ia dracu'! zise ea pregătindu-se să-l lovească din nou.

— Taci din gură şi ascultă-mă. Mă numesc Ja…

— Jake Madison, zise Nila tare, dar cu vocea tremurândă. Asta le-a atras atenţia. Au rămas nemişcaţi amândoi, pentru o clipă, apoi Jake a eliberat-o pe Angie care a sărit în picioare. Privirea lui sfredelea ochii Nilei căutând răspunsuri la întrebări.

Nila oftă adânc. Era momentul să clarifice lucrurile. Şi-a îndreptat umerii şi şi-a ridicat bărbia. Ştia că trebuie să arate ridicol, aşa indignată şi dispreţuitoare stând acolo, pe jos, înconjurată de treizeci de feluri de bomboane, dar n-avea ce să facă.

Exact aşa se simţea: ridicolă, indignată şi dispreţuitoare şi pedepsită din cauza propriei purtări

prosteşti.

— Angie Parker, el este Jake Madison. El e tipul drăguţ şi chipeş pe care sperai să-l întâlnesc în Bahamas. Tonul ei era politicos ca al unei gazde care făcea prezentările oaspeţilor la o petrecere.

— Jake, Angie este cea mai bună prietenă a mea. Rochia aia de la care a pornit toată tărăşenia este a ei. Expresia uimită a prietenei ei valora milioane. Ea se întoarse către Jake îngăimând:

— Ăăă… păi… ăăă, îmi pare bine de cunoştinţă. Îmi pare rău că am încercat să te omor. Jake i-a strâns mâna.

— Mi-a plăcut rochia aia. Sper că nu ţi-am făcut rău. Nila spera că, într-o zi, când se va uita înapoi, îl va aminti de asta cu haz. Dar pe moment nu găsea deloc amuzantă situaţia. Uşa magazinului se deschise brusc, iar Nila simţi cum îi năvăleşte sângele în obraji. Se gândi la cele mai îngrozitoare lucruri. Şi-a dat seama că acum o încurcase rău de tot.

CAPITOLUL 5

— Poliţia! Nu mişcă nimeni! Nevenindu-i să creadă, Nila a văzut nu unul, ci patru dintre cei mai buni băieţi în albastru din Danville în magazinul ei! Şi arme! Ei aveau arme! Oh, Doamne nimeni, niciodată nu mai ţintise spre ea cu o armă.

— Ţineţi mâinile depărtate de corp! zbieră un ofiţer. Puneţi-le pe cap!

Angie era roşie ca racul. Fără să scoată un cuvânt a ridicat mâinile, tremurând.

Un poliţist tânăr şi pistruiat a înaintat clătinându-se ca o păpuşă pe sfori, ţinând arma întinsă în faţă cu ambele braţe. Nila îl cunoştea de la biserică. Îl chema Billy. Billy şi mai cum? încercă disperată să-şi aducă aminte, dar nu reuşi.

— Mâinile, mâinile! urlă el la Jake. Ridică-le!

— Nu port nicio armă, domnule poliţist. Jake întinse mâinile lateral şi în sus. Nila a putut doar să se holbeze cu gura căscată şi să-i admire atitudinea perfect calmă.

Privindu-l cum se lasă în genunchi, ea tremură, gândindu-se că el demonstra o familiaritate îngrijorătoare. O isterie acută a făcut-o să sară în picioare.

— Opriţi asta! Faceţi o greşeală.

— Acum, doamnă Shepherd, zise Billy în timp ce alt poliţist îi punea cătuşe lui Jake să nu vă mai faceţi nicio grijă. L-am făcut inofensiv. Lui Jake i-a aruncat câteva vorbe fatale:

— Iubiţel, prea te zbaţi ca un peşte pe uscat şi o să ai de-a face cu mine.

Nila l-a ignorat pe tinerelul care, plin de speranţă, făcea pe durul şi s-a îndreptat spre poliţistul care îl percheziţiona pe Jake.

— Opriţi asta imediat. N-a făcut niciun rău. Scoateţi-i cătuşele alea.

Ea a rezistat eforturilor lui Billy de a o îndepărta pocnindu-l peste mână.

Jake dădea dovadă în continuare de un calm imperturbabil.

— E-n regulă, iubito, zise el. Lasă-i să-şi facă meseria. După asta vor fi în stare să vorbească. Vom clarifica totul. A rânjit înspre ea.

— Pariez că ai fi preferat să stai cu mine în pat în Bahamas.

Poliţistul care-l percheziţiona pe Jake se uită întrebător la Nila apoi începu să-i enumere drepturile în cazuri ca acestea cu o voce nesigură. Nila şi-a reţinut un strigăt şi şi-a apăsat mâinile pe obrajii fierbinţi. Auzind sunetul de paşi s-a răsucit şi-n clipa aceea inima i s-a făcut cât un purice văzând că înăuntru năvălise Clover Norville.

— Dacă încearcă să facă ceva, trageţi-i un glonţ sub

centură! zbieră bătrâna agitând o bâtă de baseball cu hotărârea unui luptător de a-l pocni pe unul din afara ringului.

— Ai grijă! strigă Nila, însă era prea târziu. Bâta de baseball lovise un ghiveci cu flori de pe tejgheaua de la intrare. Ghiveciul de ceramică a căzut, lovind o colecţie de cărţi rămase de la sărbătoarea *Haloween*. Planta, pământul şi o colecţie de nuvele au zburat în toate părţile. Ăsta a fost momentul în care Nila şi-a ieşit din fire. Magazinul, viaţa şi reputaţia îi erau distruse. Picioarele i se îndoiră. Se aşeză pe jos, îşi puse capul pe genunchi şi începu să râdă isteric. O auzea ca prin ceaţă pe Angie:

— Pot să-mi las mâinile jos? Are cineva o ţigară? Vă rog, am nevoie de o ţigară.

Cincizeci de minute mai târziu, Nila stătea întinsă pe canapeaua ei cu dungi albastre. Nu-i venea să creadă cât de repede puteau fi distruse o viaţă şi o reputaţie. Îl auzea pe cel care îi cauzase problemele de moment plimbându-se prin cameră, dar nu putea să-l vadă din cauza compresei de pe faţă.

Nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Pierduse cele mai lungi treizeci de minute din viaţa ei până să-i facă pe poliţişti să înţeleagă ce se petrecuse. În timpul interogatoriului, a ieşit la iveală faptul că Jake fusese poliţist, iar când plecau cu mult râs zgomotos şi bătăi pe umăr, dădeau impresia că toată întâmplarea fusese o glumă făcută unuia dintre ei. Billy, al cărui nume de familie Nila tot nu şi-l putea aminti, făcuse ochii cât cepele şi nu plecase înainte de a obţine promisiunea lui Jake că n-avea să părăsească oraşul fără a-i povesti la o bere două-trei întâmplări din viaţa lui de poliţist. Clover nu se lăsase uşor convinsă să plece acasă.

— Companie rău-famată, tovărăşie compromiţătoare, repeta ea mângâindu-şi bâta de baseball. Ţine minte ce-ţi

spun, Nila Ann Shepherd, cu bărbatul ăsta o să dai de bucluc. Spune-mi doar un cuvânt şi-l fac praf. Spre uşurarea Nilei, Angie a luat bâta din mâna mătuşii şi a condus-o spre uşă. Nila a oftat ştiind că nu mai putea amâna confruntarea cu Jake. Şi-a luat compresa de pe faţă şi s-a sculat în picioare.

— Mda. De ce eşti aici, Jake?

— Te simţi bine? întrebă el, continuând să stea cu spatele la ea şi admirând o elegantă măsuţă de servit ceaiul. Era lucrul ei favorit din camera respectivă, dar se abţinu să-l întrebe dacă-i place.

— O să-mi treacă. De ce eşti aici? El nu a răspuns şi a traversat camera peste covorul oriental oprindu-se în faţa căminului. Privirea i-a trecut încet peste fotografiile de familie de deasupra căminului.

— Mama şi sora ta? întrebă el, ridicând o fotografie cu ramă argintie. Tu eşti fetiţa asta în rochie roz? câţi ani aveai?

Îşi amintea prea bine ziua în care i se făcuse poza aceea.

— Da. Ele sunt Emma, mama mea, şi sora mea, Mary. Aveam şapte ani pe atunci.

Mary avea doisprezece. Easter şi Mary reuşiseră să mă convingă să-mi pun rochia aia. Mă simţeam stânjenită în dantelele albe şi roz şi cu funda aia mare de satin în cap. El i-a zâmbit înduioşat.

— Mi-ar fi plăcut să te fi cunoscut atunci. Erai atât de dulce şi de frumoasă. Văd că frumuseţea e o caracteristică a întregit voastre familii. Ochii Nilei se făcură mari.

Era obişnuită cu comentarii de genul *„Mama ta arată atât de tânără încât ar putea să-ţi fie şi soră”* sau *„Mary e la fel de frumoasă ca şi mama ta. Probabil că tu ai moştenit figura tatălui tău”*. Nu era obişnuită să fie inclusă în admiraţia faţă de frumuseţile din familie.

— Ziceai că Emma şi Mary nu mai trăiesc în Danville, aşa-i?

— Da. Cel de-al treilea bărbat al mamei a construit o casă nouă aici, în oraş.

Ezită, aşteptând reacţia lui faţă de recordul marital al mamei ei. El nu a făcut decât să-şi ridice o sprânceană.

— Mama a păstrat casa după ce soţul ei a murit, dar nu prea stă în ea. Îşi petrece iarna în Arizona împreună cu un prieten. Mary locuieşte la Boston încă de la prima ei căsătorie.

— De ce nu zâmbeşti în poza asta? întrebă el, punând fotografia la locul ei. Pentru că nu-ţi plăcea rochia? Ea îl admiră pentru politeţea de a nu-i condamna familia.

— Nu. Nu zâmbeam din cauză că îmi era dor de tatăl meu. Ne părăsise cu puţin timp înainte să fie făcută fotografia asta. Nila l-a văzut apropiindu-se şi aşezându-se pe canapea în colţul opus ei. Simţi o străfulgerare în inimă.

— Îmi pare rău. Trebuie să fi fost greu pentru tine.

Compasiunea lui a făcut-o să se simtă stânjenită. Vorbea rar despre tatăl ei. Nici nu ştia de ce îi spusese atât de multe lui Jake.

— Nu e nevoie să-ţi pară rău. E o poveste care aparţine trecutului.

Privirea lui veşnic iscoditoare se opri pe faţa ei.

— Aparţine trecutului, dar nu e dată uitării, încă mai doare, nu-i aşa?

— Prefer să nu discut despre asta. Se ghemui într-un colţ, odihnindu-şi mâinile pe genunchi, cu bărbia sprijinită pe antebraţ, şi îl privi meditativ.

— De ce eşti aici?

— Întrebarea a început să sune ca un record depăşit.

— Şi tu continui să nu-mi dai răspuns la ea. Jake zâmbi.

— Ar trebui să fie limpede, zise el. Nila a simţit o

mică slăbiciune la vederea gropiţei lui. Ea închise ochii, alungând amintirea senzuală a explorării ei cu propria limbă... Uitându-se iar la el a încercat să-i ghicească gândurile. Ca de obicei, nu a reuşit. Oare profesia lui îl învăţase să se detaşeze astfel? Sau poate era bun în munca sa tocmai prin simplul fapt că era rece de felul lui?

— Poate că e limpede pentru tine, dar pentru mine nu e. Şi-a suflecat mânecile şi şi-a împreunat cu eleganţă mâinile. Ochii lui negri străluciră periculos.

— Am venit aici să cer ceea ce este al meu. Ţi-am mai spus o dată, atunci când ai venit să dormi în braţele mele, că îmi aparţii.

— Jake! Cum poţi să spui aşa ceva? Ce s-a întâmplat între noi a fost o greşeală. Am îngăduit asta pentru că eram deprimată din cauza logodnicului meu care tocmai se însurase cu altă femeie. În cameră tensiunea creştea îngrijorător. Expresia lui deveni dură.

— L-ai iubit?

— Nu, zise sigură pe sine.

— Atunci nu amesteca alt bărbat în asta, Nila. Nu a existat nicio fantomă care să împartă patul cu noi în noaptea aceea. De ce ai plecat astfel?

— Pentru că nu am putut face faţă consecinţelor, zise ea patetic. Eram îngrozită de ceea ce făcusem. Ai fost prima şi ultima mea aventură de o noapte. Faţa ei se înroşise de ruşine.

— Nu. N-a fost o aventură de o noapte. A fost mult mai mult de-atât şi tu ştii asta.

Ăsta e adevăratul motiv pentru care ai plecat, nu-i aşa?

Ridicându-se în picioare, se uită iar la ea, frustrarea fiind evidentă în fiecare linie a corpului său.

— Jake! exclamă când el se aplecă spre ea să o ridice. El i-a cuprins umerii, degetele lui mângâind-o prin ţesătura

puloverului.

— Uită-te în ochii mei şi spune-mi adevărul.

Crezi cu adevărat că ceea ce s-a întâmplat între noi a fost o banală aventură de o singură noapte? Nila îi auzea cuvintele, dar reacţiona doar la tonul din vocea lui.

Îi mângâia pielea, stimulându-i terminaţiile nervoase, îndreptându-se spre inimă.

Dorinţa ei crescu subit. Nu este drept, se gândi ea. Cum poate să o aduci în starea aceea atât de uşor?

— Da, a fost o aventură de o singură noapte, zise ea încercând din răsputeri să fie convingătoare cu ea însăşi, în primul rând.

— Nu-i adevărat. Răspuns incorect. Ea şi-a ridicat mâinile într-o încercare nereuşită de a-l opri s-o îmbrăţişeze. Îl apăsă cu palmele pe piept ca să-l respingă şi-i simţea ondularea muşchilor încordaţi şi bătaia constantă a inimii. Înăuntrul ei se declanşa tulburarea femeii sălbatice şi pasionale, pe care doar el se pricepea s-o scoată la iveală. Una dintre mâinile lui îi traversă spinarea până la curba feselor, obligând-o să se ridice pe vârfuri.

— Aş fi venit după tine chiar în ziua în care ai plecat, dar nu îmi lăsaseşi nicio adresă.

— Cum ai reuşit să mă găseşti? şopti ea, simţind imboldul dorinţei dureroase.

— Mi-am folosit conexiunile de la departamentul de narcotice. Aş fi ajuns mai repede, dar am fost chemat la Miami să depun mărturie împotriva unui traficant de droguri pe care l-am arestat acum câteva luni. Şi-a aplecat capul spre ea şi i-a căutat gura cu gura lui fierbinte. Ea a murmurat un protest, dar era de formă. Gura lui s-a apropiat de buzele ei tremurătoare, apăsându-le într-un sărut lung şi tulburător. După un timp sărutul s-a abătut spre obrazul ei. După câtă putere îi rămăsese în corp, Nila

părea făcută din gelatină. Dacă el n-ar fi susţinut-o, cu siguranţă că ar fi alunecat la pământ. Cu un mare efort, ea a trecut pe panta raţionalului.

— Jake, nu înţelegi. Cea pe care ai întâlnit-o în seara aceea nu era cea care sunt cu adevărat eu. Eu nu sunt genul ăla de femeie.

— Care gen de femeie? Respiraţia lui îi mângâia urechea cu puţin înainte ca vârful limbii să înceapă să-i exploreze gâtul. Mintea ei se învârti cuprinsă de o subită ameţeală. Şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui şi, ţinându-l strâns, i-a zis…

— Nu sunt pasională. Îndrăzneaţă. Liberă. El şi-a ridicat capul. Prinzându-i bărbia cu mâna, zâmbi şi se uită în jos spre ea.

— Ba da, eşti. Ai ascuns asta în spatele ochelarilor mari şi inestetici şi sub hainele largi. Ai nevoie doar de un bărbat care să elibereze această parte din tine. Acel bărbat sunt eu. Suntem făcuţi unul pentru altul. Ştiu că şi tu simţi asta.

— Ce vrei de la mine? strigă ea disperată, închisese ochii sperând să reuşească să oprească fluxul de excitaţie ce-i străbătea corpul.

— Vreau totul! O sărută, limba lui împreunându-se cu a ei, până ce ea gemu şi se înfiora.

— M-ai lăsat să intru în viaţa ta şi am de gând să rămân, şopti el aproape de buzele ei care-i aşteptau sărutul. Ea deschise brusc ochii.

— Vrei să spui că… înghiţi în sec ezitând să pronunţe cuvântul pe care-l evitase de atâtea zile că eşti îndrăgostit de mine?

El îi îndoi gulerul puloverului sărutând-o pe gât.

— Dragostea este pentru adolescenţi. Ţin la tine. Te doresc. Am nevoie de tine. Ne e bine împreună. Nila era atât de uimită de declaraţia lui rece, încât îi pierise glasul.

Îşi dădu seama, pălind, că dorise o căsătorie fără dragoste, dar prietenoasă, cu Frank. Totuşi nu cu Jake. Niciodată. Dar o parte a inimii ei era deja a lui.

Degetele lui au început să traseze erotic linii pe gâtul ei. Ea şi-a dat seama, pe când buzele lui îi mângâiau tâmpla, de disperarea din el şi a înţeles că avea de gând să-şi ceară drepturile asupra ei.

De ce face asta? s-a întrebat ea. Îi spusese clar că nu o iubeşte. Nu era suficient să o dorească şi să aibă nevoie de ea, nu doar cu atât îl putea ţine în loc pe un om ca Jake. Era prea obişnuit cu viaţa periculoasă. Dorinţa fizică era ceva trecător. Cât timp va dura până se va plictisi de ea? O săptămână? O lună?

Pe Nila o cuprinse disperarea, o disperare diferită de cea care-l consuma pe Jake.

Ştia că trebuie să facă ceva pentru a stinge tensiunea sexuală dintre ei, altfel vor sfârşi făcând dragoste. Dacă ar fi reuşit asta, grijile despre cât de uşor poate el să-i frângă inima vor dispărea. Altfel n-o să reziste tentaţiei de a-l ţine lângă ea.

Jake ar fi părăsit-o mai devreme sau mai târziu. *Toţi bărbaţii din viaţa ei o părăsiseră*!

— Nu! strigă ea. Nu dorea să se expună unui asemenea chin sufletesc, îl împinse violent cu mâinile în piept. A fost de parcă ar fi încercat să mute blocuri de granit.

— Jake, opreşte-te, te rog! Şi-a dat seama că vorbele ei nu ajunseseră până la el.

— La naiba, am spus să te opreşti! L-a apucat de păr şi l-a tras.

— Nu cunosc nicio şmecherie din aia de karate ca aceea pe care i-ai aplicat-o lui Angie.

— *Aikido*, şopti el muşcându-i lobul urechii.

— Ce? Nu mă interesează ce a fost. Dă-mi drumul ori

jur că-ţi scot părul din rădăcini. A durat un timp până ce ameninţările ei au putut trece dincolo de ceaţa senzuală ce-l înghiţise pe Jake. În ochii ei se citea o mâhnire şi o vulnerabilitate ce-i aminteau lui Jake de o căprioară înspăimântată. I-a dat drumul fără tragere de inimă.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

— M-ai urmărit până aici, mi-ai transformat viaţa într-un circ de nedescris, mi-ai distrus reputaţia şi susţii că îţi aparţin. Asta s-a întâmplat!

Striga la el, ţinând pumnii strânşi.

— Ai spus chiar tu că nu mă iubeşti. Pentru a crea o relaţie solidă şi durabilă e nevoie de mai mult decât de un act sexual nemaipomenit. Zicând astea se înroşi.

— Măcar suntem de acord cu un lucru. A fost un act sexual nemaipomenit, zise el cu umor. Se îndreptă spre ea, dar se opri văzând că ea se retrăgea.

— E un punct de vedere discutabil. Nu e destul ca să susţină o relaţie. Nu avem nimic în comun. Eu sunt o biată femeie cinstită dintr-un orăşel, iar tu un tip scos parcă dintr-un film de acţiune. În cel mai bun caz relaţia noastră ar fi trecătoare.

Eu nu-mi doresc un iubit vremelnic.

Inima lui Jake tresări dureros şi mintea i se lumină. Ea nu avea încredere în el.

Faptul de a fi fost abandonată de către propriul tată la o vârstă fragedă, măritişurile mamei, nestatornicia fostului ei logodnic, toate acestea erau lucruri care ar fi lăsat urme în psihicul oricui. El nu ar fi condamnat-o dacă şi-ar fi pierdut încrederea în toţi bărbaţii.

În mintea lui totul se clarifică. Poate că Rae avea dreptate, poate că începea să-şi piardă exerciţiul. Dar cum putea el totuşi să ştie de temerile ei adânc ascunse? Nu o cunoştea destul de bine. Şi asta era cheia problemei. Pur şi simplu nu beneficiaseră de timp pentru a afla mai multe

lucruri unul despre celălalt.

— Îţi este frică să ai încredere în mine, zise el încet. Înţeleg asta. În relaţia noastră noi am sărit peste stadiul de acomodare direct la intimitate. Îmi pare rău, iubito. Am crezut că vom avea destul timp să ne cunoaştem unul pe altul, acolo pe insulă. Dar tu ai plecat înainte să putem face asta. El a aşteptat un moment, observând cum se lăsa nervoasă când pe un picior, când pe celălalt. Poate că s-a întâmplat mult prea repede, dar eu nu regret că am făcut dragoste cu tine.

Instinctele mele mi-au spus că aparţinem unul altuia la un nivel fundamental.

Cred că şi tu ştii asta.

— N-ar fi trebuit să se întâmple. Ar fi ideal dacă am recunoaşte amândoi că a fost o greşeală. El şi-a scuturat capul, dorindu-şi să poată să o ia în braţe şi să îi învingă rezistenţa cu un simplu sărut.

— Avem nevoie de şansa de a ne cunoaşte unul pe celălalt. Nu te grăbi să refuzi ceea ce ar putea să fie între noi doar pentru că te temi că această relaţie nu va dura. Emoţii felurite îi umbriră ochii. Ea privi în jos, evitându-i privirea.

A venit spre ea punându-i degetele pe obraz. Nu l-a alungat. El a luat asta drept un semn pozitiv.

— Vreau să fiu cu tine, Nila. Dă-mi o şansă. Îţi vei da seama că poate avem mai multe lucruri în comun decât crezi. Singura cale prin care vom şti vreodată este să facem amândoi încercarea asta. Lasă-mă să stau cu tine.

— Jake, nu ştiu… începu Nila, dar îşi dădu imediat seama că nu avea nicio şansă.

Nu putea să suporte gândul de a-l alunga. Dorea ca el să rămână. Dar avea oare curajul să rişte să se îndrăgostească mai tare de el?

— Lasă-mă să rămân, iubito. Degetele lui tremurară

când s-au strecurat în părul ei trăgându-i capul pe spate. Când i-a întâlnit privirea, gândurile Nilei s-au amestecat. El era într-unul dintre rarele lui momente când nu se preocupa să-şi ascundă emoţiile. În ochii lui negri era o speranţă însingurată, la fel de intensă ca a ei. Ea se ruga ca sentimentele lui să fie mai adânci decât credea el. Şi exista o singură cale de a descoperi asta. Trebuia să îi ofere timp.

— Bine, zise ea. Gropiţa i-a apărut în obraz odată cu zâmbetul.

Brusc, decenţa ei, bunul simţ înrădăcinat, ieşiră cu forţă la iveală şi Nila adăugă:

— Poţi să stai. Dar am condiţiile mele. Fără sex. El se încruntă, pregătindu-se să argumenteze absurditatea cerinţelor ei.

— Vorbesc serios! Jake. Dacă încerci să mă seduci, ai zburat de aici.

Cuvinte curajoase. Se îndoia că ea însăşi va putea respecta hotărârea. Dar spera s-o facă el. El i-a dat drumul şi şi-a pus mâinile în buzunare.

— E-n regulă. Arată-mi unde este camera de oaspeţi. Promit să nu trec întâmplător prin dormitorul tău în toiul nopţii. Dar dacă vii tu întâmplător într-al meu, regulile sunt anulate, zise el zâmbind. Ea îşi scutură capul.

— Am dat deja destule prilejuri vecinilor să vorbească despre noi. Pot să te las să stai în căsuţa pentru oaspeţi din spatele casei. Câteva minute mai târziu Jake a urmat-o pe Nila afară. Era un om nefericit. Toată viaţa lui mersese pe un drum trasat, dar trasat de el. Nu îi plăcea când alţi oameni îi dictau pe unde să treacă acel drum. Acum, că o dorea pe Nila, trebuia să se supună cerinţelor ei.

— Poţi să-ţi laşi maşina aici, i-a zis ea în timp ce treceau pe lângă o parcare cu şase locuri, împrejmuită de

un gard înalt. L-a condus printr-o deschizătură din gard şi apoi au mers de-a lungul unei poteci înguste, pietruite.

Jake s-a uitat în jurul lui la jungla de copaci, arbuşti şi flori care demonstrau că erau cam neglijaţi. O magnolie uriaşă era lăsată în voia sorţii într-un colţ. Crăcile ei blocau pătrunderea soarelui în timpul primăverii şi al verii. Sperietori de păsări erau suspendate pe crăcile câtorva copaci.

— Asta a fost căsuţa în care şi-au petrecut luna de miere bunicii mei, i-a explicat

Nila oprindu-se în faţa uşii unei case minuscule. Ei au stat aici în timp ce casa mare era în construcţie. A durat ani de zile.

— Se pare că luna de miere s-a sfârşit cu mult timp în urmă, zise Jake observând că vopseaua exterioară, odată albă, era acum preschimbată într-un gri lugubru şi se cojea. Cele trei geamuri din faţă aveau obloane. Unul atârna într-o singură balama.

— Nu arată grozav pe afară, se scuză ea cu un surâs. Până de curând n-am avut banii şi timpul necesare pentru a o repara şi vopsi. Din fericire are o structură puternică. Şi are acoperişul nou. Ea a descuiat uşa şi a deschis-o. Jake a urmat-o înăuntru, într-o cameră cu tavan înalt şi cămin. Podeaua de lemn trebuia finisată.

O scară era sprijinită de perete şi bidoane cu vopsea, materiale şi echipament erau împrăştiate de jur-împrejur aşteptând să fie folosite.

În cameră nu exista niciun fel de mobilă cu excepţia mesei de două persoane din bucătărie. Deasupra unei tejghele lungi atârnau rafturi împărţite în compartimente, pentru depozitare, iar dedesubt, la mijloc, era o chiuvetă. La fiecare capăt al tejghelei erau spaţii goale unde odată stătuseră un aragaz şi un frigider.

Dormitorul era în aceeaşi stare ca şi sufrageria, doar

că avea un pat din lemn de mahon, cu patru stâlpi cu baldachin, şi un dulap.

— Nu e ca la *Bahamas Queen Resort*, zise Nila, în timp ce el se uita la cada imensă din baia acoperită cu ţigle. Dar e curat, comod şi cald. Jake avea propria părere despre comod şi cald. Se găseau toate în casa principală, dar în plus era şi ea.

Hotărându-se să fie răbdător s-a întors spre ea zâmbind.

— E-n regulă, pentru moment. Ea şi-a suflecat mânecile până la cot şi a rămas uitându-se la el ca şi cum n-ar fi ştiut ce să zică.

— Îmi pare rău că nu e zugrăvii Plănuisem să încep cu sufrageria, în weekend-ul ăsta.

— Pot să fac eu asta.

— Nu e nevoie. I-a luat mâna şi i-a simţit degetele reci.

— Asta îmi va ocupa timpul ziua, când tu lucrezi. Ea a făcut un pas înapoi desprinzându-şi mâna de a lui.

— Bine. Îţi voi aduce lenjerie de pat şi prosoape. A observat cum privirea ei s-a deplasat spre gura lui şi cum şi-a muşcat nervos buza de jos, îi venea să o sărute sau să o zgâlţâie pentru că făcea ca lucrurile să fie mai complicate decât simţea el că e nevoie.

— Cred că o să mai ai nevoie de câteva lucruri, zise ea făcând alt pas înapoi. Un ibric de cafea, săpun, o lampă pentru… pentru dormitor. S-a întors repede şi a ieşit.

Jake o urmări pe când pleca, întrebându-se cât va dura până îi va câştiga încrederea.

În somn, Jake era cuprins de vise. Arma din mâna lui apăsă pe tâmpla unui traficant de droguri cu privirea rece. A simţit teamă şi a recunoscut-o ca fiind a lui. A auzit ţăcănitul morbid al unei arme care se încarcă. Prudenţa îl avertiza de pericol. S-a preschimbat în sunetul cald al vocii

Nilei. Faţa ei era aproape de a lui, în timp ce corpul ei îl acoperea pe al său. A auzit gemete de satisfacţie. Ale lui sau ale ei? Se trezi tremurând şi respirând cu dificultate. Părul îi căzuse în ochi. A reuşit cu greu să şi-l dea pe spate, cu degetele.

Coşmarul, teritoriul lui întunecat, plana greu asupra lui. Jake era urmărit de el oriunde ar fi mers. Coşmarul lui dormea acolo unde dormea şi el.

Îşi frecă faţa şi se uită la ceas. Era ora două din noapte. S-a ridicat din pat.

Simţind instinctiv pe unde să meargă, a ajuns la uşă şi a deschis-o. S-a sprijinit de ea, uitându-se în noapte. Lumina lunii îl mângâia. Aerul tare îi atingea faţa. El a tras aer în piept savurându-i mireasma curată şi proaspătă.

Copacii bătuţi de vânt murmurau un cântec dulce şi liniştit prin crengile aproape desfrunzite. Roţile sufletului său se întoarseră, scrâşnind puternic. Îşi lăsase slujba de teamă că-l va distruge. Rădăcinile lui erau înfipte adânc în cruciadele inutile contra lăcomiei şi crimei. Îşi făcuse datoria cum putuse mai bine, iar asta aproape că-i luase sufletul în schimb. Inspiră adânc ca şi cum ar fi încercat să se elibereze de o povară stânjenitoare. Privirea i s-a îndreptat spre linia acoperişului casei principale unde Nila dormea, spera el, netulburată de demonii nopţii. Nevoia să o simtă lângă el i-a străpuns dureros pieptul. Avea nevoie de ea să-l susţină, să împartă cu el căldura şi puritatea sufletului ei. Convingerea asta i-a întărit hotărârea de a nu mai dormi singur mai mult decât era nevoie.

Şi-a îndoit braţele, sprijinindu-se mai bine de rama uşii, bucurându-se la gândul că ea era aproape de el.

Nila stătea întinsă în pat aşteptându-şi visele şi sperând că, atunci când vor veni, corpul ei va înceta să-şi mai aducă aminte cât de minunat era să faci dragoste cu Jake. Se gândi la el cum stă singur în căsuţa pentru

oaspeţi. Nu avea să intre în viaţa lui niciodată. Câteva săptămâni de viaţă aşezată, împreună cu ei, ar fi trimis în galop la Miami, căutând cu patimă senzaţiile muncii lui primejdioase.

Dacă ar fi fost un altfel de om, să zicem un avocat sau un negustor! Dacă ea ar fi fost o altfel de femeie, mai curajoasă, mai nesăbuită! Dar niciunul dintre ei nu era aşa ceva, aşa că relaţia lor nu avea să meargă.

Era o nebunie să-l lase să intre în viaţa ei. Dar cum putea să-l îndepărteze când era atât de hotărât să rămână? Dorinţa ei de a-i schimba părerea despre dragoste era chiar mai nebunească.

Cum stătea aşa întinsă în pat, o presimţire rea şi sentimentul că fusese târâtă într-o situaţie pe care, nu o putea ţine sub control creşteau în ea.

— Doamne, ce-am făcut? şopti ea în întuneric.

CAPITOLUL 6

A doua zi dimineaţă, pe la unsprezece şi ceva, Nila s-a întors de la biserică şi l-a găsit pe Jake în bucătăria ei. Stătea la masă şi bea cafeaua ei răsfoind ziarul de parcă ar mai fi făcut asta de mii de ori.

— Bună dimineaţa, mormăi el fără să-şi ridice privirea. Nila i-a aruncat o privire furioasă. Sub influenţa unei nopţi pierdute şi a unei slujbe la biserică nu era în toanele ei cele mai bune. Adăugă în minte, pe lista motivelor pentru care nu ar fi trebuit să se încurce cu Jake Madison, şi faptul că el pătrunsese în bucătăria ei în felul acela.

— Ei, sper că-ţi este bine, zise ea aruncându-şi geanta pe masă.

— Da, într-adevăr îmi este bine. Îmi place să-mi petrec o duminică leneşă, pierzându-mi timpul lângă o cafea şi cu un ziar în mână, zise uitându-se chiorâş pe deasupra ziarului *The Richmond Times*. Arăţi drăguţ în

chestia aia roz.

Nila nu şi-a dat seama ce o deranja mai mult, atitudinea lui de bună dispoziţie sau faptul că-i numise costumul plisat de lână toarsă o *„chestie roz”*. Costumul era la fel de vechi şi de clasic, precum colierul ei de perle lung şi dublu, sau ca bluza ei de mătase ca fildeşul şi pantofii cu tocuri, de aceeaşi culoare. Nu-i păsa că Angie găsise acel costum ca fiind *„o deghizare a Ligii pentru Juniori”*. S-a îndreptat spre cafetieră şi şi-a turnat o ceaşcă.

— Presupun că n-ar trebui să mă simt bine, zise el. De ce?

Ea se întoarse. Jake a lăsat ziarul pe masă şi s-a uitat la ea cu privirea lui întunecată care nu trăda nimic.

— Toată lumea vorbeşte despre incidentul amuzant de ieri de la magazin, zise ea stânjenită şi înroşindu-se. Remarca ta nepotrivită despre statul împreună în pat în Bahamas a fost mai discutată decât predica, a continuat ea îngustându-şi ochii, iar predica a fost despre păcatele poftelor trupeşti. Jake a privit-o curios.

— Contează atât de mult ce gândesc ei?

— Bineînţeles! Sunt prietenii mei, vecinii mei, clienţii mei. Nu vreau să creadă că sunt o… Pur şi simplu nu putea să pronunţe cuvântul la care se gândea.

— Vino. Stai jos, iubito. Ai avut o dimineaţă grea, zise el oferindu-i un scaun.

Ea şi-a scos pantofii şi a rămas unde era.

— Circulă chiar şi un banc despre un agent federal de narcotice care a venit să anihileze un cartel de traficanţi de droguri din Danville. Zâmbetul de pe faţa lui se stinse. Se încruntă, îşi frecă ceafa cu un gest care ei îi trezi o simpatie involuntară.

— La naiba. Cum a apărut bancul ăsta tâmpit?

— Billy, zise ea, numindu-l pe tânărul poliţist care

fusese atât de impresionat de Jake.

— I-am spus puştiului ăluia că m-am retras.

— Probabil că nu te-a crezut. Ea s-a aşezat la masă lângă el. Era atât de ridicol, încât ea se decise să-i spună totul.

— Silly are o teorie. Vezi tu, şi-a băgat în cap că ambarcaţiunile de pe Dan River aduc droguri. Jake a dat din cap.

— Din câte am băgat eu de seamă, consider că teoria cu râul ăsta e deplasată.

— Este. Billy a văzut prea multe filme poliţiste. Mă îndoiesc că vei găsi mare lucru la Dan River în afară de câţiva şerpi. El zâmbi din nou, iar Nila simţi nişte săgeţi minuscule care-i străbăteau corpul. Căldura năvăli în ea. Nu credea că mai fusese impresionată atât de intens până atunci de un zâmbet.

Atracţia a scăpărat între ei. Era atât de puternică, încât dacă s-ar fi preschimbat într-o minge de foc, asta nu ar fi mirat-o pe Nila. Ochii lui nu-şi ascundeau sentimentele, iar ele erau asemănătoare cu ale ei. Ea a făcut un pas înapoi.

— Eu… Ce? Mintea ei era un talmeş-balmeș de emoţii şi gânduri.

— Ce? întrebă el blând surprinzând-o prin repetarea gândului ei confuz.

— Doresc să ştiu cum ai intrat în casa mea, zise ea camuflându-şi prin iritaţie năuceala. Am încuiat uşa când am plecat.

— E strict secret. Că tot a venit vorba, încuietorile tale nu sunt bune de nimic.

Oricine poate să intre şi să fure. Ea îşi pierdu firea.

— Câtă aroganţă! Nici măcar nu ţi-ai cerut scuze că te-ai infiltrat în casa mea.

— Ai nevoie de un sistem de alarmă ca lumea. Îţi voi

instala eu unul.

— Nu, nu vei face asta. O voi face eu dacă o să vreau.

— Cauţi ceartă, zise el calm. Ce te deranjează de fapt? Bârfa?

— Da. Nu. Şi da, şi nu, zise ea oftând Asta n-o să meargă, Jake. Cu ce te vei ocupa cât timp vei fi aici? Mi-ai spus că-ţi plăceau senzaţiile tari oferite de slujba ta. Nu pot să-mi imaginez că vei fi fericit doar dacă te învârţi pe aici, fără să faci altceva. Ai vreun plan?

— Singurul plan pe care-l am pe moment este să ne cunoaştem reciproc. Indiferent de ceea ce doresc să fac cu viaţa mea, am încetat cu viaţa trăită la limita extremă.

Nila îşi dorea tare mult să-l creadă.

— Ce te-a făcut să demisionezi? Privirea lui zbură într-o parte.

— Un caz de forjă majoră. Un agent isteţ ştie când e timpul să renunţe.

Ştia că era mai mult de atât. El îi spusese că trăise pentru slujba lui, renunţând la tot. Jake n-ar fi renunţat aşa uşor. Ceva a trebuit să se întâmple. Era sigură de asta. Ceva nespus de urât. Strângea ceaşca de cafea în mână, încercând să-şi înghită nodul de frică din gât.

— Am citit odată un articol despre poliţişti care lucrau ca tine. Unii dintre ei deveneau deziluzionaţi din cauză că nu puteau face faţă. Alţii deveneau dependenţi de droguri din cauza eşantioanelor pe care trebuiau să le guste când se prefăceau că vor să cumpere marfa. Se opri. Privirea ei era rece ca gheaţa.

— Vrei să ştii dacă m-am lăsat prins de asta? întrebă el. Dacă drogurile şi banii au început brusc să-mi surâdă? Tonul lui devenise atât de aspru, încât ei îi veni să fugă. Ochii lui arzători îi spuneau că apăsase butonul greşit.

— Orice aş fi, Nila, nu sunt nici tâmpit, nici corupt.

— Bine, Jake. Iartă-mă că am făcut referiri la asta.

— Nu-ţi cere iertare. Trebuia să mă întrebi. Dacă aş fi fost în locul tău aş fi vrut să ştiu lucrul ăsta. Ea şi-a privit mâinile. Tremurau uşor.

— Cred ceea ce spui. Te-am întrebat numai pentru că îmi făceam griji pentru tine.

Nu trebuie să-mi mai spui nimic.

— Ba da, zise el fioros. Trebuie să ne cunoaştem unul pe altul. Îţi aminteşti. Nu vreau să fie secrete între noi. Nu vreau să te uiţi la mine şi să-ţi pui întrebări în gând. El i-a luat mâna în mâinile lui.

— Din prima zi a muncit mele lucram cu convingerea că drogurile sunt pentru neisprăviţi. Fiecare traficant, de la cel mai neînsemnat, care lucra pe străzi, până la cei mai mari şi puternici ştia că nu gust produsul. Dar pe ticălosul care pretindeam că sunt nu-l deranja să câştige de pe urma celor care o făceau. Ăsta era un act convingător. M-au crezut. N-am fost niciodată nevoit să fabric droguri ca să-şi dea seama că nu-s narcoman. N-a trebuit să renunţ la o afacere din cauza asta. Un tremur a străbătut-o de-a lungul spinării. Era logic ce spunea el. Nu avea nicio îndoială că fusese un om de temut. Odată ce avea privirea aceea ucigătoare, numai un nebun avea curajul să-i stea în cale.

Au tăcut pentru un timp, privindu-se pe deasupra mesei. El atenua tensiunea cu un zâmbet.

— Pot de asemenea să-ţi spun că uneltele de bază cu care am lucrat au fost minciunile şi decepţia. Eram un actor al cărui public era la un pas de el. Rolul meu era să-i fac să mi se destăinuiască, să-i fac să creadă că sunt unul dintre ei şi să le câştig încrederea. Îi conduceam pe aleea din grădină, apoi trânteam poarta după ei. Şmecheria e să înveţi să intri în rolul tău pentru oricât timp ar fi necesar şi să mai fi în stare să ieşi din rol viu, curat, sănătos şi destul de normal ca să poţi continua să trăieşti în lumea normală.

El s-a ridicat în picioare şi a înconjurat masa pentru a se opri în faţa ei. Cu mâinile pe umerii ei a obligat-o să se ridice, aşa încât corpul lui aproape că-l atingea pe-al ei.

— Din cauza asta m-am retras, Nila. Nu mai pot să fac asta. Vreau să trăiesc într-o lume curată, sănătoasă şi normală. Nila se înclină spre el. Nu era nevoie să-i spună că ea reprezenta acea lume pentru el. Îşi dădea seama intuitiv. Braţele lui au cuprins-o şi şi-a sprijinit bărbia de capul ei.

— Aş fi putut rămâne la departamentul de narcotice să-i supraveghez pe agenţii de pe teren. Dar munca asta nu este pentru mine. Ea îşi ridică privirea spre el.

— Da, ai fi înnebunit să fii un şoarece de birou. El gemu.

— Nu te uita aşa la mine.

— Aşa, cum?

— Dulce, blând şi senzual. Gura lui deschisă, umedă, o cerea pe a ei. Buzele lor se întâlniră. Nila a răspuns automat. Toată energia care plutea între ei a explodat ca un foc de artificii. Căldura o învăluia în timp ce o săruta iar şi iar.

Fiecare gest, fiecare mişcare a corpului lui, fiecare atingere, fiecare dezmierdare, creau un foc ce o mistuia. Sărutul lui era minunat, misterios, magic, cea mai dulce putere din lume, şi ea savura fiecare clipă tulburătoare. Putea să-şi imagineze cum erau cu un timp în urmă pe insulă, înconjuraţi de mici cascade, de vegetaţie luxuriantă şi de ritmul tobelor bahamiene. Jake şi-a ridicat capul.

— Nila… Ea zâmbi, un zâmbet blând care l-a cuprins ca o pătură caldă. El a gemut când degetele ei i-au găsit şi i-au scos elasticul care-i prindea părul. Apoi i-a simţit degetele afundându-se printre şuviţele negre. Buzele ei au alunecat spre urechea lui. Jake s-a crispat. Ar fi fost atât de uşor să reînnoiască partea fizică a relaţiei lor. O parte din

el dorea să-i întindă corpul pe podea şi să termine ceea ce începuseră. Dar partea raţională din el ştia că, după aceea, femeia pasională din bravele lui s-ar fi retras ascunzându-se după ochelarii şi îmbrăcămintea ei nepotrivita Pur şi simplu ea nu putea încă să accepte total acea parte din ea sau pe ai. I-a acoperit gura cu un ultim sărut.

— Hai să dăm o raită, zise cu o voce răguşită, ţinând-o departe de el.

Ochii ei plini de pasiune s-au rotunjit de uimire.

— Ce-ai spus?

— Vreau să-ţi văd casă, magazinul. Nila a înghiţit în sec, cuprinzând-o îngrijorarea când şi-a dat seama că fusese cât pe ce să se lase dominată de instincte. S-a întors şi a ieşit din bucătărie. Jake a urmat-o în linişte.

Un hol lung, cu o scară în spirală, ducea spre nivelul superior. Magazinul era pe partea stângă. În dreapta se afla sufrageria în care fuseseră în ziua precedentă. În spatele casei ea l-a condus într-o cameră cu un candelabru de cristal, cămin de marmură şi mobilă graţioasă în stil vechi. Ea a numit-o camera de muzică. Un pian negru şi sclipitor, acoperit cu o husă, era aşezat în faţa geamului. Un sfeşnic era pus pe pian. Una dintre lumânări era îndoită. El a zâmbit gândindu-se că acea lumânare făcea ca încăperea să nu fie chiar perfectă.

Acolo a început să înţeleagă unele din întâmplările care-i modelaseră ei viaţa. Ea i-a atras atenţia asupra unui portret în ulei într-o ramă de aur ce era agăţat deasupra căminului. Era mama ei, Emma, tânără, cu o coroniţă strălucitoare pe cap şi într-o rochie lungă, aibă. Nila i-a povestit de succesele pe care aceasta le obţinuse la câteva concursuri de frumuseţe. La fel de multe succese obţinuse şi sora ei, douăzeci de ani mai târziu. Au urcat apoi la etaj. El o asculta atent cum îi povestea despre copilăria ei. Din când în când îi punea întrebări alese cu grijă şi înmagazina

informaţiile în creierul lui analitic.

Dormitorul de fată al surorii ei era ticsit de fotografii şi trofee. Nila i-a povestit câte ceva despre victoriile obţinute de sora ei la concursurile de frumuseţe şi despre succesele din timpul liceului. Niciuna dintre acele povestiri nu era a ei. El s-a plimbat prin dormitor. Patul înalt cu patru picioare era acoperit cu o cuvertură. Tapetul de pe perete era imprimat cu boboci de trandafir. Parţial şi ea era ca acei boboci, medita el; închisă, dar gata să înflorească.

Camera circulară din foişor l-a fascinat. A admirat de la fereastră vârfurile pomilor. Ea i-a spus că petrecuse multe ore aici când era mică, stând singură, citind şi visând. În timp ce Jake o urma în jos pe scări, imaginea despre ea în mintea lui devenise completă. Şi-a închipuit un copil timid, tăcut şi singuratic care simţească nu s-a integrat în familia lui de frumuseţi cu personalitate puternică. Toată viaţa s-a identificat cu tatăl ei, un om solemn care, de asemenea, nu-şi putuse găsi un loc pentru el în această schemă de lucruri. Şi-a dat seama întristat că ea nu ştia că, era la fel de drăguţă ca mama şi sora ei, care păreau însă să fie mai impulsive decât ar fi putut să fie Nila vreodată.

Când au intrat în magazin, Jake ştia că va fi dificil să o convingă de propria ei valoare. Era deşteaptă, inimoasă, pasională şi frumoasă. Într-un fel, el trebuia să o facă să vadă asta. Nu avea să fie uşor. Era greu pentru el din cauză că fusese obişnuită să accepte ca opiniile şi dezaprobările altora să dicteze asupra propriilor ei sentimente.

— Îmi place magazinul tău, zise el cu sinceritate. E cald şi prietenos. L-ai transformat într-un loc în care oamenii se simt bine indiferent dacă au venit să cumpere, să frunzărească prin cărţi sau să bea o ceaşcă de cafea. Te-

ai descurcat minunat, Nila. Ea a radiat de bucurie auzindu-i lauda.

Jake şi-a propus să-i spună lucruri pozitive de care ea avea multă nevoie.

— Miroase bine aici, zise el inhalând aroma ademenitoare din vasele de cafea. Nu ştiu cum ar putea vreun client să plece fără să fi gustat din cafeaua asta.

— Toată lumea zice aşa, spune ea zâmbind. Sunt atât de obişnuită cu aroma, că n-o mai simt decât când intru în magazin după ce-am fost plecată un timp. Ea s-a întors şi s-a îndreptat spre raionul cu delicatese al magazinului.

Un set atractiv de cosmetice de modă veche i-a atras atenţia lui Jake.

Săpunurile, uleiurile de baie şi loţiunile, toate cu parfumuri diferite, migdale, apă de trandafiri, violete, vanilie, rom şi…

— Ulei de baie cu aromă de pin? întrebă el. Ea a râs de expresia lui dubioasă şi discutabilă.

— Ai fi surprins să afli cât de căutat e, a zis ea în timp ce a deschis o sticluţă şi i-a întins-o. S-a aplecat să-i miroasă conţinutul. Nasul i-a fost invadat de mirosul tare de pin.

— Nu pot să-mi imaginez cum e să stai în pat cu cineva care miroase a pădure.

— Ca să-ţi spun drept, nici eu, a zis ea, râzând în timp ce punea uleiul de baie înapoi pe raft.

— Asta se apropie de stilul meu. Ridică o sticluţă cu ulei pentru masaj.

— *„Netezeşte pielea”*, citi el cu voce tare de pe etichetă*”*. *O experienţă pentru o piele mătăsoasă*”. A desfăcut capacul auriu şi a picurat puţin ulei pe degete, apoi şi le-a frecat, acoperindu-le cu esenţa strălucitoare de caise.

Nila şi-a ţinut respiraţia când el s-a apropiat de ea

privind-o sălbatic. A fost nevoie de toată voinţa ei pentru a se ţine pe picioare când el i-a trecut degetul pe gât. Atingerea lui era blândă. Uleiul era încălzit de căldura propriului lui corp. În mintea ei s-a văzut dezbrăcată şi ar fi putut să jure că aceeaşi imagine era şi în mintea lui. Degetul lui apăsa uşor peste punctul pulsator de pe gât, tulburând-o, seducând-o. „*Ce mâini minunate*”, se gândi ea lăsându-se pradă momentului erotic.

— Jake, zise ea fără vlagă.

— Îmi place asta. Şi-a aplecat capul. Gura lui era aproape de a ei şi a făcut-o să creadă că are de gând să o sărute. În locul sărutului, el i-a adulmecat parfumul de pe gât.

— Miroase bine. Cum îl simţi? a întrebat-o el fixând-o.

— Cald. Bine. Atât de cald şi de bine încât a simţit că se topeşte. El a privit-o cu ochii unui amant, tulburându-i simţurile, reţinându-i privirea până când ea nu-l mai zări decât printr-o ceaţă senzuală.

— Dă-mi mâna, iubito!

Ea s-a supus. Când i-a luat mâna a simţit mânecile bluzei şi hainei lui atingându-i braţul, închise ochii. O picătură de ulei îi căzuse pe încheietura mâinii. Degetele lui îi mângâiau pielea, degete care trezeau încredere şi plăcere. Atât de senzual.

Atât de tulburător. În venele ei pluteau focul şi gheaţa, în timp ce senzaţiile o contopeau. Buzele lui au luat locul degetelor. Când i-a atins mâna, ea a simţit că se mistuie.

— Vrei să luăm împreună cina diseară? Cina? Ochii ei s-au deschis brusc. Nu putea să vorbească. Pur şi simplu a înghiţit în sec. El a zâmbit şi i-a dat drumul la mână. Punând înapoi dopul la sticlă a zis:

— Fă-mi un bon, Nila. Cumpăr asta. Ea l-a privit cum a plecat fără să scoată o vorbă. Ajungând la uşă s-a întors

şi a ridicat sticluţa de ulei în chip de salut.

— În curând, într-o zi, va fi tot ce-a zis. Promisiunea lui a atârnat în aer mult după ce el a dispărut din raza privirii ei. S-a sprijinit complet liniştită de raftul cu cosmetice. Of, Doamne, se gândi ea posomorâtă. Nu putea să mai nege că-l iubea pe bărbatul ăsta până la demenţă. Cum putea oare să-i reziste când reuşea să-l anihileze voinţa şi buna-cuviinţă printr-o simplă atingere?

O jumătate de oră mai târziu, Jake mergea prin jungla cu vegetaţie bogată care înconjura căsuţa lui. Întâlnirea cu Nila îl lăsase tensionat. Prea tensionat.

Nu departe de căsuţă, a găsit un loc acoperit cu iarbă, lângă o bancă. Culegând o ghindă a pus-o pe bancă. S-a aşezat pe jos la câţiva paşi distanţă, în poziţie de lotus, apoi a respirat adânc şi s-a concentrat să-şi golească mintea.

Inspiraţie. Expiraţie. Şi-a focalizat privirea asupra ghindei, imaginându-şi că este un mic punct maron. S-a holbat la punct până când acesta a crescut mai mare, mai mare, tot mai mare, până l-a cuprins înăuntrul lui. Şi-a imaginat apoi o sferă de cristal, curată ca o picătură, pe o suprafaţă de marmură neagră, şlefuită. A văzut cum se ridică, s-a îndreptat spre el şi a plutit până la o lungime de braţ de el. El a ţintuit-o, suspendată în aer, cu forţa voinţei lui. Sfera de cristal a coborât lent. Jake a clipit şi a ieşit din transa autoimpusă cu puţin înainte ca sfera să atingă pământul. Echilibrat. Relaxat. Revenit în fire. Tensiunea care-l sugrumase nu mai făcea parte din el. Jake s-a ridicat. Atinsese un nivel mulţumitor de concentraţie.

Tatăl lui numea asta o descărcare de „*ki*”, o putere cosmică universală.

Mâinile depărtate, degetele spre „în afară”. „*Ki*” spre „*ki*”. Jake a început o Kata, o formă de exerciţiu de *aikido*. Meditaţia combinată cu munca fizică fuseseră de multă

vreme salvarea lui. El se mişca în cercuri mici şi delicate, păstrându-şi centrul de greutate în abdomen. După o jumătate de oră în care exersase *„kata”*, o alarmă silenţioasă a pornit în mintea lui. Nu avea niciun dubiu că cineva îl privea. S-a rotit pe loc păstrându-şi poziţia. Privirea lui a cercetat împrejurimile până a descoperit o pereche de ochi. De fapt, două perechi. Aparţineau unui copil şi unui soi de animal. Şi-a aţintit ochii asupra lor. Ei, la rândul lor, îl priveau printre frunzele veştede ale unui arbust înalt.

A rămas tăcut şi nemişcat, cu toate că în el încolţise curiozitatea. Copiii constituiau un mister pentru el. Având un contact restrâns cu aceste creaturi, nu ştia cum să se comporte cu ele. Instinctul îi spunea că această creatură avea să o ia la goană dacă făcea vreun gest greşit ori dacă spunea vreun cuvânt nepotrivit.

A urmat un moment tensionat, apoi nişte mâini mici au dat la o parte crengile. De după ele a apărut o faţă ca de bufniţă. Smocuri de păr blond se ridicau ici-colo în capul băiatului, ca şi cum ar fi uitat să se pieptene de dimineaţă. Ochii lui albaştri, miopi, erau acoperiţi de ochelari cu lentile groase.

Jake a răspuns privirii fixe şi deschise a copilului, rămânând încă pe loc.

După un timp, băiatul a păşit de după arbust. Jake ştia că este în continuare urmărit. Avea impresia că dacă el nu trecea cu bine de examinare, puştiul avea să sară înapoi în tufişuri precum şoarecele din Alice în ţara minunilor în ceaşca de ceai.

— Ce faci? Salutul băiatului suna ca o întrebare.

— Dar tu? Jake a mai auzit ceva mişcându-se în tufiş. Copilul s-a întors, s-a întins spre tufiş şi a ieşit la iveală cu motanul tigrat cel mai gras şi mai urât pe care-l văzuse Jake vreodată. Băiatul a lăsat animalul jos, pe iarbă, apoi

amândoi l-au fixat gânditori pe Jake.

— Cine e prietenul tău? a întrebat Jake.

— Motanul meu, *Sugar Booger*. Jake a dat din cap ca şi cum ar fi fost logic un asemenea nume pentru o felină.

— Eşti prietenul Nilei? a întrebat băiatul.

— Da.

— E prietenă şi cu mine, zise el apropiindu-se încet. Motanul l-a urmărit cu privirea ca şi cum ar fi încercat să decidă dacă merita să-şi irosească energia urmându-l.

— De fapt, Nila este naşa mea. Tonul vocii lui era neaşteptat de matur. A venit spre Jake şi s-a oprit la un pas de el.

— Eşti obişnuit cu păianjenii?

— Nu prea. Ochii băiatului clipiră de parcă Jake ar fi pierdut un test important.

— Păcat. Ei sunt inginerii civili din lumea naturii. Sunt nişte creaturi fascinante.

Pânzele lor sunt nişte minunăţii din punct de vedere al formelor geometrice şi al lucrăturii îngrijite. Jake a dat iarăşi din cap. Câţi ani să fi avut ţâncul? Nu putea să aibă mai mult de cinci, maximum şase ani. Un creier de mic Einstein într-un corp subţirel gen Woody Allen. S-a lăsat în jos lângă băiat, privindu-l de la aceeaşi înălţime.

— Într-o dimineaţă, devreme, am ieşit afară. În timpul nopţii un păianjen îşi ţesuse o pânză imensă de-a lungul terasei mele. Era udată cu picături de rouă Soarele făcea ca picăturile să strălucească de parcă erau mici diamante. Era o privelişte impresionantă. Ochii copilului au clipit iar, de data asta, aprobator.

— Mă numesc Miles Parker. Cred că ai cunoscut-o pe mama mea ieri.

Puştiul ăsta era al lui Angie Parker? Cu siguranţă că nu moştenise decât culoarea ochilor şi a părului de la ea.

— Eu sunt Jake Madison.

— Da, domnule Madison, ştiu. Mama mi-a povestit despre tine. Te-am şi văzut prin fereastra magazinului Nilei după ce mătuşa Clover chemase poliţia.

— Asta era înainte sau după ce au încercat să mă aresteze? a întrebat Jake zâmbind.

— Chiar când te arestau. Mâinile tale erau prinse la spate. Trebuie să fi fost o experienţă interesantă. Ce făceai adineauri?

— Poţi să-mi spui Jake, Practicam *aikido*.

— Ah, da. M-am gândit eu că e vreo formă de arte marţiale, zise Miles dând din cap cu un gest inteligent. *Aikido* e o metodă de luptă mână-lamână asemănătoare cu *ju-jits-ul*. Am citit despre asta într-o enciclopedie. E un stil nou, comparativ cu alte stiluri de luptă din Asia. Cine te-a învăţat?

— Tatăl meu. Era un maestru *aikido*.

— Tatăl meu a murit. Fusese o expunere a situaţiei acompaniată doar de o clipire a ochilor.

— Şi al meu. Ochii puştiului au devenit gânditori.

— Dacă mă înveţi *aikido*, eu te voi învăţa despre păianjeni.

— Sunt onorat să-ţi fiu profesor, zise Jake întinzând mâna.

— Şi eu de asemenea să-ţi fiu profesor, a răspuns Miles solemn oferindu-i în schimb mâna lui mică şi moale de copil. Şi-au strâns mâinile pentru a pecetlui târgul. Jake s-a ridicat în picioare.

— Primul lucru pe care trebuie să-l înveţe un elev de *aikido*, este să cadă fără să păţească nimic.

— Vrei să fii şi prietenul meu în afară de faptul că-mi eşti profesor?

— Poţi să contezi pe asta. Acum priveşte atent. Concentrarea e foarte importantă, încearcă să imiţi fiecare gest pe care-l fac. Motanul i-a privit timp de o clipă apoi a

dat o dată din coadă, ca şi cum ar fi făcut un semn de aprobare pentru eforturile lor. *Sugar Booger* s-a întors pe spate şi a adormit.

O clipă mai târziu, Nila se îndrepta spre căsuţa de oaspeţi. S-a oprit când i-a văzut pe Jake şi pe Miles împreună, pe un loc fără verdeaţă. Niciunul dintre ei nu părea să-i observe prezenţa, fiind preocupaţi de efectuarea unui exerciţiu graţios. Mai ales mişcările bărbatului erau graţioase. Băiatul se chinuia cu stângăcie, având membrele atât de subţiri şi de mici, încât ei îi era teamă că se vor rupe. A văzut cum faţa lui Miles se încreţeşte cu riduri de concentrare. Când a încercat cu vitejie să copieze tehnica de rotaţie şi de sărituri pe care i-o arăta Jake, a căzut cu faţa la pământ. Nila şi-a dus mâna la gură ca să-şi înăbuşe un ţipăt. Dar copilul nu părea să fie lovit şi ea a oftat de uşurare. Apoi l-a auzit râzând!

Râsul lui era limpede, străbătut câteodată de câte o creştere uşoară. Nila ştia fără nicio îndoială că dacă Jake nu i-ar fi furat deja inima, i-ar fi dăruit-o ea pentru abilitatea de a-l face pe Miles să râdă.

El s-a aplecat deasupra băiatului, arătând atât de mare pe lângă Miles! L-a ridicat şi l-a pus în picioare. Era prea departe ca să audă ce-i spunea Jake lui Miles, dar se propaga până la ea tonul vocii lui. Era un ton blând şi nespus de răbdător. Atâta blândeţe şi răbdare de la un om care putea produce frică aruncând numai o privire… În ochi i-au apărut lacrimi de mândrie. S-a întors şi s-a îndepărtat în linişte, în timp ce mergea spre casă, Nila purta cu ea imaginea bărbatului şi a băiatului, cei doi pe care-i iubea în inima ei. Unul dintre idealurile vieţii ei era să-şi umple casa proprie cu o familie proprie. N-a găsit niciun răspuns la întrebarea dacă Jake s-a gândit vreodată la o familie proprie. Probabil că nu, s-a gândit ea oftând. Trăind la limita extremă nu părea să i se potrivească ideea

unei case şi a unui cămin şi nici dorinţa de a auzi tropăit de picioruşe prin preajma sa.

CAPITOLUL 7

Duminica la ora şapte seara, Jake stătea pe veranda din spate a casei Nilei. Trăgea de mânecile cămăşii lui albe şi a jachetei de piele, îşi făcea probleme pentru că se îmbrăcase în blugi. Goni toate presimţirile rele. Era ridicol să fii nervos din pricina îmbrăcăminţii. La urma urmei, nu ieşeau în oraş şi şi-aşa se simţea destul de atins din pricina asta. Intenţionase să o ducă la un restaurant bun, dar ea se întorsese acasă după-amiaza târziu şi-i spusese că prefera să mănânce acasă.

Pusese mâna pe clanţa uşii înainte de a-şi analiza încă o dată intenta de a intra. Ea nu prea păruse plăcut impresionată când ei intrase neinvitat. De aceea a preferat să bată la uşă. Nila i-a răspuns la a doua ciocănitură. Era îmbrăcată tot în blugi, cu un tricou cu guler rulat, care o acoperea de la maxilare până peste coapse. Sânii se rotunjeau nemaipomenit de atrăgători sub ţesătura moale de culoarea piersicii. Culoarea îi punea în evidenţă prospeţimea sănătoasă a chipului. De parcă acum o vedea pentru prima oară, reflexele aurii din păr şi din ochi i-au acaparat atenţia şi l-au incitat. Ea l-a privit fix de parcă har fi evaluat, cu o umbră de zâmbet pe buze. El i-a întors privirea. Ar fi vrut să întindă mâna şi să…

— Arăţi minunat, i-a spus, stăpânindu-şi dorinţele. Îţi vine bine culoarea piersicii.

Obrajii i s-au îmbujorat de plăcere. El şi-a dat seama că nu uitase incidentul cu uleiul de masaj şi cu promisiunea lui mută.

— Mulţumesc. Intră, te rog. Părea la fel de nervoasă ca şi el. Masa e aproape gata.

Sper că-ţi place friptura de pui cu spaghetti.

— Îmi plac spaghetti preparate în orice fel. Avea un

zâmbet dezarmant, din cauza căruia el ar fi fost în stare să mănânce şi furnici trase în ciocolată.

Jake a închis uşa şi a urmat-o în bucătărie. Acolo era cald şi aromele apetisante îngreunau aerul. O faţă de masă de in acoperea masa. În centru erau flori proaspete puse într-o vază de sticlă şi lumânări. O muzică simfonică se auzea încet de la radioul pus pe marginea ferestrei deasupra chiuvetei.

I-a luat jacheta şi a atârnat-o într-un cuier de pe uşă.

— Vrei să potriveşti tu salata câtă vreme pun eu masa? Ingredientele sunt pe poliţă. El a acceptat, apoi a respirat adânc, aşteptând să-şi relaxeze muşchii puţin, ca să se apuce de treabă. Ce i-o fi făcut femeia asta că însuşi faptul de a se afla în aceeaşi încăpere cu ea îl provoca atât de criminal?

— Te simţi bine în căsuţă?

— Foarte bine. I-a întâlnit o clipă ochii. Ea a înţeles perfect ce-ar fi vrut el să-i răspundă: *„Dar mult mai bine dacă aş sta aici, cu tine”* şi el a înţeles de ce îi tremura ei mâna când a aprins lumânările.

Aşezând farfuriile şi tacâmurile de argint pe masă, Nila l-a observat pe Jake.

N-are ce să fie sexy la un bărbat care curăţă un morcov, şi-a spus, totuşi era. Poate din cauză că tocmai Jake curăţa morcovul şi orice făcea el, ei i se părea erotic.

Iubirea faţă de el a copleşit-o atât de neaşteptat, ca un foc scăpat de sub supraveghere. Iadul la minut. Doamne, se pare că te simţi bine în iad, bine, dar grozav de înspăimântător. Ceva atât de plăcut, ceva cu o importanţă atât de mare, poate deveni atât de teribil de rău când nu mai rămâne nimic.

Ea s-a dus la frigider şi a scos o sticlă de vin. În adâncul inimii voia să îl iubească, dar şi să fie iubită. Ar fi Jake capabil să-i întoarcă iubirea? Ori speranţele şi visurile

ei vor rămâne neîmplinite?

În ciuda tuturor nemulţumirilor, Nila era decisă să rămână împreună cu el la noapte. Cât despre ziua de mâine, mă rog, nu mai era mult până atunci.

— Eşti sigur că nu te-ai răzgândit cu zugrăvirea căsuţei? l-a întrebat punând vinul pe masă. Ea i-a privit mâinile. Zugrăveala o să-i ţină mâinile alea pricepute ocupate şi departe de anumite părţi ale anatomiei ei. Nu se ştie de ce gândul ăsta n-a făcut-o atât de fericită pe cât ar fi trebuit.

În scurtă vreme mâncarea fu pusă pe masă. Laudele lui pentru eforturile ei culinare părură sincere, aşa că le-a primit cu plăcere. Un gând ciudat îi trecu prin minte, pe când stătea în celălalt capăt al mesei, departe de el, şi a pufnit-o râsul.

— Ce este? a întrebat-o el.

— Împărţim prima masă împreună.

— Şi găseşti că-i distractiv? Ea a dat din cap.

— Relaţia noastră s-a desfăşurat invers. Majoritatea lumii ia masa înainte de a se băga în pat.

— Nu cred că noi am fi putut face ceea ce am făcut cu stomacurile pline. Îi spusese asta cu o faţă atât de serioasă, încât a avut nevoie de o clipă de gândire ca să priceapă că era o glumă. A râs din nou.

— Cred că ai dreptate. Jake căzuse sub vraja comportării ei degajate. Era plăcut s-o vadă atât de relaxată în prezenţa lui. Nu ştia cum de nu mai era atât de defensivă de astă dată, dar nici n-avea de gând să caute motivele norocului lui, Aşa trebuie, să apreciezi un cadou când îl primeşti şi-atât.

— Te duci acasă pentru *Thanksgiving*? l-a întrebat Nila, îndreptând conversaţia într-o direcţie mai sigură. Până la vacanţa tradiţională rămăseseră două săptămâni sau chiar mai puţin. Inima îi bătea să-i spargă pieptul în

vreme ce aştepta răspunsul.

— Nu. Eu n-am familie la care să mă întorc acasă. Cât despre prieteni… A dat din umeri. Nu-i uşor să-ţi păstrezi prietenii adevăraţi când dispari săptămâni şi luni de zile la rând. Ea s-a simţit invadată de milă.

— Îmi închipui cât de îngrozitor e când nu ai pe nimeni. Familia mea e departe de perfecţiune, dar tot nu aş neglija-o pentru nimeni şi nimic din lume.

— Tu mai ai în plus şi nişte prietene foarte devotate în cele două femei pe care le-am întâlnit ieri. Ea şi-a închis repede ochii, supărată.

— Mă simt groaznic pentru ceea ce s-a petrecut ieri. Pentru felul în care Angie te-a atacat. Ea singură s-a considerat îngerul meu păzitor încă de la grădiniţă şi de-atunci s-a tot menţinut în această funcţie. Şi Clover… a zâmbit cu timiditate.

Nu trebuie să iei în consideraţie tot ce scoate pe gură. Clover şi-aşa nu se prea descurcă în privinţa bărbaţilor în general.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze pentru ele. Eu am învăţat să preţuiesc loialitatea, pentru că am văzut prea mulţi oameni făcând comerţ cu ea.

Rae este singura prietenă de a cărei loialitate nu mă îndoiesc.

— Cine este Rae?

— Rae García, colaboratoarea mea la D.E.A. (Departamentul de luptă împotriva narcoticelor). A fost colaboratoarea mea, s-a corectat el singur. Ea înseamnă pentru mine mai mult decât o familie. Cred c-o să-ţi placă Rae. A zâmbit înduioşat. E o figură! Nila şi-a şi imaginat un monstru cu ochii verzi. Era ferm convinsă că n-o s-o agreeze niciun pic pe persoana aia cu numele de Rae. Rae împărţise o parte din viaţă cu Jake, fapt pe care Nila nu-l făcuse.

— E căsătorită? l-a întrebat, căutând ca vocea să-i sune limpede.

— A fost. Acum câţiva ani. Şi-a pus singur încă o porţie de spaghetti.

— Totul se terminase înainte ca noi doi să devenim parteneri. Genul ei de slujbă bătuse ultimul cui în sicriul căsătoriei… Ea nu prea vorbeşte mult despre asta, dar pe mine mă bate gândul că încă mai e îndrăgostită de tipul ăla.

Jake a fixat o clipă lumânările care pâlpâiau, apoi ochii li s-au întâlnit din nou.

— Rae e la fel ca mine când ajunge să-i pese de nişte oameni. Nu sunt mulţi la număr, dar, pentru ei, ne-am pus vieţile în joc. Ei i s-au mărit ochii şi el a înţeles că percepuse mesajul transmis. Dar oare îl şi crezuse?

— Pricep, a spus ea cu o voce răguşită care l-a făcut să-şi dorească să nu fie acolo, ci în altă încăpere. Acel ton al vocii ei se potrivea cu camera de baie cu perdele dantelate şi… Jake şi-a înfrânat instinctele cu greu. Se îndoia că ar scoate-o prea uşor la capăt cu ea dacă pur şi simplu ar apuca-o şi ar duce-o sus pe scări. În afară de asta, el îşi făcuse caracterizarea şi acum n-avea decât să-i dea timp să se gândească la cele aflate, să se decidă dacă i se părea demn de încredere.

— Cu familia ta ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

— N-am cunoscut-o niciodată pe mama, i-a răspuns el pe un ton informativ. Am locuit în case diferite, temporar, şi apoi într-o casă de copii până la vârsta de zece ani. S-ar părea că mama mea nu fusese decât o puştoaică şi n-ar fi putut avea grijă nici de ea însăşi, dar de un copil. El i-a întâlnit privirea şi a observat în ochii ei o înduioşare teribilă. Întredeschisese buzele de parcă ar fi vrut să spună ceva mângâietor, dar nu ştia ce anume. Atunci a putut simţi puternica legătură fizică dintre ei, ascunsă doar de

aparenţe.

Nila încerca să-şi ascundă valul de milă care-o inundase, căci din vocea lui nu răzbătea nicio intenţie de a capta simpatia cuiva. Deodată şi-a reamintit ceva ce-i spusese el în urmă cu o zi. Poate că avea dreptate când afirmase că aveau mai multe trăsături în comun decât s-ar fi părut la prima vedere.

— Ce s-a întâmplat când aveai zece ani? Pe buzele lui senzuale a apărut iar un zâmbet tandru.

— L-am întâlnit pe Vie Madison când el a intervenit într-o încăierare de stradă în care eram şi eu implicat. Nila era aproape gata să se înece cu gura plină de friptură de pui.

— Făceai parte dintr-o bandă!

— Nu chiar, dar eram tocmai pe cale de a deveni o mică poamă foarte rea. Pariez că Vie a intuit o oarecare forţă în mine. Slavă Domnului! Tăcerea reflecta parcă emoţia lui.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— Vie era un expert în artele marţiale. S-a oferit să mă înveţe *aikido*. De atunci nu mi-am precupeţit eforturile pentru genul ăsta de luptă – a zâmbit el – şi m-am hotărât să-l depăşesc. Am petrecut fiecare minut de care am dispus în lupta *dojo* pe care Vie o stăpânea atât de bine. După vreo şase luni, am priceput şi eu, în sfârşit, că Vie nu intenţiona să mă antreneze pentru luptă. El voia să scoată din mine un bărbat din punct de vedere fizic, spiritual, moral. M-a adoptat după un an şi a murit pe când eram la colegiu. Ea a zâmbit.

— Ai ţinut teribil de mult la el. Jake a dat din cap.

— Încă şi acum îi mai simt lipsa. El i-a umplut iar paharul cu vin şi şi-a turnat până sus şi într-al lui. Îţi aştepţi mama şi sora acasă pentru *Thanksgiving*?

Zâmbetul ei s-a umplut de tristeţe.

— Cine ştie? a zis ea fluturând o mână. El a privit-o întrebător.

— Mama şi Mary nu sunt tocmai nişte persoane uşor de ghicit, i-a explicat. Mary este în cursul unui divorţ mizerabil de cel de-al doilea soţ al ei. Dar nu m-ar mira câtuşi de puţin dacă s-ar răzgândi în ultima clipă. Mama şi Tolly ar fi la fel de bine în stare să se repeadă sau nu pentru sărbătorile tradiţionale acasă, la Clover Norville.

— Ah, da, prietena ta cu crosa de baseball, a zis el cu un zâmbet de tachinare.

— Aşa e ea.

— Cine e Tolly? Nila a împins farfuria goală deoparte.

— Bradley Tolliver, iubitul care e acum pe rol în viaţa mamei.

— Spui asta de parcă iubirile din viaţa ei ar fi fost nenumărate.

Ea a încuviinţat, încurcată de faptul că sentimentele ei erau atât de transparente.

— Mamei îi plac bărbaţii. Unii înalţi, alţii scunzi, deştepţi sau nătângi. Cu chelie sau cu păr mult. Bogaţi sau săraci. Dar toţi sexy ca însuşi păcatul şi fără niciun fel de umbră de responsabilitate şi fermitate. O altă piesă din jocul de puzzle a alunecat la locul ei pentru Jake. Fermitate şi responsabilitate, astea erau cuvintele pe care le prinsese din zbor. În adâncul sufletului simţea că Nila nu-l considera nici pe el ca posedând aceste calităţi. Oare fostul ei logodnic fusese înzestrat cu ele?

— Ca să-ţi spun drept, mie-mi place Tolly, a continuat ea. Arată ca un ursuleţ înduioşător. Cred că a fost în tandreţe cu mama încă de pe când erau puşti. Din păcate, bietul Tolly este unul dintre bărbaţii nătângi. Ea şi-a proptit bărbia în palmă. Dar, măcar, Tolly nu este atât de nebun ca al treilea soţ al mamei şi de-aia am mari speranţe că o să reziste o bună bucată de vreme. Jake s-a întrebat

de câte ori s-o fi măritat mama Nilei, dar s-a abţinut s-o spună cu voce tare.

— Pot să întreb ce-a păţit numărul trei?

— Uite ce-a păţit, i-a răspuns ea cu un oftat. A provocat un tren să-l calce şi trenul chiar a făcut-o. Jake a rămas cu paharul la mijloc de drum spre gură.

— Scuză-mă, ai spus că a fost călcat de un tren? Ea a încuviinţat.

— Cinstit vorbind, n-am putut scoate compania de căi ferate drept vinovată. Era miezul nopţii şi el era îmbrăcat într-o pijama neagră de mătase. Singura persoană care ştiuse despre *„provocare”* fusese mama, dar ea nu-şi putuse închipui că o să-şi ducă intenţia până la capăt. Jake s-a holbat uluit la ea. Îl podidise râsul, lucru nepotrivit. Total nepotrivit.

— Vrei să mă iei peste picior, aşa-i?

— Nu, nu vreau. Jake simţea că nu se mai putea abţine de râs.

— Bărbatul devenise un fel de prăjitură cu fructe, a spus ea, cu ochii ieşiţi din orbite din cauza râsului înfrânat. De-abia de mai rămăsese câte ceva din el şi bucăţile au trebuit să fie adunate împreună pentru înmormântare. Jake a cedat izbucnind în râs. A aruncat în el cu şerveţelul de in dar şi ea se prăpădea de râs.

— Suntem oribili… a spus printre hohote – suntem îngrozitori – a zis iar, înfrânându-şi hohotele – cum se poate să râdem de ceva atât de tragic? Jake a râs mai tare.

— De-abia aştept s-o întâlnesc pe mama ta. Şi sora ta e la fel de uşurică?

— Mă tem că da. Ultima oară când a telefonat Mary, vorbea despre faptul că vrea să angajeze un bărbat puternic care să-l facă praf pe soţul ei. Tocmai se luptau în privinţa celui care trebuie să obţină custodia câinelui lor. Dar Mary, nu câinele, era în pat cu medicul ei în vremea

aia şi l-am auzit pe soţ spunându-i că asta nu era o atitudine sănătoasă. Jake şi-a scuturat capul.

— Şi cum ai reuşit să creşti atât de cuminte? Ea s-a ridicat şi a început să adune farfuriile.

— Cineva din familie trebuie să aibă ambele picioare bine plantate.

Altă piesă din jocul din bucăţele. Jake s-a grăbit s-o ajute.

— Strâng eu. Tu pune în funcţiune maşina de spălat vase. Curăţenia nu a durat mult.

Câtă vreme au trebăluit, Jake a cântărit mai multe feluri modul de abordare a întrebării care i se ivise în minte din momentul în care Nila insistase ca ei să nu ia cina în oraş.

— Azi dimineaţă erai exasperată de ceea ce clevetea lumea despre noi la biserică.

Ăsta e motivul pentru care ai refuzat să ieşi cu mine în oraş în noaptea asta?

— Jake! întorcându-se spre el, Nila a zărit în ochii lui o scânteie trecătoare de emoţie. Apoi faţa lui şi-a reluat linia dură. Era sigură că fusese impresionat, s-a gândit. Ea îi intuia sentimentele. Nu-şi imaginase niciodată că ar fi putut intui simţămintele cuiva. Ce stupid! Numai pentru că el îşi dădea foarte rar frâu liber emoţiilor, asta nu însemna că uneori nu fusese lovit, furios, bucuros, trist, ca orice fiinţă umană. Se simţea nefericită.

— Deci crezi că ţi-am cerut să stăm aici pentru că n-aş vrea să fiu văzută în public cu tine? El a încuviinţat. Bariera se afla încă între ei.

— Păi, ai avea toată dreptatea ţinând cont de felul în care m-am purtat şi de lucrurile pe care le-am spus. Ea şi-a pus mâna pe braţul lui.

— Jake, te-am vrut aici, în casa mea, nu pentru că mă ruşinez să fiu văzută cu tine, ci fiindcă m-am gândit că aici

putem fi singuri. Şi am vrut să pregătesc mâncare pentru tine.

— Mulţumesc, Nila. Bariera fusese ridicată. Doar parţial. Doar atât cât ea să resimtă o adiere de uşurare. Asta-i tot ce-am vrut să aud. El i-a pus mâinile pe talie.

— Ţi-am spus odată că nu sunt prea curajoasă. Bârfa mă enervează. Nu-ţi pot garanta că în viitor n-o să mă exaspereze. Dar eu sunt de acord să stai aici, cu mine. Nu intenţionez să te ţin ascuns ca pe un secret vinovat. Singurul secret vinovat pe care dorea să-l ţină ascuns era că se îndrăgostise de el.

El a zâmbit amuzat, făcând-o să şi dea teribil de bine seama de atracţia pe care o exercita asupra ei gropiţa lui.

— Şi mai afirmi sus şi tare că nu eşti curajoasă. Ai mai mult curaj decât îţi închipui tu însăţi, iubito.

— Te-am văzut cu Miles azi după-amiază.

— Şi acum cu tine. Simţea că privirea lui îi mângâia gura. Ca răspuns, i s-au întărit sfârcurile sânilor.

— Of, eu… Spune-mi, i-ai arătat lui Miles treaba aia, *aikido*?

El a zâmbit şi a luat-o pe genunchi.

— Exact.

— El a ieşit ca un geniu la I.Q. (Coeficientul de inteligentă). La teste a depăşit graficele. Este atât de deştept, încât uneori te sperie.

— Recunosc şi eu. A sărutat-o uşor pe tâmplă. Nila a simţit un fel de slăbiciune aşa cum se afla, lipită de trupul lui mare, puternic, excitat.

— Ai mai observat şi altceva în privinţa lui?

— A cui?

— A lui Miles. Îi era greu să reziste cu braţele încolăcite în jurul gâtului lui.

— Are o pisică grasă şi leneşă. Ea l-a sărutat pe bărbie.

— Fii serios. El i-a dat capul pe spate ca să se uite în ochi.

— Niciodată în viaţa mea n-am fost mai serios ca acum. Pot să dorm cu tine în noaptea asta? Femeia pasionată din ea a fremătat şi Nila şi-a dorit să se poată contopi cu el. Totodată ar fi vrut să-i scoată ochii de parcă el era vinovat că-l dorea atât de tare.

— Nu.

— Perfect. Ea a scos un oftat de uşurare. O clipă mai târziu, el a zis:

— Miles are probleme cu ceilalţi copii. E adevărat?

Ea i-a trimis un zâmbet cald, iar el a gemut.

— Dacă nu încetezi să-mi zâmbeşti aşa şi să mă îmbrobodeşti, să ştii că n-o să pot fi acuzat când n-o să-mi stăpânesc reacţiile.

— Tu o să fii întotdeauna stăpân pe reacţiile tale, i-a răspuns ea pe jumătate în glumă.

— Oricum, ştiam că o să-mi spui asta.

— Miles te place. Vocea ei devenise deodată serioasă. Cu toată inteligenţa lui, el rămâne totuşi un băieţel de şase ani. Are sufletul fragil. Poate fi foarte lesne rănit.

Te rog, Jake, nu începe nimic în cazul în care nu intenţionezi să rămâi destul timp cât să şi duci treaba la bun sfârşit.

Jake a tăcut pentru moment. Ea nu vorbea doar în legătură cu băieţelul şi amândoi erau conştienţi de aceasta, bănuia, şi nu era surprins de aceasta, că motivaţiile lui erau încă sub incidenţa suspiciunii. Erau. Şi asta îl durea.

— Înţeleg ce spui, i-a răspuns liniştit. Eu nu fac niciodată promisiuni pe care nu intenţionez să le ţin. Ochii ei căprui-aurii i-au căutat chipul. Ca să desluşească adevărul, a presupus el. Un zâmbet a înflorit deodată pe faţa ei şi ea a privit în altă parte. El a văzut-o deschizând

un sertar şi căutând ceva.

Întorcându-se spre el, i-a spus:

— Ţine mâna întinsă. El a privit la cheia pe care i-o pusese în palmă.

— E a ta. Să n-o pierzi. Încuie toate uşile şi din faţă şi din spate. El a zâmbit închizând degetele deasupra micuţei mărturii a încrederii cu care tocmai îl investise.

Luni de dimineaţă, clopoţelul de deasupra uşii de la *Cărţi, Cadouri Obiecte* părea că nu mai vrea să se oprească din sunat. Prieteni, vecini, clienţi mai vechi şi mai noi, veneau să mai detecteze o picătură din vânzoleala de sâmbătă. Toată lumea era curioasă în privinţa lui Jake Madison şi întreaga dimineaţă Nila a avut de-a face cu tot felul de întrebări. *Jake era un nou prieten* pe *care-l întâlnise în vacanţă*. *Da, un bun prieten*. *Nu, el stătea în căsuţa de oaspeţi*. *Nu, ea nu ştia câtă vreme avea să rămână*. *Da, s-ar părea că el dusese* o viaţă *teribil de palpitantă*.

Şi ea mai trebuie să-şi clarifice o grămadă de idei preconcepute.

Nu, acum nu mai lucra ca agent D.E.A. *Se retrăsese*. *Jake, în prezent, era în vizită la ea şi nu se ocupa cu investigarea binecunoscutului nucleu al drogurilor care opera în Danville*. Mulţimea curioasă a făcut pelerinaj prin prăvălie până la prânz, până când n-au mai rămas decât Angie şi Clover. De regulă, Nila şi Angie îşi alternau orele de masă şi de mai multe ori pe săptămână, Clover se arăta pe-acolo ca să mănânce cu una din ele sau doar ca să stea la palavre cu amândouă. În acea zi, Nila s-a decis să facă ceva ce făcea foarte rar. A închis magazinul pentru masă. Lăsându-şi prietenele în bucătărie ca să pregătească supa şi sandvişurile, s-a dus să-l invite şi pe Jake.

De vreme ce părea hotărât să o cunoască mai bine, s-a gândit, putea tot atât de bine să-i cunoască şi prietenele,

pentru că ele constituiau o parte importantă a vieţii ei. Nila a zâmbit. Clover singură era o probă de foc. Dacă limba ei ascuţită nu-l făcea s-o ia la goană înapoi spre Miami, apoi chiar că intenţiile lui Jake trebuiau să fie teribil de serioasei

Ea a aruncat o privire spre maşina lui când a trecut prin locul de parcare. Mustangul 66 sport arăta bine păstrat, dar ei i se părea că nu ăsta ar fi fost tipul potrivit de automobil pe care ar fi trebuit el să-l stăpânească. Ea şi-l imagina într-o maşină mai strălucitoare şi mai puternică, o maşină care să reflecte propria lui forţă şi pricepere. Poate un Porsche negru strălucitor ca părul lui şi care ar sugera tumultul acela periculos din el.

A mers agale pe potecă, fără nicio grabă, prelungind cât mai mult plimbarea. Era grozav afară, sub razele soarelui, să respir în adierea plăcută a toamnei.

O pală de vânt a prins în vârtej frunzele din jurul ei. S-a gândit la vremea de demult, din copilărie, când ea, Mary şi Angie greblaseră frunzele în grămezi înalte, apoi şi le împărţiseră între ele cu cea mai mare încântare. Oare Jake o fi având habar de genul acela de bucurie copilărească? s-a întrebat. Probabil că nu. Străzile marelui oraş Miami constituiseră terenul lui de joacă.

Uşa din faţă era deschisă când a ajuns la căsuţă. A rămas în prag privind înăuntru. Îmbrăcat doar în nişte blugi vechi de nu se ştie când, Jake stătea cu faţa la perete. Pânza pantalonilor îi sublinia fesele puternice, masculine, când s-a aplecat să înmoaie o pensulă mare într-o tavă cu vopsea aibă şi groasă. S-a ridicat şi şi-a înălţat mâna. Cu o scurtă mişcare din încheietura mâinii, a întins culoarea pe perete, începând de deasupra capului lui. Pensula a coborât uşor înspre partea inferioară. Cu picioarele depărtate, s-a aplecat din genunchi urmând mişcarea coborâtoare a mâinii. Ei i s-au înfierbântat obrajii

şi i s-au umezit palmele privindu-l. Părea a fi atât de absorbit de preocuparea fizică, de-ai fi crezut că pensula făcea şi ea parte din trupul lui splendid. Totodată părea adâncit în acordurile leneşe ale muzicii orientale care umplea camera. Dorinţa a invadat-o la gândurile nebuneşti care-i cutreierau creierul.

Jake ştia că Nila era acolo. Fusese teribil de preocupat de ea până când sosise. Ea îşi aţintise ochii asupra lui. Simţea că privirea ei îl arde în spate.

A aşteptat ca ea să scoată vreo vorbă. Pensula mângâia uşor peretele. Jos. Mai jos. El se adapta mişcării, muzicii picurate de *Kitara*'s *Newage*.

— Bună, iubito, a spus văzând că ea continuă să tacă. Ai venit să inspectezi dacă muncesc ca lumea? El s-a întors lent. S-au privit unul pe altul cum o mai făcuseră o dată, când între ei se aflase sala de jocuri de noroc de la cazinou.

Îmbătaţi de atracţia fizică. O recunoaştere fulgerătoare, primitivă. Chemarea unor spirite gemene. Timp de un lung moment, se lăsară învăluiţi doar de muzică, de suflarea vântului, de bătaia a doua inimi şi de dorinţa sfâşietoare de a se atinge, de a fi împreună. Ea şi-a lăsat palmele să alunece pe cămaşa ei din tricot şi apoi pe coapse. Gestul nervos a făcut ca valul de emoţii dintre ei doi să devină mai complicat, mai sinuos.

— Nu, a spus ea în sfârşit, dar văd că faci o treabă minunată.

Era ceva înduioşător de neajutorat în privirea pe care i-a aruncat-o înainte de a-şi apleca ochii şi el se întrebă oare ce motiv să fi avut. Să fi fost din cauza incertitudinilor legate de el? Sau era numai din pricina dimineţii obositoare de la magazin? Oricare ar fi fost cauza, faptul acesta l-a făcut să-şi dorească s-o cuprindă în leagănul protector al braţelor lui. Femeia asta îi aparţinea lui, s-a

gândit: Ar fi făcut orice ca s-o ştie în siguranţă şi fericită.

Ea i-a întâlnit scurt privirea, apoi s-a uitat în jur, prin cameră.

— Ai şi terminat plafonul. Probabil că te-ai trezit devreme dimineaţă.

— Da, n-am putut dormi. Ea a zâmbit.

— Arată bine şi nu văd nicio picătură de vopsea pe tine. De obicei eu dau pe mine tot atâta vopsea cât şi pe pereţi.

— Eu am tehnică. A râs. Hai, o să-ţi arăt cum se face.

— Ce fel de muzică e asta? l-a întrebat ea. Cămaşa lungă i se lipise de coapse.

— Drumul Mătăsii la chitară. Dulce mai fusese când o văzuse în rochia aceea de mătase prima oară. Astăzi ea îşi ascundea firea pasională sub o fustă de pânză groasă, galben cu alb şi o bluză plisată albă, un pulover de culoarea untului şi pantofi fini…

— E o muzică superbă. Ea s-a oprit lângă el. Sună ca un râu de munte. Pot vedea şuvoiul apelor limpezi rostogolindu-se peste pietre.

El a aprobat-o zâmbitor, apoi a cufundat pensula în tavă şi i-a dat-o. A stat strâns lipit în spatele ei ca să-i conducă mişcările.

— Trebuie să ridici pensula în felul ăsta. I-a aranjat degetele pe mâner şi i-a apucat încheietura cu mâna lui. Să-ţi ţii spatele foarte drept, i-a spus ducându-şi cealaltă mână pe spinarea ei până pe şold. Părul ei fin îl gâdila pe obraz şi n-a putut rezista, aşa că a sărutat-o pe tâmplă. Acest gest simplu l-a făcut să se înfioare de plăcere cu toate că nu avusese această intenţie şi a simţit înfiorarea ei de răspuns.

— Închide ochii, i-a spus el încet şi s-a întors astfel încât gura lui s-a lipit de tâmpla ei. Relaxează-te! Ascultă muzica şi las-o să te invadeze. Imaginează-ţi că pensula

face parte din mâna ta. Este o parte din tine la fel ca şi pielea ta. I-a depărtat picioarele cu piciorul lui. Ţii picioarele depărtate cum îţi arăt eu, imaginează-ţi că ai centrul de greutate în abdomen. El şi-a închis ochii când a pus-o să ridice braţele mult deasupra capului. O clipă a rămas în poziţia aceea, gustând plăcerea de a o ţine aşa, ca să-i respire parfumul exotic.

— Jake? Tonul încântat, înăbuşit şi mai ales sexy al vocii ei – şoapta unui înger căzut – a pătruns prin ceaţa senzuală care îl învăluise. Ai de gând să-mi arăţi cum e cu tehnica aia?

— Da, iubito. Îşi înfrâna cu greu râsul. Sigur că-ţi arăt. A deschis ochii. Ţine-ţi braţul întins şi mişcă-ţi doar încheietura mâinii. Acoperi suprafaţa cu pensula în felul ăsta. Spatele trebuie să rămână drept. Când cobori peria îţi pleci uşor genunchii.

Genunchii i s-au atins mângâietor de picioarele ei când s-au aplecat împreună ca să urmeze coborârea pensulei pe perete.

— Echilibru şi armonie. Trebuie să fii numai echilibru şi armonie în mişcarea asta. El i-a legănat mâna într-o mişcare graţioasă.

Nila a rămas tăcută. Era teribil de preocupată de simţurile ei tulburate şi şocată de izbucnirea înfrânată de dorinţă. Muzica acţiona ca un afrodiziac răspândit în jurul lor, pătrunzându-i. Nila îi simţea tensiunea musculară, se simţea copleşită.

Emoţia şi dorinţa erau imposibil de învins şi au eliminat orice alt gând când s-a trezit antrenată într-un dans intim, senzual.

— Nila! îi pronunţase numele ca pe o exclamaţie distrugătoare care părea pe de o parte o nevoie disperată şi pe de alta o rugăminte şi ea s-a simţit uluită pentru că simţea aceeaşi disperare ca şi el. Şi-a scuturat uşor capul,

găsind că era greu ca acest bărbat puternic şi stăpân pe sine să poată fi disperat după cineva.

Confuzia şi un fel de prudenţă se amestecau cu dorinţa ei tot mai mare.

Pasiunea se aprindea rapid între ei. Mult prea rapid. Ea a început să se gândească la faptul că nu prea era înţelept să mai rămână atât de aproape de el.

— Iubito, fac şi eu tot ce pot să-ţi acord timp, i-a spus el, făcând-o să-şi închipuie că-l putea citi sentimentele ascunse. Îşi dădea seama că el se autocontrola cu un puternic efort de voinţă.

— Ştiu că încă nu înţelegi, a continuat el, dar am nevoie de tine. Am nevoie de tine într-un fel pe care nici măcar nu-l pot explica. Şi-a plecat capul şi şi-a apăsat buzele de gâtul ei. Nila s-a simţit în mod ciudat captivată de dorinţa lui presantă şi a răspuns prin propria ei reacţie foarte grăitoare. Acesta era bărbatul pe care-l iubea, bărbatul împreună cu care putuse să exploreze capriciile propriei ei sexualităţi. Şi-a închis ochii în vreme ce simţurile ei se îmbibau de încântare şi excitare şi se înfiora din toate fibrele corpului. Cascada de senzaţii o copleşea, zăpăcind-o şi înnebunind-o. Excitat peste măsură, Jake îşi simţea inima gata să-i spargă pieptul. Respiraţia lui deveni greoaie. Şi-a vârât faţa în părul ei şi i-a şoptit din nou numele. Posesivitatea nedomolită a masculului l-a invadat. O dorea atât de tare!

Dorinţa şi pasiunea vibrau şi în trupul ei, iar el deveni sigur că putea să se bizuie pe dorinţa din ea şi şi-a reînnoit cererea. Dar el era totodată convins că mai rămânea ceva ce ea încă nu era gata să-i ofere.

Tandreţea, dorinţa de a o proteja şi alte sentimente l-au invadat deodată. Aproape că era incapabil să-şi recunoască aceste emoţii şi nici nu se simţea în stare să le analizeze, aşa că a Luptat să le tină sub control. I se părea

că-i fuge pământul de sub picioare. Cu o încetineală chinuitoare a dat drumul mâinii ei. Făcând un pas înapoi, şi-a dres glasul.

— Ei, ce părere ai de tehnica mea?

Ea s-a întors. În ochi i se vedea dorinţa şi confuzia. Apoi s-a înroşit, furioasă.

— Nu fi nesuferit! I-a pus pensula în mână. Ştii al dracului de bine ce gândesc. Cu tehnica ta pot cel mult să iau foc. E erotică, seducătoare şi… şi… total nepotrivită.

— Dar nostimă, a zis el rânjind. Şi plăcută mai mult decât pot exprima în vorbe. Nu poţi nega că şi tu ai fost la fel de copleşită ca şi mine. Ea s-a îmbujorat şi mai tare.

— Ai o aroganţă care depăşeşte limitele. Ce fel de joc e ăsta al tău cu mine, Jake?

Asta l-a enervat. În el s-au trezit în acelaşi timp iritarea, patima, agresivitatea şi dragostea. A stat drept un moment dorindu-şi să redevină calm şi rece.

Vopseaua picura pe haina lui când a păşit spre ea şi i-a luat capul între mâini. O clipă mai târziu gura lui a acoperit-o pe a ei într-un sărut care i-a uimit pe amândoi.

— Ăsta nu e joc, a spus el răguşit, privind-o. Ea s-a desprins de el. Era nervoasă, chiar un pic temătoare, dar ochii ei arătau o hotărâre clară.

— Masa e gata. Te aştept să-ţi pui nişte pantofi şi o cămaşă. Clover şi Angie vor mânca împreună cu noi, aşa că trebuie să redevii tu însuţi, Jake Madison.

El era atent la izbucnirea ei. În ciuda iritării pe care i-o produsese şi a refuzului ei de a lua act de legătura reală dintre ei, în ciuda sentimentelor naturale şi chinuitoare, el îi admira ieşirea. N-ar fi putut să-şi aleagă un moment mai potrivit pentru a coincide cu crescendo-ul muzical al chitarei care imita elementele agitate ale unei furtuni. Sunetul vântului, al ploii şi al tunetului umpleau încăperea. Dulcea şi micuţa lui Nila îşi scosese ghearele. Jake a

zâmbit. N-avea nicio poftă să primească nişte zgârieturi.

Nila s-a întors acasă simţindu-se mai zguduită decât ar fi dorit să admită. Încă mai simţea gustul gurii lui Jake, încă mai persista în ea pasiunea lui fierbinte. O dată în plus el o atinsese într-un fel care cu greu se putea considera numai fizic. Iar ea îi răspunsese pe loc şi complet. Prin vene i se scurgeau frustrarea şi mânia. Îşi dorea cu disperare să-i poată spune că îl iubeşte. Dar el n-avea nevoie de dragostea ei. El nu credea în aşa ceva. *Dragostea e pentru puştani*, îi spusese.

Simplul fapt că era conştientă că n-o să fie în stare să-şi păstreze multă vreme secretul în faţa lui a fost suficient ca să-i strice tot restul zilei.

CAPITOLUL 8

Jake termină cu zugrăvitul vineri la prânz. Ritmul pe care-l dobândise viaţa lui în ultimele câteva zile era plăcut. Îi făcuse o mare bucurie să transforme căsuţa lăsată în voia sorţii într-un loc primitor şi drag şi se mira singur de imensa plăcere pe care o avea deprinzându-l pe Miles Parker cu arta *aikido*.

Copiii era nişte mici creaturi interesante, şi-a dat el seama în timp ce se spăla.

Miles îl fascina pur şi simplu. Mintea vioaie ca un computer a băiatului înmagazina informaţiile mult mai repede decât şi-ar fi închipuit Jake. Miles nu era chiar atât de lacom de atenţie şi afecţiune pe cât fusese Jake la vârsta lui. Totuşi, băiatul avea nevoie de o tovărăşie masculină şi de prietenie, şi Jake era încântat să i le ofere pe amândouă. A tras pe el un pulover alb cu negru, apoi a pescuit de sub pat o pereche de pantofi sport şi i-a pus. După ce şi-a periat părul pe spate, s-a dus după Nila ca să ia masa.

Ajuns în faţa casei principale, a savurat plăcerea pe care o găsea în stabilitatea şi ordinea din viaţa Nilei. Era

uluit de cât de mult aprecia modul de viaţă aşezat şi familial. Era mai mult decât îşi închipuise vreodată.

Mulţumită ei, se simţea de parcă ar fi ieşit din haosul lumii şi ar fi ajuns într-un loc plin de pace şi linişte. Doar trei lucruri îi mai micşorau mulţumirea: coşmarurile, înaintarea prea înceată a relaţiei lui cu Nila şi nesiguranţa în privinţa viitorului lui. Nu regreta că nu mai ducea vechea lui viaţă, dar nici nu-i plăcea senzaţia de pierdere care-l cuprindea de câte ori se întreba ce-o să se întâmple cu el însuşi. Răbdare, s-a gândit, pe când urca scările de la uşa din spate. Cu timpul va afla răspuns la toate întrebările. Le-a găsit pe Angie şi pe Clover în bucătărie. Din nou masa avea să fie o afacere comună, dar lui nu-i păsa. Cele două femei aparţineau prea tare vieţii Nilei şi el considera binevenită orice nouă posibilitate de a se alătura tiparului prestabilit. A zâmbit şi s-a salutat cu ele.

— Unde e Nila?

— Se ocupă cu magazinul, i-a spus Clover. Ea munceşte ca să trăiască, spre deosebire de anumiţi oameni la care nu vreau să mă refer. Jake a rânjit şi nu i-a luat în seamă ironia. Ştia că o irită faptul că nu reacţionează, dar totodată treaba asta îi aducea din partea ei un fel de respect înciudat.

— Iisuse, Clover, ce pălărie urâtă! S-a dus în spatele ei şi a tras de una din penele lungi care-i atârnau. Ce fel de pasăre este asta cuibărită pe vârful capului tău?

— Este o pasăre zănatecă! Angie i-a chemat veselă în vreme ce a deschis cuptorul şi a scos de-acolo o pâine învelită în staniol.

— Oh, ce caraghios, ha, ha, ha, a făcut Clover. Să râzi de o bătrână doamnă. A fluturat o lingură de lemn ochindu-l pe Jake. Sunt conştientă de faptul că port cea mai tâmpită pălărie din câte s-au văzut, dar are o valoare sentimentală. Este…

— Pălăria surorii care a murit, au spus în cor pe un ton dulce Jake şi Angie.

Clover s-a strâmbat la ei. A vârât lingura de lemn într-un castron imens cu supă de legume făcută în casă.

— Poftiţi şi faceţi, haz, a zis amestecând cu putere în castron. Pălăria mă face să nu uit. Sunt o femeie bătrână şi pot pune oricâte pălării urâte am poftă. Spală-ţi mâinile, Jake. El a salutat-o aprobator şi a făcut ce i se spusese.

Când s-a apropiat s-o ajute pe Angie să pună masa, ea l-a sărutat pe obraz.

— Ţi-am spus cumva că te ador pentru ceea ce faci pentru fiul meu?

— Ieri numai de două ori, de trei ori pe zi înainte, dar azi niciodată. Ea a râs.

— Îţi sunt etern recunoscătoare, i-a spus Angie. Ai devenit un model pentru Miles. Vorbeşte despre tine continuu.

— Nu-i un lucru atât de teribil, a zis Jake simţind un ciudat amestec de plăcere şi stânjeneală. Jucase multe roluri în viaţa lui, dar nu fusese niciodată şi pentru nimeni un model, îmi place foarte mult să lucrez cu Miles. E un puşti de toată lauda. Angie i-a oferit încă un zâmbet fermecător.

— Eşti un tip arătos, Jake. Dacă Nila nu te-ar fi priponit, m-aş lipi eu de tine mai ceva ca tapiţeria de un fotoliu.

— Promisiuni, promisiuni, a zis el, convins de adevăratul sens al cochetăriei ei neruşinate şi glumeţe. Niciodată n-am primit de la femeile frumoase mai mult decât simple promisiuni. În ultimele câteva zile el învăţase foarte multe despre Angie Parker. De-ar fi fost în stare să vizualizeze aura oamenilor, Jake ar fi pariat că aura ei era un inel roşu şi fierbinte cu un centru albastru şi trist. Ea părea mai integrată în viaţă decât era cu adevărat şi mai

deşteaptă decât părea la prima vedere. Totodată devenea un fel de tigroaică atunci când fiul sau prietenii ei erau în cauză. Faptul că Angie cocheta cu orice bărbat era doar o parte din stilul ei, la fel ca şi hainele aiurite şi provocatoare pe care obişnuia să le poarte.

El a inspectat cu cea mai mare atenţie hainele cu care era îmbrăcată acum.

— Angie, costumul ăsta te reprezintă în cel mai înalt grad.

Costumul din acea zi era format din pantofi de piele neagră cu tocuri înalte, cu tigheluri albe, o fustă lungă şi veselă din voal alb şi o bluză de mătase neagră acoperită cu un bolero roz aprins. O beretă roz aprins era pusă peste părul ei lucios blond-deschis.

— Dar desigur. Ea a zâmbit strengăreşte. Nu-i aşa că sunt isteaţă? De cum am zărit aceste lucruşoare drăguţe, mi-am spus: Angie – vezi, şi eu îmi spun: Angie…

— Ei îţi spun *„nucă”* ce eşti! a zis Clover.

— Eu îmi zic: *„Angie, asta eşti tu, fato, mai ceva decât pot spune vorbele”*.

Clover aşează un castron cu supă pe masă.

— Dacă-ţi vopseşti părul în roşu, o să arăţi exact ca un rocker punk.

— Phii! ce idee grozavă, mătuşico, iubito! a zis Angie altoindu-i o pupătură pe obraz bătrânei. Grozav ce tare-mi place să fiu după ultimul răcnet al modei.

— Îndrăzneşte! Vopseşte-ţi tot părul purpuriu. Asta o să-mi servească drept o scuză satisfăcătoare ca să te tai de pe testament. Clover scoase din frigider un vas de ceai cu gheaţă. Eu am bănuit-o întotdeauna pe maică-ta că a adus de la maternitate copilul altuia. Tu nu poţi face parte din familia mea. Eşti prea trăsnită.

— Cine e prea trăsnită? a întrebat Nila. Intrând tocmai în clipa aceea în bucătărie.

— Clover spune că eu. Angie i-a aruncat lui Jake obişnuitul ei zâmbet. Zici că-s trăsnită, Jake? El a încuviinţat şi a spus solemn:

— Exact ca un ciclon. Angie a râs şi şi-a încrucişat braţele în glumă.

Nila le-a privit cu drag pe cele două fiinţe iubite angajate într-o cochetărie zeflemitoare. Era conştientă că Angie o făcea fără nimic serios, ca pe o joacă. Asta era masca sub care prietena ei îşi ascundea inima frântă după pierderea iubitului ei soţ, un bărbat minunat şi strălucitor care fusese mai bătrân decât Angie cu douăzeci de ani. Nici Jake nu părea a o lua pe Angie în serios, dar Nila nu se putea stăpâni să nu fie un pic geloasă pe rapiditatea cu care se împrieteniseră cei doi.

— Cum merge zugrăveala? l-a întrebat ea pe Jake când s-au aşezat cu toţii la masă.

— Grozav. Am terminat cu pereţii din dormitor. N-a rămas decât să fac ordine. El şi-a turnat cu polonicul supă în castronaş.

— E multă vreme de când trebuia să se facă ceva în căsuţa aia. Clover i-a întins lui Jake franzela franţuzească crocantă. E o jale acolo încă de vremuri.

În timpul mesei, Nila a lăsat conversaţia să se deruleze fără ea, observând că Jake era mai vorbăreţ chiar decât o gazdă. Era o altă faţetă a lui pe care nu şi-o arăta decât acum, când erau toţi patru împreună. Jake putea intra cu o uşurinţă surprinzătoare în rolul unui povestitor, desăvârşit când dorea. Să fi fost ăsta Jake cel real? se întreba ea. Sau era doar unul dintre rolurile numeroase la care se pricepea? Un hohot de râs a trezit-o şi a realizat că fredonase cu voce tare fără să-şi dea seama. A privit în jur şi a văzut-o pe Angie căscând gura la orice cuvânt al lui Jake. Clover râdea atât de zgomotos, încât îi curgeau lacrimi pe obraji.

— Vorbesc serios, spunea Jake. Treburi dintr-astea mi s-au întâmplat mereu în viaţă. Odată, eu şi partenera mea, Rae, ne-am oprit să ne luăm câte un sandviş.

Tocmai muşcam dintr-o bucată mare de carne când am auzit ţipete, urlete şi oameni care fugeau pe afară. Ies, cu gura plină de carne, la timp ca să zăresc o femeie cu un ciocan care alerga după un bărbat. O maşină a poliţiei năvăleşte în stradă cu alarma în funcţiune, dar femeia se repede pe un prag de casă şi maşina poliţiei vine drept spre ea. Următorul lucru pe care-l ştiu e că ea a fugit înspre mine şi Rae. Eu ţip la ea să se oprească risipind de jur-împrejur carne cu pâine, dar ea îşi continuă goana cu ciocanul ridicat de parcă ar fi vrut să mă facă bucăţele. Eu ţip: *„Stai sau trag"*. Şi îmi ridic mâna rugându-mă să nu fie necesar să trag. Dar mă trezesc că în mână nu era pistolul, ci sandvişul uriaş în poleială.

Clover şi Angie sunt gata să crape de râs.

— Jake, eşti nemaipomenit, zise Clover, bătându-şi obrajii cu mâinile. Nici nu-mi mai amintesc de ultima oară când am râs cu-atâta poftă. Continuând să chicotească, Angie s-a ridicat.

— A fost nostim, dar acum trebuie să mă întorc la lucru. Şi-a fluturat unghiile date cu ojă roz-aprins şi s-a îndreptat spre magazin. Jake şi-a întors capul spre Nila care stătea alături de el. Povestise atâtea pentru a o distra, ca s-o facă să râdă pentru că îi plăcea cum suna râsul ei cald şi melodios. Dar nu o auzise râzând.

De-abia de-i scosese un mic zâmbet cu povestea cu sandvişul uriaş.

— Eşti tare tăcută azi, iubito. S-a întâmplat ceva? a întrebat-o, căutând pe faţa ei indicii despre ceea ce gândea sau simţea.

— Nu, nimic. Fluturarea mâinilor i-a însoţit vorbele. Şi-a ridicat o mână ca să-şi dea deoparte părul de pe faţă.

Jake a observat efectul razelor de soare care pătrundeau prin fereastră asupra părului ei castaniu-auriu.

— Numai că mă gândeam la… Privirea i s-a desprins de pe chipul lui rătăcind prin încăpere, de parcă ar fi încercat să-şi aducă aminte la ce se gândise. Mă gândeam să pun în ordine cărţile pentru copii.

— Păi, sper că nu vrei să aranjezi cărţile alea de aruncat pe care le vinzi copiilor, a zis Clover umplându-şi paharul gol cu ceai. Nila s-a încruntat.

— Care cărţi de aruncat? Clover i-a enumerat câteva.

— Păi, cărţile astea sunt atât de cerute de copii încât nu le pot ţine prea mult pe rafturi, a zis Nila. Copiilor le plac pentru că sunt nostime şi amuzante.

— Fac parte din acelaşi gen de poveşti ca şi cele pe care le urmăresc la televizor.

Ar fi cazul să păstrezi numai literatura de bună calitate, i-a spus fără drept de apel, Clover. Nila a privit-o cu înţelegere.

— Mă rog, sunt de acord că nu sunt nişte cărţi clasice, dar nu crezi că lucrul cel mai important e acela că totuşi copiii citesc?

— Cărţile astea sunt nişte deşeuri pentru mintea copiilor, a zis Clover lovindu-şi fruntea cu un deget. Jake a observat că Nila îşi muşca buza. Înţelegea că nu era de acord cu Clover, dar se îndoia în sine că totuşi era grozav faptul că puştii preferau o asemenea literatura

— Păi, s-ar putea să ai ceva dreptate, Clover, a zis ea în sfârşit. O să mă gândesc la asta. Clover a încuviinţat cu satisfacţie.

— Sunt convinsă că o să faci ce trebuie. Ai fost întotdeauna o fată simţitoare. S-a uitat cu ochii ei pătrunzători la Jake când s-a ridicat. Voiam să spun că eşti simţitoare de destul de multe ori, a adăugat cu ironie. Lui Jake nu i-a plăcut expresia îngrijorată de pe faţa Nilei.

Unde era hotărârea pe care o arătase cu două zile în urmă? O dată în plus era preocupat de tendinţa ei de a acorda credit părerilor altora la fel de mult sau mult mai mult decât propriilor ei păreri. Dacă-i lăsa pe alţii să-i manipuleze judecata proprie în materie de afaceri, s-ar putea lăsa influenţată şi în privinţa sentimentelor faţă de el.

— Am primit o scrisoare de la mama ta, a continuat Clover ducând vasele în chiuvetă. A pus şi o fotografie a ei şi a dementului ăluia de Tolly călărind pe măgari la Marele Canion.

— Drăguţ din partea ei, i-a răspuns absentă Nila. S-a ridicat şi a strâns masa. Lasă vasele, Clover. O să le spăl eu. Jake a împins scaunul deoparte şi a ajutat-o.

— Emma zice că ar putea veni acasă pentru *Thanksgiving*.

Clover s-a întors spre Jake. Întotdeauna de sărbătoarea asta eu dau o masă mare. Dacă plănuieşti să mai zăboveşti pe-aici, consideră-te invitat şi tu.

El a privit-o pe Nila. Părea absentă şi între sprâncene i se ivise o linie – frustrare, îngrijorare sau plictiseală? I-ar fi plăcut să se ducă la ea şi să-i şteargă linia aia. În schimb s-a întors şi a privit-o drept în ochi pe Clover.

— Plănuiesc să zăbovesc pe-aici multă vreme. O să mor de plăcere să iau masa cu voi de *Thanksgiving*. Mulţumesc pentru invitaţie.

Clover i-a scrutat cu atenţie. După o vreme a dat din cap aprobativ de parcă ar fi fost satisfăcută de ceea ce văzuse.

— O să vedem. L-a lovit uşor pe braţ îndreptându-se spre uşa bucătăriei. Înainte de a pleca a strigat: Tunde-te, Jake. Arăţi ca o fată, pentru numele lui Dumnezeu.

El s-a încruntat la împunsătura ei finală. Privind spre Nila, a constatat că ea continua să fie pierdută în propriile

gânduri în vreme ce punea în ordine resturile de la masă. În tăcere a început să cureţe farfuriile şi le-a băgat în maşina de spălat vase. Ce preţ plătea Nila pentru a primi aprobarea altora? se întreba. Dacă el nu părea suficient de respectabil, dacă era prea diferit de ceilalţi ca să fie acceptat de prietenii ei şi de vecini, asta însemna că participă la o luptă pierdută, dorind să devină o parte din viaţa ei?

— Eşti de părere că semăn cu o fată? a întrebat-o hotărât să-şi lămurească îndoielile.

— O fată? a repetat ea privindu-l confuză.

— Clover consideră că părul meu mă face să arăt ca o fată, a zis el. Vreau să aflu ce crezi tu. Nila s-a îmbujorat amintindu-şi cât de mătăsos căzuse părul lui pe pielea ei când făcuseră dragoste. Putea să-şi lase părul până la degetele de la picioare şi tot ar fi arătat ca bărbatul cel mai viril de pe pământ. Ochii i s-au încruntat cu fulgere negre de furie.

— Dă-mi o foarfecă.

— Jake, eu…

— Foarfecă. Ea s-a holbat la expresia furioasă de pe faţa lui. Faptul că ea nu-i răspunsese la întrebare nu numai că îl înfuriase, dar îl şi rănise totodată. Ea nu intenţionase aşa ceva. Între ei s-a lăsat tăcerea. Se părea sa el îşi pierduse răbdarea. A început să deschidă sertarele şi să caute până a găsit.

— Taie, a zis el venind spre ea cu foarfecă în mână. Dacă nu semăn suficient a bărbat, dacă nu par destul de respectabil pentru tine, taie! Ea a apucat foarfecă şi a aruncat-o în chiuvetă

— La dracu’ Jake, asta-i prea de tot. Îmi place cum arăţi. Eu iubesc… Ea şi-a strâns buzele ca să se oprească înainte de a-i spune că-l iubeşte pe el.

Privirea ei s-a topit.

— Cred că ştii şi singur că eşti mai bărbat decât e cazul şi eu n-am pus la îndoială respectabilitatea ta de când am aflat că nu eşti un jucător de profesie.

O clipă mai târziu ea era lipită de masă cu gura lui peste a ei. Ea şi-a dat seama că încă îi mai rămăsese ceva din furia de adineauri, dar totodată simţea câtă nevoie avea de ea şi s-a predat. Şi-a încolăcit mâinile în jurul lui. Şi-a strâns trupul de al lui. Îşi dorea să devină o părticică din el.

Nila se simţea total posedată de el. Mâinile lui o mângâiau îndelung, de pe umeri până la încheieturile mâinilor şi înapoi. Simţea că îi arde gura de dorinţa unui sărut fierbinte, apăsat. Nu-şi dorea decât să nu se oprească niciodată.

Când el şi-a ridicat capul, ea s-a sprijinit de masă, privindu-l, luptând să-şi regăsească suflul şi aşteptând ca inima să i se potolească în piept, împărţită între senzaţiile fizice şi cele emoţionale.

— Iubito! El a ridicat o mână spre faţa ei. Ce-ai de gând să faci cu mine?

— Nu ştiu, a şoptit ea. Îşi simţea lacrimile în gât şi în ochi. Mereu m-am gândit la asta şi n-am putut găsi un răspuns. Tu mă faci să mă simt cu totul altfel decât mă simţeam înainte. E de spaimă, Jake.

— Da, cred că este. Ea s-a străduit să-l întrebe calmă:

— Ce vrei tu cu adevărat de la mine?

— Acelaşi lucru pe care vreau să ţi-l ofer eu. Tot ceea ce doi oameni pot dori când au nevoie unul de celălalt. Loialitate. Încredere reciprocă. O viaţă în doi. Mă gândesc că ne-am putea căsători. Panicii i-au luat locul un val de plăcere. Ea l-a privit printre genele umede şi strălucitoare.

— Nu asta ai vrut să spui.

— Ba da. Tu ai răscolit ceva în mine încă de la început. Poate că nu ştiu ce-o să fac cu restul vieţii mele,

dar ştiu sigur că vreau să trăiesc împreună cu tine.

Panica a cuprins-o din nou. El voia să se însoare cu ea. Dar el n-o iubea!

— Nu trebuie să-mi dai un răspuns pe loc, i-a zâmbit el timid. De fapt, doresc să nu-mi răspunzi acum pentru că bănuiesc ce-o să spui. Nu-ţi cer decât să-ţi asculţi instinctele. Ai încredere în propria ta judecată în ceea ce mă priveşte pe mine, părul meu, genul de cărţi pentru copii pe care le comanzi.

A sărutat-o repede şi cu mare căldură. Total confuză, Nila l-a strigat când se îndrepta spre uşă. El s-a întors.

— Ce legătură este între părul tău, cărţile pe care le comand şi cealaltă chestiune?

— Gândeşte-te tu la asta, iubito. A cui părere are mai mare importanţă în faţa ta? A altuia sau propria ta părere? Ea s-a uitat la el cu ochii rotunjiţi până când uşa s-a închis în urma lui. Era capabil să-i citească gândurile ascunse. Pusese degetul exact pe unul dintre punctele ei nevralgice. Cât timp îi va mai trebui ca să ghicească şi profunzimea sentimentelor ei pentru el?

Poate că ştia de pe acum. Poate că de aceea îi spusese că vrea să o ia de soţie.

A căutat să înlăture cumva barajul emoţiilor care o cotropeau?

Măcar de-ar iubi-o, s-a gândit cu tristeţe pe când se ducea înapoi la magazin.

— Jake a fost teribil de distractiv azi, la masă, i-a spus Angie, aranjând tot felul de delicatese într-un coş pentru cadouri pe care un proaspăt tată îl comandase pentru soţia lui cu prilejul naşterii celui de-al treilea copil al lor. Aş putea să-i ascult povestirile cât e ziua de lungă. Mai ales când mi l-am imaginat agitând sandvişul ăla spre femeia nebună. Râsul ei argintiu a umplut magazinul.

— Să zică mergi că n-a primit una în cap, a zis Nila

terminând de făcut uriaşa fundă roz cu care se ocupa.

— E un om minunat. Sunt fericită pentru tine. Angie a învelit cu celofan colorat coşul, apoi a luat în mână un instrument asemănător uscătorului de păr. Jake te iubeşte şi mă roade invidia, a zis mişcând cu îndemânare instrumentul pe deasupra coşului pentru a face celofanul să adere cât mai strâns.

— Sper să fie aşa, a oftat din greu Nila. Angie a închis uscătorul şi l-a pus la loc.

— Sigur că-i adevărat. Îl iubeşti, nu-i aşa?

— Da. Nila a pus funda roz deasupra coşului evitând privirea îngrijorată a prietenei ei.

— Atunci care-i problema?

— Oh, Angie, e-atât de complicat. M-am îndrăgostit de Jake din noaptea în care ne-am întâlnit. Asta mă îngrozeşte de moarte şi din ce în ce mai tare. El nu crede în dragoste!

— Nu crede în dragoste? Expresia uluită, tulburată de pe faţa lui Angie oglindea exact sentimentele Nilei. Nu pricep. Aş fi putut jura că te iubeşte. Este atât de evident când te priveşte. Nila i-a dezvăluit atunci întreaga poveste, din clipa în care s-au întâlnit, ce s-a petrecut între ei, sfârşind cu propunerea de căsătorie a lui Jake.

— Vezi tu, totul e atât de amestecat. Am ajuns să-l cunosc suficient încât să am încredere în el. Nu mă îndoiesc de faptul că-i pasă de mine şi că are nevoie de mine. Dar nu-mi poate oferi dragostea lui. Şi eu tocmai asta vreau de la el.

O lacrimă i-a alunecat pe obraji. Ea a şters-o supărată cu dosul mâinii.

— E de ajuns ca el să mă atingă şi asta mă face imediat să-l doresc. Mă înspăimântă faptul că cineva poate avea o putere atât de mare asupra voinţei mele. Am vrut să fac o căsătorie fără iubire cu Frank. Dar cu Jake nu pot.

Pur şi simplu nu pot. Şi nici nu-l pot face să simtă ceva ce nu simte. Nu ştiu nici măcar ce vede el în mine, mi-e frică şi să-l las să afle că îl iubesc.

— Poate că lui îi e frică să se îndrăgostească de tine, îi e teamă de dragostea lui. Te-ai gândit vreodată la asta? a întrebat-o Angie aşezându-se într-un fotoliu în micul spaţiu care rămăsese în magazin.

— Imposibil, a zis Nila. Jake nu ştie ce-i aceea frică.

— Nu e imposibil. Angie şi-a luat portţigaretul şi o brichetă. Noi, creaturile umane, suntem fiinţe perverse. Ne dorim intimitate şi iubire, dar ne speriem de ele. A zâmbit tristă şi şi-a aprins o ţigară.

— Dar asta nul sperie pe Jake şi nici pe tine. Mi-aş dori să semăn mai mult cu tine. Tu nu ai niciodată probleme cu bărbaţii.

— Ba nu sunt nici eu scutită de problemele cu bărbaţii, i-a spus cu răceală Angie. Şi eu mă tem la fel de tare ca tine când e vorba de bărbaţi. A scos fumul afară din piept cu un geamăt. Eu ştiu pe pielea mea ce înseamnă o iubire dintre cele mai năprasnice şi care mi-a fost luată. Compasiunea i-a umplut inima Nilei.

— Iartă-mă Angie. Încă îi mai simţi lipsa lui Jon, nu-i aşa?

— Nu trece nici măcar o zi fără să-i simt lipsa. Ştiu că lumea m-a considerat nebună pentru că m-am măritat cu el. Nu era nici prea chipeş, nici bogat. Jon era timid, gentil, dulce şi gânditor. L-am adorat pentru că a reuşit să intuiască în mine omul care eram cu adevărat dincolo de aparenţe. El m-a iubit în ciuda defectelor mele. În ochii mei, el era desăvârşit. Dragostea noastră a fost ceva atât de special. A făcut o pauză ca să-şi stingă ţigara. Mă tem că niciodată n-o să mai am parte de o asemenea dragoste.

Angie clipi des din pricina lacrimilor şi o luă pe Nila de mână.

— Am senzaţia că suntem surori. Vreau pentru tine ceea ce poate fi mai bun. Îţi doresc acel fel de iubire de care am avut eu parte cu Jon. Trebuie să lupţi pentru fericirea ta. Nu lăsa ca ideile preconcepute să-i poruncească inimii tale.

Îşi ţinură strâns mâinile, simţindu-se mai aproape una de alta decât oricând, gata să facă fată necazurilor şi spaimelor.

Restul săptămânii a zburat repede. Jake n-a mai făcut nicio referire la căsătorie.

Şi-a înfrânat sentimentele în dorinţa de a-i oferi Nilei spaţiul şi libertatea de care avea nevoie ca să ajungă la o concluzie în privinţa lui şi a propriilor ei sentimente. În fiecare zi el a trebăluit în căsuţă până la ora când sosea Miles de la şcoală pentru lecţiile de *aikido*. Jake se simţea răsplătit cu puţinele zâmbete ale băieţelului şi cu sunetul râsului lui. Şi Jake a priceput că poate nu era cu adevărat necesar să încerce să salveze întreaga lume ca să se poată bucura die pacea lăuntrică. Micul efort de a-l învăţa pe Miles aikido, faptul că-i oferea ceva din preceptele de demult ale lui Vie, că-l ajuta pe băieţel să se simtă bine cu sine însuşi, toate acestea îi cereau aceeaşi seninătate. În fiecare zi şi noapte Jake a petrecut cu Mia doar timpul pe care ea dorea să i-l acorde. Îşi beau cafeaua împreună în fiecare dimineaţă înainte de deschiderea magazinului şi luau prânzul tot împreună. Miercuri seara el a scos-o în oraş pentru cină şi ca să vadă un film la teatrul local. În seara următoare, după ce ea a închis magazinul, au rămas în capătul verandei şi au privit apusul soarelui. Niciunul dintre ei n-a scos o vorbă când soarele şi-a înfăptuit miracolul pe cer. Jake a considerat momentul acela unul dintre cele mai minunate lucruri din întreaga lui viaţă.

Vineri noaptea el i-a vorbit despre posibilitatea de a-i da şi ei lecţii de aikido. Când i-a arătat o serie de mişcări

încete şi pline de graţie, ea a părut la fel de fascinată precum fusese şi Miles. Nila i-a ascultat cu atenţie explicaţiile asupra conceptului mistic de *„Ki”*, dar şi-a arătat deschis scepticismul în faţa noţiunii şi a ideii că o putere cosmică universală putea produce controlul mental, fizic şi spiritual. El a continuat să-i spună că echilibrul necesar pentru *aikido* era acelaşi că şi echilibrul necesar pentru orice viaţă.

— De prea multă vreme viaţa mea e lipsită de echilibru, a zis el. Acum mi-l găsesc din nou, lângă tine. Lecţia a luat sfârşit când ea l-a sărutat atât de dulce încât inima a început să-i bată nebuneşte în piept. Jake ar fi fost mulţumit să mai lenevească aşa cum se aflau dacă nu s-ar fi temut de coşmar.

Noaptea demonul era mai puternic. A reuşit totuşi să doarmă şi-atât. Uneori se gândea că ar fi putut scăpa complet de coşmar prin muncă fizică, arte marţiale şi hotărârea de a câştiga trupul şi sufletul Nilei. Nu ştia cât va mai rezista să-şi petreacă nopţile, fără ea.

Sâmbătă seara Nila tocmai terminase cu îmbrăcatul înaintea întâlnirii cu Jake când s-a auzit soneria de la uşă. S-a privit în oglindă şi i s-a părut că fusta ei strâmtă, neagră, bluza de mătase albă şi jacheta lungă de catifea neagră erau potrivite cu o seară la club, pentru cină şi dans. A auzit din nou soneria şi s-a grăbit jos pe scări. O amuza, fără să mărturisească, faptul că Jake cutreiera prin casa ei în deplină libertate, dar noaptea aştepta întotdeauna să fie invitat înăuntru. Nici măcar o singură dată nu se folosise de cheia pe care i-o încredinţase. Bărbatul ăsta era un adevărat paradox.

— Ai venit cam devreme… a început ea să spună deschizând uşa. Zâmbetul i-a dispărut şi n-a mai spus nimic din ceea ce intenţionase când l-a văzut pe vizitatorul ei.

— Bună seara, Nila, i-a spus fostul ei logodnic. Îmi cer scuze că năvălesc la tine neanunţat. Trebuie să vorbesc cu tine şi m-am gândit că telefonul nu era potrivit pentru ceea ce am să-ţi spun. Pot să intru? Ea şi-a umezit cu limba buzele uscate.

— Păi, cred că poţi. Dar numai pentru un minut sau două. Am nişte treburi în seara asta.

— Mulţumesc. Apropo, să ştii că arăţi splendid. El a sărutat aerul lângă tâmpla ei trecând pe lângă ea. Nila a închis uşa. De ce-o fi venit să o vadă? Şi cum de nu observase niciodată până atunci că obişnuia să sărute în vânt?

L-a condus în sufragerie şi s-a aşezat imediat pe sofa, ştiind că simţul lui de curtoazie i-ar fi poruncit să rămână în picioare câtă vreme ea nu s-ar fi aşezat.

— Şi ce anume ai să-mi spui, Frank?

— E greu pentru mine, a zis el continuând să stea în mijlocul camerei. Mă simt ca-n Iad. Nu vreau să crezi că, hmmm…

Se bâlbâia, s-a gândit Nila. Foarte rar i se întâmpla asta. Frank fusese întotdeauna exact în vorbe, maniere, îmbrăcăminte, tot atât de exact ca şi perfecţiunea dungii lui de la pantaloni.

— …hmmm, chiar în după-amiaza asta am venit acasă. Adevărul e că-mi făcusem un plan cu ceea ce voiam să-ţi spun, dar acum totul pare greşit, aşa că sper că o să ai răbdare cu mine până o să-mi găsesc cuvintele potrivite.

Încurcată şi uşor iritată, Nila s-a sprijinit mai bine de spătar şi a aşteptat.

Frank şi-a pus mâinile la spate. Cufundat în gânduri, rătăcea cu privirea pe carpeta orientală. Nila îl privea şi număra în gând. El făcu cinci paşi într-o parte, se întoarse şi făcu alţi cinci paşi în direcţia opusă. Clar, precizia lui fusese unul din lucrurile care o atrăseseră în primul rând

la Frank. Asta şi respectabilitatea comportamentului lui lipsit de surprize.

Sigur, asta nu era doar o aparenţă. El nu era atractiv la modul irezistibil, dar era plăcut în mod cât se poate de moderat. Arăta mai în vârstă decât cei treizeci şi doi de ani pe care-i avea, cu părul lui *„sare şi piper”*, începând deja să chelească în creştetul capului. Mai avea şi nişte ochi simpatici de culoare gri şi un zâmbet încrezător.

— Frank, dacă o să continui tot aşa, o să faci în carpetă o gaură cu privirea ta, i-a spus ea neîncercând să-şi ascundă iritarea. Nu-ţi mai face probleme cu felul în care vrei să-mi spui orice doreşti. E suficient dacă vorbeşti. El s-a oprit şi i-a zâmbit.

— Eşti atât de dulce şi de înţelegătoare. Sinceritatea din vocea lui a făcut-o să chicotească, încă nu-i înregistrase plictiseala în ceea ce-l privea.

— Tu ai ştiut întotdeauna să mă faci să mă simt în largul meu.

Ăsta-i unul dintre lucrurile care îmi plac teribil la tine. Ea s-a uitat urât la Frank.

— Nu-mi dădusem seama ce bijuterie eşti până când… hmmm, să vezi… S-a aşezat pe sofa – lângă ea, Am; venit să-ţi cer iertare pentru că am fost atât de idiot.

Pe Nila a cuprins-o teama. Nu-i făcea nicio plăcere felul în care se derula discuţia.

— Lasă, ştiu că dragostea îi poate face pe oameni să acţioneze nebuneşte.

Ştia, pentru că ea însăşi făcuse atâtea nebunii!

— Dar n-a fost dragoste. Nila. A scuturat tare din cap. A fost doar un fel de criză de vârstă. Aşa cred. Şi-a îndreptat umerii. Dar acum gata, episodul s-a închis.

Ea l-a privit repede, neîncrezătoare, întrebându-se ce avea să mai urmeze.

— Îmi pare rău că trebuie să-mi spui asta.

— Atât de dulce, a murmurat el, trist. Am ştiut că o să înţelegi. Când Tina şi cu mine am realizat că mariajul nostru era o mezalianţă groaznică, ne-am despărţit.

Tina este o fată drăguţă şi o secretară bună, dar…

— Oh, cerule! a exclamat Nila. Doar nu vrei să-mi spui că ai părăsit-o pe sărmana femeie la cascada Niagara? Frank a privit-o jignit.

— Sigur că nu. Am dus-o la avion în direcţia Reno. Ea se va ocupa acolo cu procedurile pentru divorţ. Omul trebuie să-şi plătească greşelile. Dar sper că tu n-o să mă faci să plătesc totul prea scump. A întins braţul înspre ea.

Nila s-a tras mai departe de el, aşezându-se pe marginea canapelei.

— Nu am să-ţi fac niciun reproş, Frank. Îmi pare rău că lucrurile n-au mers aşa cum ţi-ai dorit tu, dar… El i-a căzut la picioare.

— Eşti un înger! Spre uimirea ei, el a rămas într-un genunchi în faţa ei şi i-a luat mâinile în mâinile lui.

— Frank, ţi-ai pierdut minţile? Ce vrei să faci?

— Să te rog să mă primeşti înapoi. El i-a ridicat mâinile şi i le-a sărutat. Nu am ştiut ce om minunat am avut până nu m-am lipsit de tine. Noi suntem teribil de potriviţi, tu şi cu mine. Sunt sigur că o putem porni din nou din punctul în care ne-am oprit.

— Tot ce poate Nila să pornească, s-a auzit o voce joasă, ameninţătoare, este să strângă bucăţelele care or să rămână din tine. În afară de cazul când ai cu adevărat o mare dorinţă de a muri, te sfătuiesc să-ţi iei labele de pe femeia mea.

CAPITOLUL 9

O linişte tulburătoare a urmat ameninţării. Nila şi-a mutat privirea înspre Jake. Stătea pe prag, arătând mai viu decât viaţa, un semizeu înfuriat, înălţat deasupra tristei condiţii umane prin puterea şi furia lui. Rubinul din

urechea lui părea roşu ca sângele în lumina aceea. Stând acolo, în costumul lui întunecat, părea să fi fost sculptat în granit. Avea cea mai îngheţată expresie, cea mai periculoasă pe care o putuse vedea vreodată pe un chip omenesc.

Privirea sălbatică a lui Frank se muta de la Jake la Nila şi înapoi. Strânsoarea lui devenea mai puternică asupra mâinilor ei. De ce tocmai acum se ivise Jake din nou neinvitat? se întreba Nila supărată. Apoi s-a zăpăcit total în faţa ostilităţii celor doi bărbaţi. A încercat să-şi elibereze mâinile, dar Frank a ţinut-o mai strâns. El a fost şi primul care şi-a recăpătat cumpătul.

— Nu ştiu cine eşti, domnule, dar m-ai enervat teribil afirmând că logodnica mea este femeia dumitale. Ieşi afară de-aici sau chem poliţia.

Nila a tras cu greu o gură de aer pentru a vorbi.

— Oh, Dumnezeule! Iar poliţia! în fine, a reuşit să-şi elibereze mâinile.

— Îl cunoşti pe băiatul ăsta, Nila? a întrebat-o Frank rămas încă într-un genunchi în faţa ei.

— Da, este Jake Madison. El este... oaspetele meu. Jake, acesta e Frank Tate. Are obiceiul să fie logodnicul meu. Cei doi bărbaţi s-au privit cu o duşmănie deloc ascunsă.

— Eu sunt iubitul ei, a pronunţat Jake pe acelaşi ton ameninţător de la început.

— Ce? Frank s-a ridicat în picioare. Nila a simţit că i se ridică sângele în cap. L-a privit în tăcere pe Jake.

— Te-ai culcat cu cretinul ăsta? a întrebat-o Frank. Ea nu l-a băgat în seamă şi a sărit în picioare. Şi-a strâns pumnii şi a făcut câţiva paşi înspre Jake, apoi s-a oprit.

— O noapte în pat n-a făcut din tine iubitul meu.

— Pe dracu' n-a făcut! a mormăit el. Frank a strigat cu indignare:

— Cu mine nu te-ai culcat niciodată şi doar eram logodiţi.

— Taci, Frank. Ea îl privea în continuare furioasă pe Jake plimbându-se prin încăpere. Privirea lui Jake s-a fixat asupra bărbatului din spatele ei.

— Nila mi s-a oferit singură. Ea ştie că-mi aparţine. Acum e doar puţin tulburată uitând înţelegerea dintre noi. Dumneata ai doar un minut ca să ieşi din casa şi din viaţa ei.

— Ea nu-ţi aparţine, a zis Frank. Am fost aici înaintea ta şi o să rămân aici încă multă vreme după ce o să fii plecat, prietene. Tu trebuie să pleci, altfel mă văd obligat să-ţi fac nasul terci.

— Treizeci de secunde. Jake rămăsese la fel de nemişcat ca o stâncă. Palidă, Nila a păşit între cei doi bărbaţi.

— Încetaţi să mai vorbiţi despre mine de parcă nici n-aş fi aici.

Jake, du-te în bucătărie şi aşteaptă-mă. Vom lămuri totul şi apoi vom vorbi noi doi. A fost total uluită când s-a trezit că Jake pur şi simplu a ridicat-o prin aer şi a aşezat-o în spatele lui.

— Asta trebuie să se întâmple! Frank şi-a suflecat mânecile deasupra coatelor.

N-aveam chef să devin violent, dar singur ai vrut-o. Alarmată cât se poate de serios, Nila i-a spus repede:

— Nu încerca să-l loveşti, Frank! Este expert în arte marţiale. O să mătură podeaua cu tine. A sărit din nou între ei.

— Sunt sătulă de toate astea. N-o să tolerez o purtare atât de copilărească.

Aruncându-i lui Jake o privire încruntată, a mai zis:

— Tu nu înţelegi ce se petrece aici. Nu are nimic de-a face cu tine.

— Orice faci tu are de-a face cu mine. Tu îmi aparţii.

— Nu încetează deloc să tot facă afirmaţia asta, a zis Frank confuz şi puţin şovăitor. Nila, spune-i să nu mai zică aşa!

— Taci, Frank, au zis amândoi deodată.

— Vino-ţi în fire, Jake. Ea l-a lovit în piept cu degetul arătător. După câte s-ar părea, ai de gând să-l loveşti pe omul ăsta şi în cazul că se întâmplă aşa, află că n-o să mai vorbesc cu tine cât timp voi trăi. Ea l-a ocolit ca să ajungă până în faţa fostului ei logodnic. Ochii i s-au umplut de indignare.

— Logodna noastră a luat sfârşit când tu ai fugit cu Tina. Dar n-are importanţă cum sau de ce s-a terminat logodna noastră. A fost cel mai bun lucru pentru amândoi.

Mai bine nu era nimic de la bun început. Nu te iubesc, Frank. Niciodată nu te-am iubit. Îmi pare rău. Frank se muta, încurcat, de pe un picior pe altul.

Nila şi-a îndulcit tonul.

— Fii cinstit cu tine însuţi. Eşti perfect conştient că nici tu nu m-ai iubit pe mine niciodată. Am fost doar prieteni o bună bucată de vreme, i-a zâmbit. Eram doar doi oameni singuratici, obosiţi de a tot trăi singuri într-o lume de cupluri căsătorite. Ne-am logodit pentru că simţeam nevoia de a fi cu cineva şi ne simţeam bine împreună. Asta a fost tot. Frank a privit-o gânditor.

— Prietenia poate fi o bază bună pentru căsătorie. Puteam avea o viaţă plăcută împreună.

— Nu! Vocea lui Jake a părut că taie încăperea precum o lamă de oţel.

Nila i-a aruncat peste umăr o privire ameninţătoare.

— Sunt în stare să-mi susţin singură cauza. Ea şi-a vârât unghiile în palmă pentru a se putea controla mai bine în vreme ce continua să i se adreseze lui Frank. Am crezut că o căsătorie bazată pe prietenie o să fie potrivită

pentru mine, dar am descoperit că nu e. Am nevoie de mai mult de atât. S-ar părea că asta e adevărat şi în ceea ce te priveşte pe tine, altfel nu te-ai fi însurat cu Tina.

Ea l-a atins matern pe braţ.

— Acum du-te acasă. Sun-o la Reno şi încearcă să descurci lucrurile cu ea. Poate că voi doi v-aţi răcit deodată pentru că totul s-a întâmplat un pic cam repede.

Frank a privit-o lung, iar ochii au început să i se lumineze de speranţă.

— Crezi cu adevărat că Tina ar putea să-mi mai acorde o şansă?

— N-ai de unde să ştii până n-o întrebi. Du-te acasă. Îţi doresc toate cele bune.

Frank şi-a coborât mânecile înapoi până la încheieturile mâinilor. Aruncând priviri bănuitoare înspre Jake, s-a îndreptat spre uşă, acolo s-a oprit şi s-a întors.

— Pariez că ai dreptate când zici că prietenia nu este suficientă. Poate că şi eu am ştiut asta întotdeauna. A zâmbit. În caz de nevoie, consideră că ai în mine un prieten.

— N-o să aibă nevoie de tine, i-a spus Jake fără să-şi desprindă ochii de la Nila.

Nila a oftat. Începuse s-o doară capul. Imediat ce a plecat Frank, între ei s-a instalat o stare de tensiune. Au auzit uşa din faţă deschizându-se, apoi închizându-se. Ea vorbi prima pe un ton îngheţat.

— Să nu mă mai umileşti niciodată în felul ăsta.

— Nila…

— Ascultă-mă! a strigat ea, dându-se într-o parte când el a încercat s-o atingă. S-a îndreptat spre maşina de gătit.

— Am o durere de cap mare cât Texas-ul! Ea l-a privit frecându-şi gâtul încordat.

Faţa lui se îmblânzise pentru prima oară de când

intrase în cameră şi a făcut un pas în direcţia ei.

— Opreşte-te acolo! i-a ordonat ea. Spre surprinderea ei, a ascultat-o. M-ai scos din sărite. Tu n-ai niciun drept să maltratezi un musafir în casa mea. N-ai niciun drept să te comporţi precum omul cavernelor atunci când habar n-ai despre ce este vorba. Ce-i cu tine? De ce-ai făcut tâmpenia asta? Ochii lui Jake au devenit mai aprinşi. Şi-a vârât mâinile în buzunarele pantalonilor de parcă ar fi considerat brusc că e nevoie să şi le oprească într-un fel.

— Faptul că eu aş fi scos din sărite n-ar descrie exact starea mea. Gura i s-a strâmbat cu tristeţe. Ţi-am respectat dorinţa de a păstra relaţia noastră la nivel platonic până când o să vrei să fie altfel. Am făcut orice am putut ca să te cunosc, dar nu pot filiera uvertura lui Wilhelm Tell când mărul se află pe capul meu. O s-o fac şi pe asta, numai dacă o să fie cazul. A răsuflat greu. Deci ce am găsit eu când am ajuns aici în seara asta? Un alt bărbat stând în genunchi, ţinându-te de mâini, sărutându-ţi-le. Voi, amândoi, eraţi atât de preocupaţi unul de altul, încât tu nici măcar nu mă auziseşi ciocănind la uşă. Cum ai putut să-l laşi să facă asta câtă vreme ştiai că îmi aparţii mie?

Cele spuse de Jake au înfuriat-o din nou.

— La dracu', Jake, eu nu-ţi aparţin. Eu nu sunt o carte. Nu sunt o piesă de mobilier.

Nu sunt un obiect pe care-l poţi stăpâni. Nu poţi câştiga o femeie de parcă ar fi premiul de la o loterie. Eu te iubesc, dar e sigur ca iadul însuşi că nu-ţi aparţin!

De cum scoase pe gură afirmaţia ultimă, Nila îşi închise strâns ochii. Nu s-ar fi putut simţi mai oripilată nici dacă şi-ar fi tăiat gâtlejul cu un cuţit ruginit.

A auzit respiraţia accelerată a lui Jake, apoi o mişcare. A presupus că el căuta un scaun. Ce putea însemna când un bărbat avea nevoie să se aşeze după ce o femeie îi declarase iubirea? Nimic bun, se temea ea.

— N-aş fi vrut să spun asta, a murmurat ea şi a deschis ochii. El stătea pe un scaun şi arăta ca o fiinţă zdrobită. De parcă ar fi fost izbit drept în ochi.

Pentru întâia oară de când se întâlniseră, el părea că nu ştie ce să spună sau ce să facă. În fine, el a întrebat-o încet:

— Este chiar aşa cum ai spus tu? Ea a zâmbit slab.

— Da, e cum am spus, şi da, cu adevărat, aş fi preferat să nu spun asta. El şi-a frecat faţa cu mâna.

— Asta schimbă totul. Vocea îi suna atât de stins, încât ea a realizat că el vorbea doar pentru sine, nu cu ea.

— Asta nu schimbă nimic.

— Stai jos, iubito. A zâmbit Trebuie să vorbim despre asta. Ea a scuturat din cap.

— Nu în seara asta. Am capul făcut zob. Nu pot face faţă la mai mult decât s-a petrecut deja. Te rog, pleacă, nu pot ieşi în oraş cu tine acum. Ea a traversat încăperea şi a mers spre uşă, străduindu-se să nu se clatine pe picioare pentru că se simţea slăbită şi zguduită. Zgomotul tocurilor pe podeaua de lemn spărgea liniştea holului. El a urmat-o când ea ajunsese la scări. Ea a luptat cu dorinţa dea o lua la fugă. În loc de asta s-a oprit pe a patra treaptă, sprijinindu-se de balustradă. Când l-a auzit pe Jake apropiindu-se, s-a întors cu o privire plină de reproş.

— Ce mai vrei acum, Jake? a spus mai mult ca un geamăt. El a rămas în josul scării privind-o cu seriozitate. Oare cel făcea s-o privească atât de ciudat? se întrebă.

— Mai spune o dată, a zis el. Ştii tu ce, ceea ce simţi în legătură… cu mine.

Ea a clipit uimită de cererea lui formulată cu atâta umilinţă.

— Te iubesc.

— Am ştiut că noi doi ne aparţinem încă din prima clipă când te-am zărit.

Jake a privit-o cu o dorinţă atât de mare şi cu atâta dor, încât era mai mult decât putea ea îndura. Nila a închis ochii.

— Pleacă acum, te rog. Am nevoie să rămân singură.

— Noapte bună, iubito. Ea i-a ascultat paşii, rămânând jos, în hol. Când a deschis ochii, el plecase.

Nila se trezi dintr-un vis urât în care Jake se transformase în nisip de îndată ce ea îi spusese că-l iubeşte. Nisipul fusese rapid măturat de o furtună cu ploaie.

Ploaie, o ploaie în şiroaie. Nu, asta era o tâmpenie. S-a sprijinit într-un cot.

Dezorientată şi încă nu de tot trează, şi-a dat seama că afară ploua. Ploaia scotea un sunet dogit bătând pe acoperiş, dar tropăiala venea din josul scărilor.

A privit la ceasul digital de pe măsuţa aflată lângă pat. Cine putea bubui la uşa din dosul casei la ora două noaptea? S-a sculat, şi-a pus un halat şi a coborât.

A aprins lumina mare din bucătărie, apoi lumina de deasupra uşii.

— Cine e acolo? A întrebat tare, pe un ton enervat. S-a simţit uşurată când Jake i-a răspuns că el era. A descuiat uşa şi l-a primit înăuntru. El a rămas în uşă ud şi tremurând, îmbrăcat doar cu o pereche de blugi. Fără cămaşă sau jachetă.

— Oh, Jake! L-a luat de braţul gol. Pielea lui era teribil de Rece. Intră! L-a tras în cameră şi a închis uşa în ciuda curentului iute de aer. Se alarmase de starea în care se afla Jake. Era groaznic de palid şi părea rătăcit. Pieptul i se ridica de parcă nu reuşea să respire. Şi ochii lui… Ea a început să tremure. Ochii lui erau negri şi parcă suferea o tortură. Se întâmplase ceva rău.

— Eşti bolnav? Privirea ei îngrijorată îl analiza amănunţit, i-a pus mâna pe frunte, l-a mângâiat pe obraz.

— Nu pot dormi, a mormăit el.

— Aşteaptă aici. Aduc nişte prosoape şi o pătură. El a apucat-o uşor de mână şi a fixat-o cu o privire intensă şi plină de teamă.

— Nila.

— Ce este, Jake? Privirea lui neliniştită nu-i plăcea câtuşi de puţin. Ce nu merge?

Mâna lui a căzut de pe braţul Nilei. Ochii păreau să-i iasă din orbite.

— Nu pot dormi. Vorbea pe un ton jos amestecat cu spaimă şi disperare. Am nevoie de tine. Nu mai pot dormi fără tine. Am nevoie să dormi alături de mine. Te rog.

Ea s-a simţit invadată de un vârtej de emoţii. Ceva nu era în regulă, şi orice ar fi fost, faptul acesta îi macină teribil.

— Perfect, Jake, dar înainte de asta trebuie să te şterg şi să te încălzeşti. Hai cu mine.

Ea l-a dus la baia de jos. Acolo l-a ajutat să-şi scoată blugii şi l-a băgat sub duşul fierbinte. După câteva minute i-a înfăşurat o pătură în jurul umerilor lui şi l-a luat din nou în bucătărie. El s-a aruncat într-un fotoliu de lângă masă în vreme ce ea punea apă pentru ceai. Nu se putea opri să nu-l privească îngrijorată, în vreme ce trebăluia prin bufet. Îi mai revenise culoarea din obraji, dar privirea îi rămăsese angoasată aproape ca la început.

— Ia asta, i-a spus întinzându-i un pahar cu apă şi nişte tablete. El s-a încruntat.

— Ce sunt astea? N-am nevoie.

— Ai încredere în mine. Nu e decât vitamina C cu aspirină. Nu vreau să te îmbolnăveşti.

— Bine. Jake a înghiţit pilulele cu o gură de apă.

— De ce nu ai folosit cheia pe care ţi-am dat-o în loc să stai afară, în ploaia rece?

L-a întrebat ea luându-şi un scaun.

— N-am vrut să-ţi trădez încrederea. El şi-a plecat capul. Părul i-a alunecat în ochi şi ei l-a dat pe spate cu degetele.

— Ăsta-i cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit vreodată de la tine. Preferam de o mie de ori să foloseşti cheia decât să faci o pneumonie. S-a ridicat ca să facă ceaiul.

— Ce nu merge, Jake? l-a întrebat întorcându-se la masă cu două căni. De ce nu poţi dormi?

— Am coşmaruri. A tras aerul adânc şi cu greutate şi-a pus ambele mâini în jurul căniii fierbinţi. Nila s-a gândit la visul care o trezise pe ea. Jake transformat în nisip şi măturat de ploaie.

— Povesteşte-mi, i-a zis ea încet. Jake a simţit cum se ridică întunecarea din el.

Inima îi bătea nebuneşte. Întunericul din el îl dusese de la căsuţă, prin ploaie, până la singura persoană care, nădăjduia, ar fi putut izgoni coşmarul din el.

A fixat-o cu privirea pe Nila. Părea a fi puritatea personificată în halatul alb, vaporos. Dedesubt i se zărea şi cămaşa albă de noapte. Se mai vedea şi dantela cu bobiţe roz de satin care borda cămaşa la gât, la poale şi la mâneci.

Atât de drăguţă şi de curată! El voia să n-o atingă niciodată treburile acelea întunecate. Dar el era întunericul. Şi de-ar fi stat alături de ea o mie de ani întunericul ar fi fost mereu prezent, în aşteptare, pentru că în mod ciudat, lui îi era teamă să-l părăsească. Şi-a închis ochii.

— Credeam că n-a fost decât un coşmar. Dar n-a fost doar atât. Mă tem că e mai mult.

— Tu te temi? De ce, pariez că şi gloanţele te-ar evita. Ţie nu ţi-e frică niciodată.

Vocea ei era clară şi îl tachina. El a deschis ochii.

Zâmbetul ei blând îi încălzea sufletul.

— Oamenii care-şi arată frica sunt ţinte uşoare. Eu cunosc frica, dar mă pricep să n-o arăt. O să-ţi povestesc de îndată o istorie despre faptul de a simţi frica. Fii gata să rămâi fără iluziile tale în privinţa supermanului care crezi tu că aş fi.

Ea şi-a sprijinit mâinile de el de parcă ar fi dorit, să-l asigure că nimic din ceea ce-ar fi putut spune nu i-ar fi schimbat părerea asupra lui, a puterii şi curajului lui.

— Cred că totul a început cu Vie, tatăl meu adoptiv. Şi-a împletit degetele cu degetele ei. Vie nu era prea tânăr când ne-am întâlnit. Soţia lui – cea mai mare iubire a vieţii lui, cum considera el – murise de mulţi ani şi nu avuseseră copii. Vie era un om bun. Disciplinat, dar blând. Puternic, dar amabil. Trăia modest din lecţiile de arte marţiale şi era mulţumit că făcea ceva în viaţă. Vie mi-a insuflat dragostea lui de dreptate. El a fost prima persoană care a crezut în mine, a crezut că pot face ceva deosebit în viaţă.

— Mi-ar fi plăcut să-l cunosc. Jake a zâmbit uşor şi şi-a închis ochii din nou.

— Vie a fost ucis. Nila a început să respire sacadat. Da, a încercat să oprească un puşti de şaisprezece ani care necăjea o femeie bătrână. Băiatul avea un cuţit şi era puternic drogat. Zbura mult prea sus ca să simtă chiar şi durerea. Mi s-a povestit că a fost nevoie de patru bărbaţi ca să-l poată dovedi. Eram la colegiu pe vremea aceea şi studiam dreptul criminal, dorind să devin avocat. Am simţit că înnebunesc când mi s-a povestit ce se întâmplase. Prima reacţie a fost să-l urăsc pe puştiul acela. Apoi am urât drogurile care transformaseră un adolescent într-un ucigaş. Şi i-am urât pe oamenii care vânduseră otrava adolescenţilor.

El a rămas tăcut cu ochii pierduţi în gol. Nila suferea pentru el. Aveau într-adevăr mai multe lucruri în comun

decât la prima vedere. Ea însă şi acum resimţea durerea de a fi fost abandonată de tatăl ei. El încă suferea de furia morţii violente şi lipsite de sens a tatălui lui. Ea i-a strâns mâna ca să-l asigure de prezenţa ei acolo. Şi-a aşteptat, temându-se, să vadă ce avea să urmeze.

Ploaia în rafale bătea puternic în geamurile ferestrelor şi se scurgea cu zgomot prin streşinile de la uşa din dosul casei. Ploaia curăţa pământul. Nila se ruga să se ducă împreună cu ploaia şi tot ceea ce îl obseda pe Jake. Când el a vorbit din nou, avea o voce ciudat de impersonală.

— După ce am terminat şcoala, am fost recrutat de D.E.A. Şi-a deschis ochii şi privirile îi s-au întâlnit. M-am transformat într-un agent cu sângele rece şi cu inima dură a unui răzbunător. Un zâmbet fără veselie i-a îndoit colţurile gurii.

Prietenii mei de la D.E.A.m-au poreclit *„Madison Nebunul"* sau *Descreieratul*.

Jake i-a dat drumul la mână şi a apucat cana cu ceai, luând o sorbitură.

— Simţeam că înfloresc atunci când eram în pericol. Am trăit pericolul, l-am respirat până când nimic n-a mai existat pentru mine în afara slujbei mele. Faţa îi devenise rigidă, cu toţi muşchii încordaţi. O picătură de sudoare a alunecat de pe sprânceana lui. Am iubit cu înfrigurare meseria asta şi mi-am spus că era din cauza celor învăţate de la Vie. Fiecare traficant pe care-l dădeam gata, indiferent prin ce mijloace, era un prinos pe care i-l aduceam lui Vie. Dar era de parcă aş fi încercat să golesc oceanul cu o linguriţă. Amărăciunea îi îneca vocea, la scoate un jucător din joc, că o duzină de alţi jucători se găsesc de îndată să umple golul.

În mine murea ceva şi în locul acela lua fiinţă ceva întunecat. Simţeam că mi se petrece exact treaba asta, dar

n-aveam habar cum să-i pun stop. Aşa că am încercat să nu bag de seamă. M-am cufundat în munca mea fiindcă doar atât aveam, ăla eram eu. Vorbea acum cu o pasiune căreia se vedea că-i plăteşte tribut.

Cearcănele de oboseală de sub ochii lui deveniseră mai negre.

Nila ar fi vrut să-l oprească, l-ar fi spus să rămână acolo. Dar n-a spus nimic, fiind sigură că el n-o să vrea să se oprească şi pentru că părea a avea nevoie să-i facă mărturisirea aceea. Ochii lui străluceau febril şi mâinile îi tremurau pe cană.

— Cu trei săptămâni înainte de a te întâlni pe tine, unul dintre informatorii mei a aranjat un târg pentru mine cu un bărbat care singur îşi spunea *„Ciocanul"*.

Zâmbetul acela mortal de rechin apăruse iar pe buzele lui Jake. Asta i-a produs Nilei fiori pe şira spinării. Adevăratul lui nume era Don Shea. Nu era nimic mai mult decât un biet pion la nivelul străzii, clar se vorbea că era în legătură cu bărbaţii care rulau bani mulţi la nivelul de sus al reţelei. Intenţia mea era să-l prind la strâmtoare pe Shea şi după aia să-l asaltez.

— Cum adică *„să-l asaltezi"*? Jake şi-a frecat fala.

— Adică să-l transform în informator. Să-l pun să ne dea informaţii şi să ne introducă la alţi pioni mai mari din reţea. L-am întâlnit pe Shea singur în camera din spate a unui bar. Rae şi un alt agent aşteptau afară în maşină, gata să coboare.

Ei trebuiau să ne înhaţe pe Shea şi pe mine cu el, altfel acoperirea mea n-ar mai fi fost credibilă. Shea a început prin a vorbi şi a se purta ca un dement. Atunci am realizat că individul era un bolnav psihic. Am încercat să-i las baltă, dar era prea târziu. Nilei i se părea că încăperea devenise prea strâmtă.

— Prea târziu. El s-a aplecat în faţă, cu coatele pe

masă şi cu capul în mâinile care încă îi mai tremurau. Prea târziu pentru că Shea scosese un pistol din buzunar. Era aţintit spre pieptul meu. Nebunul îmi zâmbea. Jake vorbea pe un ton în care se amestecau oroarea cu furia. O vreme care mi s-a părut o eternitate, mi-am privit moartea drept în faţă. Nu mă puteam mişca. Shea a acţionat trăgaciul. Eu am auzit un clic. Nu s-a întâmplat nimic. Arma se blocase. Jake şi-a scuturat capul de parcă nici acum nu-i venea să creadă treaba asta. Privirea lui febrilă părea că e fixată asupra Nilei, dar ea era conştientă că nici n-o vedea. El retrăia incidentul acela în minte şi, în ochii lui, a înţeles Nila, se zărea teroarea imposibil de exprimat în cuvinte, faptul că era gata să moară şi miracolul incredibil că nu murise totuşi.

Nila a simţit degetele îngheţate ale spaimei şi furiei dându-şi seama cât de aproape de moarte fusese ei. Nu s-ar mai fi întâlnit niciodată ei doi. În acea clipă.

Jake i-a devenit infinit mai preţios. Ce mai conta dacă el o iubea sau nu. Ea avea suficientă dragoste cât să le ajungă la amândoi.

— Ne-am uitat atunci unul la altul. Jake a început să vorbească rapid, gesticulând mult cu mâinile. Apoi am simţit că devin nebun. L-am izbit pe Shea peste pistolul din mână. L-am apucat de cămaşă. Măturam camera cu el. El răcnea eu răcneam înjurând şi lovindu-l. Apoi mi-am luat propria mea armă. L-am azvârlit pe Shea într-un perete şi acum el era ţinta armei mele. Nila simţea o răceală de gheaţă prin şira spinării şi prin tot trupul, aşa că l-a luat pe Jake de o mână ca să reziste la ce mai putea urma. El s-a agăţat de mâna ei de parcă acesta ar fi fost chiar singurul lucru care-l mai putea opri să nu-şi ia zborul.

— Mi se părea că simt mirosul spaimei lui Shea şi puteam vedea clocotele nebuniei şi ale obsesiei din ochii lui. Şi el putea să miroasă de aproape nebunia mea. Un

minut ştiu că am fost tot atât de nebun ca şi bolnavul psihic din faţa mea. Asta m-a înfricoşat atât de tare încât am început să tremur.

Nu l-am omorât. Dar am vrut s-o fac, a şoptit Jake răguşit. Atunci am înţeles că se terminase cu slujba mea. Depăşisem o limită la care fiinţele umane nu prea ajung. Ăsta este coşmarul care mă trezeşte în fiecare noapte. Mă tot revăd cu pistolul în mână, cu degetele pe trăgaci şi mă simt apropiindu-mă tot mai tare de depăşirea limitei. Ăsta este locul întunecat din sufletul meu şi cu mare greutate acest loc nu devine mai mare şi mai întunecat. Dar din pricina lui eu am ajuns să nu mai pot dormi deloc. El a clătinat din cap şi a privit-o cu un înţeles adânc.

— Singura dată când nu am avut coşmarul a fost în noaptea pe care am petrecut-o cu tine. Nu cred că o să mai reuşesc vreodată să dorm dacă tu n-o să fii cu mine.

Nila îi înţelegea chinul. Prin minte îi cutreierau tot felul de cuvinte de mângâiere, dar toate i se păreau nepotrivite. Nicio vorbă nu putea risipi pata întunecată din sufletul lui. Numai Jake singur putea să scape de ea. Dar dacă el credea că Nila putea păstra la distanţă terorile nopţii, ea era de acord.

— Te iubesc, i-a spus ea liniştită. Jake s-a uitat la frumoasa femeie care îl iubea.

Prima oară ea pronunţase cuvintele astea la furie, apoi de parcă s-ar fi resemnat în faţa unui destin pe care nu era convinsă că-l dorea. Acum ea spusese acele cuvinte cu o asemenea convingere, încât lui îi venea aproape să plângă.

Întunericul din el începea să slăbească. Iubirea ei ajungea la el şi îi încălzea inima ca o rază de soare străbătând prin ferestre. Ar fi vrut să-i poată spune şi el aceleaşi cuvinte. Nu putea totuşi pentru că iadul din el se înfricoşa în faţa acestei idei. Încă de când ochii li se

întâlniseră pentru prima oară la cazinou, el ştiuse că erau două jumătăţi ale unui întreg. Acum înţelegea cu o certitudine absolută că viaţa lui fusese deturnată din cursul ei pentru un motiv clar.

Acest motiv era Nila. *Aveau nevoie unul de celălalt* o vreme el a rămas cu mâna ei într-a lui. Asculta vântul, ploaia, bătăile propriei inimi, în fine, ei i-a spus:

— Tu eşti ceva extrem de important pentru mine.

— Ştiu. El i-a căutat faţa, zâmbind cu seninătate.

— Eşti mult mai importantă decât o să poţi înţelege vreodată.

— Bine, Jake. Ea şi-a eliberat mâna. Nu mă aştept să-mi spui că mă iubeşti dacă nu mă iubeşti. Dragostea mea pentru tine e total în afara condiţiilor.

Asta l-a tulburat. Nimeni în afară de Vie nu-i oferise acest fel de dragoste lipsită de egoism. *Şi un act violent şi fără sens îi răpise acea dragoste*.

Confuzia şi spaima l-au invadat. Ce-ar fi făcut dacă Nilei i s-ar fi întâmplat ceva? A alungat gândul acesta. N-o să i se întâmple nimic, şi-a spus. Ei n-o să permită să păţească nimic rău. O să o protejeze, o să aibă grijă să fie în siguranţă câtă vreme va trăi pe lumea asta.

— Jake? Teama închisă în acest unic cuvânt l-a adus din nou cu picioarele pe pământ. Mă strângi prea tare de mână. Te simţi bine?

— Iartă-mă, iubito, a zis el slăbind strânsoarea. I-a ridicat mâna la gură şi i-a sărutat-o grăbit, cu regret, apoi i-a lăsat-o înapoi pe masă.

Îi datora o explicaţie pentru faptul că nu-i putea spune c-o iubeşte. Cu un oftat, a început să-i explice ceva ce nici el singur nu ştia dacă înţelege.

— Nila, nu mai ştiu ce sens poate avea pentru mine dragostea. Totul pare de parcă eu te-aş iubi. Vocea lui suna ciudat chiar şi în urechile lui. Era impregnată de o

multitudine de sentimente. Poate că e din pricină că nu mi-am permis să iubesc pe nimeni de la moartea lui Vie. Drace, poate că mi-e frică de dragoste pentru că... El a tăcut brusc, incapabil să ducă fraza până la sfârşit, părându-i-se iraţională. Dar dacă nu ştiu ce semnificaţie mai poate avea pentru mine, cum aş putea să-ţi spun că te iubesc? Ar fi doar simple vorbe.

— Păi, mai e vreme destulă, a zis ea. Poate că o să ştii cu timpul. Răspunsul ei l-a uimit. Nu se aşteptase să-şi depăşească spaimele ei în privinţa încrederii în bărbaţi şi să-l poată linişti pe el.

— Da, a încuviinţat el simţindu-se umil. Întotdeauna mai rămâne timp.

A privit-o lung, apoi i-a spus:

— Până când o să-ţi pot spune cuvintele astea crezând în ele cu inima şi cu sufletul, o să primeşti din partea mea cel mai adânc respect şi totala loialitate.

Nimeni nu ar putea avea grijă mai mare de tine decât mine.

Tu o să fii centrul existenţei mele.

— Niciodată până acum n-am fost centrul existenţei cuiva. Un zâmbet glumeţ i-a luminat faţa şi el a simţit că totul era strălucitor. Ea s-a ridicat.

— Am vorbit destul în noaptea asta. Vreau să-ţi spun că tu nu eşti atât de rău pe cât îţi închipui. Eşti un om de onoare, Jake. Ai fi putut să-l omori pe Shea, dar n-ai făcut-o pentru că acorzi un mare preţ vieţii. Ai fi putut să-mi spui ceea ce doream eu să aud, dar n-ai făcut-o pentru că nu eşti mincinos. Nu contează ce crezi tu, dar ai făcut o muncă foarte deosebită faţă de majoritatea oamenilor, iar mie mi-ai schimbat viaţa. Din nou Jake a simţit că i se luminează părţile întunecate ale inimii.

— Hai în pat acum, i-a ordonat ea cu blândeţe, trăgându-l de mână.

CAPITOLUL 10

Jake s-a trântit pe marginea patului Nilei. Era gol, pierduse pătura cu care fusese înfăşurat în timp ce se sărutaseră cu pasiune pe scări.

Privea perdelele din dantelă, lucrurile feminine de pe şifonier, pereţii tapetaţi cu boboci de trandafir aşteptând veşnic înflorirea. Se imaginase pe sine acolo de atâtea ori. A privit-o pe Nila când îşi scotea halatul. Ea s-a întors spre el. Ochii îi străluceau de iubire, pasiune, aşteptare. Asta l-a făcut să i se taie respiraţia.

A găsit cu degetele nasturii de la cămaşa ei de noapte. Privind-o dezbrăcată, a fost uimit să constate că ea nu-i mai amintea acum de bobocii închişi de pe perete. Ea era pe cale să-şi depăşească spaimele, să lase în urmă temerile vechi, era gata să-şi rişte viitorul. Ei se simţea un pic speriat de teribilul ei curaj de a-l iubi fără să ştie dacă şi când va fi la rândul ei iubită.

Un gând l-a descumpănit. O parte din el era la fel de închisă ca şi bobocii aceia. Regretul l-a invadat. Nu voia să rămână aşa. Dar era greu să se schimbe, deşi îşi dorea asta cu disperare. Ea i-a zâmbit. Dorinţa şi aşteptarea din acest zâmbet i-au îndepărtat gândurile neplăcute, inima a început să-i bată mai repede.

— Vino aici, iubito. A ridicat mâna. Vino – să-ţi arăt ce simt eu pentru tine.

În tăcere, ea a venit în faţa lui. Cămaşa ei pe jumătate descheiată lăsa să i se vadă gâtul ca fildeşul şi partea de sus, ademenitoare, a sânilor.

I-a pus mâinile pe şolduri, aducând-o înspre el până când ea s-a găsit între coapsele lui. El a privit-o lung de parcă ar fi vrut să-şi întipărească în memorie figura femeii căreia îi destăinuise secretele întunecate ale vieţii lui.

— Am simţit nevoia de tine atât de tare. Braţele lui au alunecat în jurul ei şi el a rămas cu fruntea lipită de

pântecele ei. Căldura corpului ei străbătea prin bumbacul subţire al cămăşii de noapte. El respira aroma ei amestecată cu parfumul exotic.

— Şi eu am nevoie de tine, i-a şoptit ea Depăşit de dragostea şi tandreţea din vocea ei, Jake şi-a închis ochii. Ea l-a mângâiat pe cap, apoi şi-a coborât mâinile pe umerii lui goi şi pe braţe. Dorinţa a apărut ca o melodie tulburătoare. El şi-a coborât capul şi şi-a plimbat gura pe materialul alb care-i acoperea mijlocul.

— Te iubesc, i-a şoptit ea. L-a cuprins într-o îmbrăţişare febrilă. Cred că până te-am întâlnit pe tine n-am trăit niciodată cu adevărat. Ea i-a atins părul cu buzele.

O vreme n-a putut să facă altceva decât s-o ţină strâns lângă el. Apoi i-a spus:

— Pentru mine vorbele au fost întotdeauna ceva fără o mare semnificaţie.

Ea s-a îndreptat. El şi-a ridicat capul şi i-a întâlnit privirea întrebătoare.

— Da, am învăţat să folosesc cuvintele pentru a manipula sentimentele altora. Le-am folosit ca să intru în tot felul de situaţii sau ca să ies din ele. Am folosit cuvinte adânci, cu subînţelesuri ca să manipulez oamenii să facă ceea ce doream eu să facă. Acum nu găsesc cuvinte pentru a-mi exprima sentimentele pentru tine.

— Nu trebuie să spui nimic, a zis ea.

— Ştiu, dar doresc s-o pot face. El a început să-i descheie ultimii nasturi de la cămaşa de noapte cu degetele tremurătoare.

— Când tu ai intrat în cazinou, am simţit că mi se taie respiraţia. Nu am putut rezista să văd cum pleci. Am stat multă vreme să te văd jucând la maşina cu fise, încercând să-mi alung figura ta din minte, încercând să pricep ce anume mă împinge spre tine: în parte, datorită decenţei tale. Am zărit-o în ochii tăi, am intuit blândeţea sufletului

tău. Eram însetat după această blândeţe şi după compasiunea ta, care e atât de adâncă la tine, căci în lumea mea existau prea puţină blândeţe şi compasiune. Fiind acolo, am ajuns să înţeleg că tu eşti un fel de ancoră, Nila! Tu ancorezi şi familia, şi prietenii. Poate că ăsta e încă un lucru pe care l-am intuit în tine de prima oară, Nila. Poate că eu am nevoie să fii şi pentru mine o ancoră.

— Oh, Jake, o să fiu orice îţi doreşti tu să fiu, a şoptit ea, aplecându-se să-l sărute pe o sprânceană.

— Eşti atât de frumoasă, i-a dat cămaşa deoparte şi a sărutat-o pe piept. S-a simţit invadat de fierbinţeală. Tot ce-ar mai fi vrut să spună s-a topit în această căldură imensă. Fierbinte. Pielea ei părea atât de fierbinte sub degetele şi sub buzele lui. A auzit-o repetându-i numele cu un geamăt scăzut, răguşit. Trupul ei vibrând, mişcarea înnebunitoare a mâinilor ei i-au arătat că şi ea resimţea la fel de profund acea fierbinţeală teribilă dintre ei doi.

— Nila! Sângele îi pulsa în urechi.

Trecuse prea mult timp şi el nu mai putea aştepta nicio clipă. Au scos împreună cămaşa de pe umerii ei, apoi de pe şolduri. Apoi el s-a cufundat în pat şi a pus-o pe ea deasupra lui. Jake şi-a unit buzele cu ale ei, plin de dorinţă. Ea era tot ceea ce-l putea face pe un bărbat să se simtă puternic şi tandru în acelaşi timp. Şi-a trecut mâinile peste curba încântătoare a mijlocului şi şoldurilor ei, fericit de catifelarea pielii ca de satin. Dulceaţa limbii ei în gura lui îl făcea să-i ardă sângele prin vene. Ea era a lui, fără nicio reţinere, dându-i întreaga ei fiinţă. Faptul că i se dăruia atât de complet, îl făcu să simtă respect, evident şi din atingerea lui.

Trupul ei vibra din toate fibrele, Ea se răsucea şi gemea deasupra lui excitându-l şi mai tare. Ardoarea ei l-a făcut şi mai pătimaş, pierzându-şi aproape orice control. Nila şi-a desprins gura de a lui ca să-l poată privi în ochi.

Inima ei era plină de dragoste şi-a vârât degetele în părul lui negru, mătăsos. Picioarele ei se frecau de coapsele lui aspra. El a răsturnat-o spre mijlocul patului, acoperindu-i trupul cu al lui, sărutând-o cu o dorinţă încă şi mai mare, mai excitat şi cu şi mai puţin autocontrol decât până acum. Pielea ei ardea oriunde şi-ar fi pus mâna.

Ardea mai tare decât putea suporta.

Nila şi-a desprins iar buzele de ale lui ca să-l sărute cu muşcături uşoare pe gât. Geamătul lui răguşit a excitat-o până la limita nebuniei. Se răsucea fără pauză sub el, până când el s-a întors din nou ajungând cu ea deasupra lui.

Ea s-a ridicat punându-şi o coapsă peste a lui şi sărutându-l pe pieptul lat.

Femeia primitivă, pasionată din ea părea că nu se putea opri din explorarea corpului lui cu mâinile şi cu gura. Senzaţia mâinilor lui pe sânii ei a adus-o în pragul unei plăceri atât de intense încât a ţipat. Cu trupul strâns lipit de al lui, lăsa să se vadă că era total pregătită pentru el şi că îl dorea sălbatic.

Îi şoptea tot felul de cuvinte alintătoare în vreme ce se mişca deasupra lui şi-şi uneau corpurile. Dorinţa ajunsese la limita de sus devenind un fel de obsesie înnebunitoare. Tensiunea creştea în ea când ei s-au cufundat în ritmul vechi de când lumea. Strânsoarea lui s-a accentuat când au ajuns la punctul culminant. Nila l-a strâns mai adânc în ea. Valuri fierbinţi au împins-o spre orgasm. Forţa lui a copleşit-o din tălpi până-n creştet. Ea i-a auzit strigătul gutural de parcă şi-ar fi dat şi sufletul în extazul nemărginit. Nila a rămas nemişcată deasupra lui. Zăcea acolo, prea epuizată ca să se mişte, ascultând respiraţia lui Jake. Apoi a devenit conştientă de mâinile lui – minunate mâini – care alunecau pe spatele ei.

Şi-a ridicat capul pentru a-l privi. Ochii lui erau pe

jumătate închişi. Pe buze îi rămăsese un zâmbet uşor.

— Dormi, dragostea mea, i-a spus ea dându-se la o parte de pe ei.

— Nu pleca, a gemut el, închizând ochii.

— Nu vreau să plec. Ea s-a aplecat peste el să stingă lumina. După ce a tras păturile peste amândoi, s-a cuibărit la căldura trupului lui. O să fiu cu tine, i-a şoptit Te iubesc. El a murmurat ceva şi şi-a pus braţul sub ea. Nila a înţeles că lui îi era bine şi acum putea dormi adânc.

Afară, ploaia continua să cadă fără încetare, pe un ritm monoton. Ea a rămas trează poate mai bine de un ceas, ţinându-l strâns pe Jake, gândindu-se la cât de tare îi schimbase ei viaţa, rugându-se ca şi ea să poată schimba cursul vieţii lui.

Când s-a făcut dimineaţă, Jake s-a trezit şi a văzut razele soarelui filtrate prin perdelele de dantelă. S-a întins, simţindu-se odihnit şi liniştit după un somn netulburat de demonii nopţii. A simţit alături mişcarea Nilei, căutându-i instinctiv căldura. S-a răsucit pe o parte, proptindu-şi capul de braţ şi i-a privit chipul. Să se trezească alături de o iubită sau alta, fusese întotdeauna o treabă neplăcută. Dar să se trezească având-o pe Nila lângă el era o plăcere atât de teribilă, încât n-ar fi fost în stare nici s-o descrie. *Ea îl iubea*. A şti asta îl umplea de sentimente indescriptibile. Ştiind că ea îl iubea, senzaţiile lui erau acum noi şi uimitoare. Îi păsa de ea într-un fel în care nu-i pasase niciodată înainte de o femeie. Dar asta era dragoste? Ochii ei au clipit deschizându-se. O roşeaţă i s-a răspândit pe faţă când i-a întâlnit privirea intensă.

— Bună dimineaţa, i-a spus ea cu timiditate.

— Bună dimineaţa. A atins-o uşor cu un sărut pe buze.

— Pari odihnit. El a zâmbit şi fără nicio vorbă a făcut dragoste cu ea cu o tandreţe infinită.

În următoarele zile, Jake a devenit încetul cu încetul conştient de procesul de vindecare în care intrase. Sub ochii iubitori ai Nilei, a început să se considere şi să se accepte pe sine ca fiind un om bun, un om care mai avea gânduri negre şi idei egoiste, dar, cu toate astea, un om bun. Era un semn de maturitate şi ştia că Vie ar fi fost mândru de el şi asta era destul de bine. Dispăruse şi coşmarul. Dormea în fiecare noapte cu Nila, cu trupul ei dulce şi catifelat lipit de-al lui şi când se trezea dimineaţa se simţea împăcat cu sine, aşa cum de multă vreme nu i se mai întâmplase. Iubirea şi fericirea veneau înspre el din lucruri mici. De la preocuparea Nilei pentru ei, din felul necondiţionat în care ea i se oferea, din atingerea mâinii ei, din înţelegerea nemărginită pe care i-o oferea ca şi de la oamenii care gravitau în jurul universului ei. În drumul spre împăcarea cu sine, Jake îşi deschisese în mod inconştient inima spre posibilitatea de a o iubi pe Nila.

Cu două zile înainte de *Thanksgiving*, Jake stătea pe o rogojină întinsă pentru exerciţii aşteptându-l pe Miles. Mutaseră lecţiile de *aikido* în casa de oaspeţi de când vremea se răcise. Miles întârzia şi ăsta era un eveniment chiar mai rar şi decât zâmbetului băiatului. Îngrijorat, Jake a plecat în căutarea lui.

A intrat în magazinul Nilei. Era singură şi vorbea cu cineva la telefon. De-abia l-a privit când l-a văzut apropiindu-se. Părea transfigurată când a închis telefonul.

— Era mama mea. Ea şi Tolly vor veni acasă în vacanţă. Şi de-abia aşteaptă să te întâlnească.

— Ah, i-ai vorbit despre noi! Nila a încuviinţat absentă, cu mintea evident concentrată la conversaţia cu mama ei.

— Era supărată că trăim împreună?

— Nu. Ea i-a zâmbit tristă. E ca scoasă din minţi. Pentru prima oară cred că se gândeşte că avem şi noi două

ceva în comun. Ştii proverbul ăla cu aşchia care nu sare departe de trunchi? Cred că mama e plăcut impresionată.

Jake nu se putea abţine să nu râdă în faţa tristeţii ei. Ea i-a aruncat o privire necăjită.

— Ce-i atât de nostim?

— Unde e Angie? a întrebat-o el convins că o schimbare a subiectului era preferabilă.

— Are de discutat cu profesorul lui Miles şi cu consilierul şcolar. Jake s-a încruntat.

— Miles e cu ea?

— Nu. Cred că el e pe-afară. El a ocolit tejgheaua şi a sărutat-o.

— Nu-ţi mai face griji în privinţa relaţiilor mele cu Emma. O să o scoatem la capăt cât se poate de bine.

— Sper şi eu.

— Mă duc să vorbesc cu Miles. A sărutat-o pe vârful nasului, apoi i-a făcut cu ochiul. Ce-ar fi să ne întâlnim aici după închiderea magazinului? Am putea stinge luminile şi să facem dragoste pe podea, în spatele tejghelei. Ochii ei s-au rotunjit şi obrajii i s-au îmbujorat, dar el a înţeles că ideea lui o intrigase.

— Ieşi afară de-aici, perversule! i-a spus ea râzând şi lovindu-l uşor peste umeri.

Jake a zâmbit şi s-a îndreptat spre verandă. L-a găsit pe Miles în curte, aplecat peste o balustradă. *Sugar Booger* se afla între picioarele băiatului.

— Bună, Jake, a zis băiatul fără a-şi lua ochii de la un păianjen atârnat la capătul unei tije pe care o ţinea cu mâna.

— Bună. Jake s-a sprijinit de balustradă alături de băieţel. Privind spre pisica lenevoasă, Sugar Booger a deschis doar un ochi, a mustăcit, apoi s-a întors la somnul ei.

— Am fost dezamăgit văzând că n-ai venit la lecţia de

aikido.

— Astăzi nu m-am simţit în formă, a zis Miles continuând să urmărească progresele insectei. Jake a tăcut studiind chipul necăjit al lui Miles. Apoi a zis:

— Mi se pare că eşti gata să cânţi un blues.

— Vocea mea nu-i potrivită pentru a cânta blues. E prea piţigăiată.

Jake s-a străduit să chicotească.

— Voiam de fapt să-ţi spun că pari nefericit. Era o invitaţie să-mi spui ce te supără.

Miles şi-a întors capul şi a întâlnit ochii lui Jake.

— Consilierul şcolar crede că aş putea avansa până la gradul al patrulea pentru că gradul al doilea este cam puţin pentru mine. Mama nu crede că ar fi prea bine tocmai acum. Ea… Băiatul s-a încruntat. Mama spune că e mai important pentru mine să stau printre copiii de vârsta mea.

— Dar tu ce părere ai? A dat din umerii lui mici.

— Pentru mine e acelaşi lucru, a zis, dar Jake a înţeles că nu era chiar aşa. Copiii din clasa mea n-au nicio poftă să fie prieteni cu mine. Ei cred că sunt un tocilar.

Băiatul a făcut o pauză ca să-şi aranjeze ochelarii pe nasul lung. Mă urăsc.

— Şi tu ce gândeşti despre ei?

— Îi consider… Jake îl vedea pe Miles căutând prin micul lui computer din creier un cuvânt descriptiv care să nu supere urechea adultului. Cred despre ei că sunt nişte… capete moarte.

— Păi atunci n-ai decât să-i urăşti şi tu, i-a spus Jake cu gravitate. Expresia şocată a băiatului i-a arătat clar că nu la acest gen de sfat se aşteptase din partea unui om matur aproximativ inteligent. Gura i s-a strâmbat a dezaprobare.

— Mama mea spune că e greşit să urăşti oamenii

chiar dacă ei te urăsc pe tine.

Jake a zâmbit. Ochii din spatele lentilelor groase îl examinau cercetători. Jake a încetat să zâmbească. Ochii ăştia care clipeau mereu semănau cu lumina discontinuă a stroboscopului.

— Oh, a spus Miles în sfârşit, n-a fost decât o glumă. Înţeleg că ai vrut să mă pui la încercare.

— Da, a zis Jake. Aşa e.

— Păi, e foarte distractiv. Din păcate, asta nu rezolvă problema. Jake a râs.

— Fii atent, puştiule! a zis apucându-l pe băieţel de părul blond şi ciufulit. Mă îndoiesc că ei te urăsc pe tine cu adevărat. După cum spui, tu eşti foarte deştept.

Aşa că-mi închipui că poţi răspunde la întrebarea asta. Ce anume face ca o persoană să devină prietenă cu altă persoană? Asta l-a făcut din nou pe Miles să clipească.

— Pe păianjeni îi înţeleg, dar fiinţele umane rămân total misterioase pentru mine, a oftat din greu. O fi din pricină că aceste două persoane iubesc aceleaşi lucruri? a întrebat cu şovăială. Jake a încuviinţat.

— Vezi că îi cunoşti pe oameni mai bine decât îţi închipuiai? Cineva devine prieten cu altcineva pentru că au ceva în comun. Poate că amândoi vor să vadă filme de groază sau să joace fotbal sau să colecţioneze stampe. Cam ce îţi place ţie din lucrurile care le plac celor din clasa ta? Miles s-a înflăcărat.

— Cheap Smith a părut teribil de interesat când eu am susţinut un raport despre tarantule săptămâna trecută. El nu crede că eu chiar am o tarantulă la mine acasă.

— Ăsta e un început. De ce nu-l inviţi pe Cheap la tine acasă să vadă tarantula?

Miles părea sceptic.

— Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi să te refuze, a zis Jake. Dar dacă nu vine ce? Mare lucru. El

pierde, nu tu. Altceva ce le-ar mai face plăcere celorlalţi puşti?

— *Aikido*! Inima lui Jake s-a încălzit la vederea unuia dintre rarele zâmbete ale copilului.

În dimineaţa următoare Jake a primit permisiunea de a face o demonstraţie de *aikido în* clasa lui Miles. A fost un mare succes. Jake nu era prea sigur pe cine văzuseră copiii ca fiind erou. Pe el sau pe Miles care-l asistase pentru a le arăta copiilor diferitele tehnici ale căderilor prin învârtire sau aruncare.

A plecat de la şcoală conştient că elevul lui de *aikido* va avea în curând mai mulţi prieteni decât îşi visase vreodată. A fost totodată şi ziua în care Jake a descoperit ce dorea să facă în restul vieţii lui – să dea lecţii de *aikido*. Îi făcea plăcere să lucreze cu copiii. Dacă ar fi avut propriul lui „*dojo*" unde să dea lecţii, ar fi putut să se folosească de cele învăţate de la Vie Madison.

— Poate că ar trebui să mă îmbrac într-un costum, a zis Jake, uitându-se la imaginea lui reflectată în oglinda din dormitorul Nilei în dimineaţa de *Thanksgiving*.

— În ce scop? l-a întrebat ea punând – şi o rochie lucioasă de catifea cu picăţele şi cu guler crem din dantelă. Îl observa cum se agită cu îmbrăcămintea. Arăţi foarte bine. Şi foarte chipeş, a adăugat în sinea ei. Îşi pusese pantaloni negri de modă veche cu o cămaşă albă şi un pulover splendid nou în nuanţe ruginii şi roşii.

Încruntându-se, şi-a trecut mâna prin păr.

— Poate că ar trebui să-l tund. Ce zici de cercel? Oare să-l scot cât stau acasă?

— Nu te-am văzut niciodată atât de nervos, i-a zis Nila îndreptându-se spre el.

Ridică-mi te rog fermoarul. Ea s-a întors cu spatele la el şi şi-a ridicat părul de pe gât cu o mână.

— Azi e o zi foarte importantă, a zis el sărutând-o pe

ceafă înainte de a-i trage fermoarul. Ce-o să se întâmple dacă n-o să fac faţă?

Ea şi-a răsucit capul înspre el şi l-a privit amuzată.

— Nu eşti tu bărbatul care mi-a spus că nu este cazul să-mi bat capul cu părerile altora?

— De ce oare femeile îşi amintesc întotdeauna toate fleacurile pe care le spune – un bărbat? s-a întrebat el cu o severitate prefăcută. La distanţă de zece ani, o femeie poate să-şi amintească un lucru stupid pe care i i-a spus odată un bărbat şi el îşi poate frânge gâtul din cauza asta.

— Asta pentru că noi vă iubim pe voi care sunteţi nişte creaturi prostuţe. Ea la cuprins de mijloc. Relaxează-te. Acum mergem acasă la Clover. Angie şi Miles or să fie acolo. Toată familia.

— Dar o să fie acolo şi mama ta şi o grămadă de lume. Primele impresii sunt importante, ştii asta. Ea a râs.

— Uită de costum. Mama o să-ţi adore cercelul. Eu te iubesc tocmai pentru că eşti aşa cum eşti şi aşa or să te ia toţi ceilalţi.

— De ce nu rămânem acasă să facem dragoste?

Nila s-a străduit să nu răspundă sclipirii de imoralitate din ochii lui periculoşi.

— Imposibil, Jake. Dacă nu ne arătăm la Clover, mama o să vină după noi. Încă mai are cheia de aici. Chiar ai poftă să dea peste noi în pat?

El a rămas gânditor un moment.

— În cazul ăsta o să insiste să ne căsătorim sub ameninţarea armei? a întrebat-o plin de speranţă. Nila a oftat. Tot mai voia să se însoare cu ea? Nu mai atacase subiectul din ziua în care îi făcuse propunerea aceea în bucătărie. Căsătoria şi copiii o preocupaseră absolut tot timpul.

— Nu, i-a răspuns ea deprimată. Nu-i ăsta stilul mamei. S-ar comporta probabil de parcă ne-ar găsi

dormind. O pot chiar vedea dându-şi jos pantofii şi aşezându-se pe pat pentru o conversaţie nostimă. El a râs şi a dat din cap.

— Nu mai am răbdare până s-o văd pe Emma. Două ore după aceea, Nila stătea în colţul cel mai îndepărtat al holului lui Clover ascultând necazurile şi grijile unei prietene în legătură cu ai ei. Amintindu-şi de copii s-a gândit şi la Jake. A privit prin încăpere, căutându-l din ochi în vreme ce murmura comentarii potrivite cu situaţia. Jake era angajat într-o discuţie animată cu şeful poliţiei, cu directorul liceului şi cu nepotul cel mare al lui Clover – un Robert Redford blond care datorită acestei asemănări căpătase statut de star în Danville.

Privindu-l pe Jake, Nila a zâmbit mândră. Jake nu avea de ce să fie preocupat de felul în care va face faţă acolo. Bărbatul se descurca cu vioiciune în situaţii noi şi cu oameni necunoscuţi şi popularitatea lui îi aducea pe ceilalţi înspre el. Copiii îl înconjuraseră punându-i mii de întrebări despre artele marţiale. Şi Miles, spre plăcuta surpriză a tuturor, se purtase la fel ca şi ceilalţi, preocupat de stilul *aikido* în loc să se ascundă pe undeva ca să stea cu nasul vârât într-o carte. Nila o văzuse pe Angie cu ochii înceţoşaţi de bucurie când fiul ei îi urmase pe ceilalţi copii când părinţii îi lăsaseră în sfârşit să se joace într-o altă cameră.

Deodată, Jake a privit în direcţia ei. Căldura din ochi şi zâmbetul lui erau atât de intime, încât ea a regretat că nu stătuseră acasă, să facă dragoste. Mai mult decât oricând, ea a înţeles că el era leacul tuturor frustrărilor şi al dorinţelor neîmplinite.

Zile minunate! Ce-i putuse face oare bărbatul ăsta cu ciudata lui ocheadă care ar fi trebuit luată drept o fărădelege! Şi-a desprins ochii de el, revenind la discuţiile despre creşterea dinţilor şi celelalte lucruri preţioase pe

care le fac bebeluşii.

De cealaltă parte a camerei, Jake era încercat de gândul fugar să o înhaţe pe Nila şi să găsească un ungher adăpostit unde ar putea-o săruta: Oare cât avea să mai dureze sărbătoarea *Thanksgiving* la Clover acasă?

Îndreptându-şi atenţia la lumea din jurul lui, Jake se mira de felul în care fusese acceptat. Toţi cei cu care se întâlnise fuseseră cordiali. Mulţi păruseră a fi fascinanţi de cariera lui de la D.E.A. şi diverşi părinţi îl abordaseră pentru a le iniţia copiii în artele marţiale. Ideile preconcepute că n-o să fie acceptat de oamenii din cercul Nilei dispăruseră, iar el se distra de minune.

Rămăsese acum singur cu Will Heinrick, directorul liceului. Soţia lui Will.

Jeannine, o femeie drăguţă cu accent franco-canadian şi care spunea la infinit bancuri obscene, a venit să li se alăture. Jake tocmai acceptase invitaţia de a le vorbi elevilor despre abuzul de droguri, când un ţipăt gata să le spargă urechile a făcut să înceteze orice conversaţie.

O privire rapidă spre uşă a lăsat să se înţeleagă care era sursa ţipătului, Jake a văzut o femeie strălucitor de frumoasă, cu părul negru ca un fel de aură în jurul feţei. A recunoscut-o imediat pe mama Nilei. Fotografii n-o prinseseră aşa cum era în realitate, şi-a zis Jake înciudat. Era acel gen de femeie care, pe loc, pune stăpânire pe orice spaţiu în care s-ar întâmpla să ajungă. Arăta totodată şi cu mult mai tânără decât se aşteptase el.

Emma Shepherd-Reeves-Nelson a scos un nou ţipăt. O jumătate de duzină de brăţări alunecau pe cotul ei drept când şi-a ridicat braţele deasupra capului.

— Fetiţa mea! Fetiţa mea! a strigat cu o voce pe care Jake a considerat-o un adevărat deliciu. Lumea s-a dat repede la o parte din calea ei, astfel încât ea să poată parcurge încăperea cu un pas legănat ca un dans uşor,

ridicol de sexy.

— Repede! Umbre nu mai există! a auzit-o Jake spunând pe Jeannine.

A sosit Emma! Bărbatul ei era foarte demn, dar îşi strica efectul pentru că tot chicotea. Jake a zâmbit. A aruncat o privire rapidă spre Nila exact cu o clipă înainte ca mama ei să o cuprindă în braţe. Nila arăta de parcă nu ştia dacă trebuie să râdă sau să se ascundă sub covor. Acum chipul ei era vârât în penele negre şi albe de pe unul din umerii rochiei pulover mini cu un decolteu adânc a Emmei.

Se întreba de ce neglijase Nila să-i spună că Emma şi Angie obişnuiau să frecventeze acelaşi magazin bizar de îmbrăcăminte. Jake le-a zâmbit celor din familia Heinrick şi s-a scuzat, îndreptându-se spre doamna Shepherd.

— Copilaşul meu! Copilaşul meu! exclamă din nou Emma, întorcând-o sălbatic pe Nila pe toate părţile ca s-o vadă mai bine. Un bărbat – Tolly, a presupus Jake – se târa după Emma. Era aşa cum i-l descrisese Nila.

— Un fel de ursuleţ mare şi bun de legănat. Zâmbetul lui părea a se întinde de la o ureche la cealaltă, iar ochii albaştri păreau veşnic îndatoritori. Jake l-a văzut ridicând camera de filmat pe care o avea atârnată pe după gât. Filmând cadru după cadru, bărbatul le dădea mereu ocol celor două femei de parcă întâlnirea dintre mamă şi fiică ar fi fost ultima clipă de viaţă Kodak. Nila a strănutat. Jake a rânjit şi mai tare când a tuşit cu gura plină de pene.

— Mamă, nu pot respira, s-a auzit vocea ei înăbuşită.

— Oh, iartă-mă, dulceaţa mea. Emma a lăsat-o, dar a capturat-o iar luând-o de bărbie. Apoi s-a răsucit fără să-i dea drumul, iar Nila a trebuit să-i urmeze repede mişcarea ca să nu cadă.

— Tolly, ia un cadru cu feţişoara asta. Emma a bătut-o uşor pe Nila pe obraz cu cealaltă mâna.

— Nu-i aşa că-i frumuşică? Priveşte la structura pometţilor, i-a dat drumul la bărbie fiicei ei şi a bătut-o pe umeri. Stai dreaptă. O postură proastă e puţin atractivă. Nu te încrunta în halul ăsta, scumpo. Încruntarea produce riduri.

O încruntare producătoare de riduri – s-a aşternut pe faţa lui Jake. Dacă Nila primise aceste sfaturi în tinereţea ei, nu era greu să pricepi de ce n-avea nicio încredere în propria ei frumuseţe. Critica permanentă combinată cu complimentele trebuie să fi alcătuit un adevărat iad pentru autoaprecierea unui copil sensibil. Privirea Emmei a analizat-o pe fiică cu atenţie.

— Copilă, de unde ai luat rochia asta? E drăguţă, dar de ce trebuie să te îmbraci întotdeauna atât de modest? Nila a râs, dar Jake a simţit pe dedesubt neplăcerea femeii. Ea şi-a încrucişat mâinile în faţă.

— Am crezut că o să încetezi să mai fi arbitrul eleganţei în ceea ce mă priveşte, mamă. Îmi pare bine că te văd. De-abia aştept să-mi povesteşti despre excursia pe care ai făcut-o. Dar intenţia ei de a schimba subiectul n-a dat roade.

Emma şi-a îndreptat un deget cu o unghie lungă şi vopsită în roşu înspre fiica ei.

— Cu chipul tău, ai putea îmbrăca rochii cât se poate de provocatoare, fetiţo.

— Ea are un stil numai al ei, a zis Jake, păşind spre Nila şi înconjurându-i mijlocul cu braţul. Astfel Jake s-a văzut deodată între două perechi identice de ochi căprui-aurii. Emma îl privea cu curiozitate, iar Nila cu surpriză şi recunoştinţă.

— Eleganţa sobră i se potriveşte perfect, a continuat el zâmbindu-i femeii pentru care şi-ar fi dat şi viaţa. Puneţi-o într-o rochie ţipătoare şi ce-o să vedeţi? O rochie ţipătoare, nu pe Nila. Puneţi-o într-o rochie rafinată, plină

de farmec ca aceasta şi frumuseţea Nilei va ieşi în evidenţă. Emma a lansat o ocheadă tristă spre fata ei.

— Iartă-mă, fetiţo. Gentlemanul are dreptate. Tu arăţi întotdeauna splendid cu felul tău special de a te îmbrăca. S-a întors spre Jake cu un zâmbet pe care el îl văzuse de mii de ori pe faţa Nilei. Eu sunt Emma, mama Nilei. Tu trebuie să fii Jake Madison. Nu mi-a spus cât de devastator de chipeş eşti ca bărbat. Îmi place cercelul. Aşa de mult mi-am dorit să ador un bărbat care să fie diferit de ceilalţi. Tolly, dragule, vino să-l vezi pe iubitul fiicei mele. Obişnuia să lucreze pentru D.E.A. Sosirea Emmei schimbase atmosfera petrecerii. Jake a observat cum ea trecea de la un om la altul", *pompând*" conversaţia, injectând mai multă vioiciune în fiecare. Toată adunarea devenise mai animată, mai zgomotoasă.

Privind-o, Jake a uitat de stângăciile Emmei în relaţiile cu fiica el. Emma strălucea. Ocupa mult loc. Era înnebunitoare. Strălucea atât de viu, s-a decis el, încât ar fi trebuit să sosească având un afiş de avertizare: „*Atenţie*! *Puneţi-vă ochelari de soare înainte de a privi direct spre această femeie*!"

Curând a urmat cel mai incredibil dineu de *Thanksgiving*, iar Emma a anunţat că era momentul pentru un recital muzical. A plantat-o pe Nila la pian, apoi – spre uimirea lui Jake – Emma a convins-o pe Clover să i se alăture pentru a cânta o versiune legănătoare a lui „*Născut pentru a fi sălbatic*" Fără mare osteneală, a făcut-o şi pe Angie să se producă împreună cu ele pentru un cântecel". *Stop în numele iubirii*" a fost cântat perfect. Diana Ross şi Supremes ar fi fost mândri să le fi auzit. Bătând tactul şi fluierând, Jake se întreba de unde naiba îi venise lui ideea absurdă că oraşele mici sunt populate de oameni liniştiţi şi ultraconservatori. Când petrecerea a ajuns în toi, Emma s-a apropiat de Jake.

— Vino cu mine, dragă. Până în clipa asta n-am avut o clipă liberă să putem discuta în largul nostru.

CAPITOLUL 11

Întrebându-se ce-avea să urmeze, Jake s-a dus după Emma în hol.

Ea s-a aşezat pe scări, şi-a încrucişat picioarele frumoase şi i-a arătat locul de lângă ea.

— Stai jos. I-a zâmbit. Nu-ţi face probleme, nu muşc.

— Asta n-aş garanta, Emma, i-a răspuns el doar pe jumătate tachinator.

Ea şi-a dat capul pe spate şi a râs mulţumită.

— Jake, eşti grozav. De pe acum te plac extraordinar. Aşază-te aici. Am de vorbit cu tine. El s-a aşezat. Umăr la umăr, au tăcut o vreme. Străbăteau până în hol sunetele pianului sub mâna fină a Nilei şi zgomotul amestecat al vocilor.

— Niciodată până acum nu mi-am văzut fetiţa îndrăgostită, a zis Emma. Nici nu credeam s-o văd vreodată. Eşti fantastic că ai reuşit s-o scoţi dintr-ale ei. L-a privit drept în faţă. Crezi că o înţelegi?

— Da, doamnă, cred că da.

— Bun, şi eu cred. Faţa ei s-a întunecat. Dispăruse ceva din *„spuma”* ei obişnuită, întotdeauna am avut dificultăţi eu şi fiica mea, mai tânără. Noi alergăm cu viteze diferite. Cu Mary era uşor pentru că, din păcate, ea e exact ca mine. Aveam aceleaşi calităţi şi defecte. Nu cred că Nila îşi dă seama de asta, dar ea este mai puternică decât mine şi sora ei. A zâmbit cu tristeţe. Mary şi cu mine zburăm de la una la alta, căutând curcubeul de care suntem sigure că se află după următorul colţ. Nila nu-şi pierde timpul să mai dea colţul. Poate pentru că ea ştie că ceea ce-o să vadă nu aduce nimic nou faţă de ce-a văzut deja. Poate pentru că ea este introvertită, nu extravertită şi nu caută fericirea în afara ei.

Eu am făcut cât se poate de multe greşeli. Nila a fost ceva solid, uneori mai mult ca un părinte decât ca un copil. Dacă ea a suferit pentru greşelile mele – şi sigur a suferit – niciodată n-a lăsat să se vadă. Ea pur şi simplu şi-a continuat viaţa în felul ei liniştit. Uite ce vreau să-ţi spun. Cel mai adesea când am de-a face cu fiica mea, orice spun sau fac, nu este lucrul cel mai potrivit. Dar o iubesc cu adevărat.

Nila te iubeşte pe tine. Dacă tu nu eşti potrivit pentru copila mea, o să ai de-a face cu mine. Ne-am înţeles, Jake?

— Da, Emma, sigur că da.

— Bun. Acum, ai de gând să te însori cu fetiţa mea?

— Dacă ea mă vrea.

— Şi dacă nu te vrea? El a zâmbit.

— O să trăim pur şi simplu aşa, pentru că eu n-o las. Am găsit-o şi o s-o păstrez până la ultima mea suflare.

— Nu-i chiar cel mai drăguţ lucru pe care l-am auzit vreodată, dar asta e.

Ea a zâmbit. Redevenise radioasă. Aşa să faci! S-a ridicat. Haide, să lăsăm petrecerea. Este vremea lui Miles.

Era noaptea târziu când Nila şi Jake au plecat de la Clover. Înainte de a se îndrepta spre casă, au făcut un tur pe *Calea Milionarilor*, bucurându-se de aerul tare al nopţii şi schimbând păreri despre evenimentele zilei şi oamenii pe care-i întâlnise Jake.

— Îmi place Emma, a zis el. E un caracter! Este o vrăjitoare puternică. Transmite un fel de magie fiecărui om cu care vine în contact. Nila râdea.

— Încă n-am găsit o persoană care să n-o placă pe Emma. Este nostimă şi ţipătoare.

Oamenii însă îi iartă orice. El a privit-o cu atenţie.

— Chiar şi tu.

— Mai ales eu.

— Vrei să-mi închiriezi mie casa de oaspeţi? Acum a

fost rândul ei să-l privească cu atenţie. A înghiţit cu greu.

— Am crezut că eşti fericit să trăieşti cu mine.

— Sunt. I-a strâns mâna. Nu intenţionez să stau acolo. Dar aş vrea s-o folosesc pentru afaceri, să-mi deschid propriul meu *dojo*. Aş avea de făcut unele schimbări înăuntru. Să dau jos peretele de la dormitor şi să fac o cameră uriaşă şi… El a tăcut când ea s-a oprit brusc.

— Cred că e o idee grozavă. Eşti un profesor talentat, i-a spus ea. Cred că o să ai multe cereri şi din partea agenţiilor juridice locale să le fii consilier şi de la şcoala de ofiţeri dacă asta e alegerea ta. Vie ar fi la fel de mândru de tine pe cât sunt eu. Ea n-a mai adăugat că era atât de emoţionată, încât de-abia putea vorbi, pentru că planurile lui arătau că într-adevăr el voia să se stabilească acolo, cu ea.

Jake doar zâmbea. I-a luat capul între mâini şi a sărutat-o. Apoi au pornit spre casă.

La câteva minute după ce au ajuns acasă, Jake a primit un telefon de la Rae García.

— Amazoano! Cum merge treaba?

— Am încercat toată ziua să te găsesc, Nebunule!

Firul telefonului montat în perete se întindea prin toată bucătăria, iar Jake stătea la fereastră şi vorbea.

— Nu, nu e prea târziu. Nila l-a auzit spunând: …şi hotelul tău nu e prea departe de aici. Poţi fi aici în mai puţin de zece minute, i-a dat adresa Nilei, apoi a închis.

— Să vezi, iubito. Era Rae García. A sosit în oraş azi.

Dacă ştiam că o să vină, o puteam lua la Clover cu noi. Rae s-ar fi simţit grozav în iadul ăla… Zâmbetul i-a murit pe buze privind la Nila. Înţeleg că ar fi trebuit să te întreb, a zis cu ezitare, dacă pot s-o invit.

Nil a a tras adânc o gură de aer înainte de a-i spune; atentă:

— Asta e şi casa ta. N-ai nevoie de permisiune ca să-ţi inviţi prietenii în vizită. A zâmbit, dar zâmbetul era silit. O presimţire rea o cuprinsese şi-i invada creierul acum…

— Eşti sigură? a întrebat-o. Cred că o să-ţi placă Rae.

— Sigur că da, o să-mi placă. Dar nu era deloc sigură de afirmaţia asta, convinsă fiind că Rae venise ca să discute cu Jake revenirea lui la vechiul mod de a trăi.

Vrei cafea? i-a zis vioaie. O să fac nişte cafea. Sau crezi că Rae ar prefera nişte vin?

— E o partizană a cafelei. Jake şi-a trecut mâinile prin păr şi s-a încruntat. Am senzaţia că te simţi într-un anume fel ameninţată de venirea lui Rae. De ce?

— Poate, puţin… Ba încă cum! Sunt îngrijorată că poate a fost trimisă ca să discute cu tine şi să te răzgândeşti în privinţa demisiei.

— Vino aici, Nila. Vocea lui Jake devenise mai profundă pronunţându-i numele.

A strâns-o lângă el.

— Spune-mi că mă iubeşti, i-a ordonat blând. Cererea a surprins-o pe Nila.

— Ştii asta.

— Atunci spune-mi-o! Ea şovăia.

— Nu găseşti că e un pic cam cinic ca un bărbat care nu crede în dragoste să se bucure atât de tare auzind aceste trei vorbe?

— Tu crezi! A sărutat-o apăsat. Şi ai dreptate, mă bucur tare când aud vorbele astea de la tine. Spune-mi-le! Ea a oftat.

— Bine. Eu te iubesc.

— Dacă mă iubeşti, atunci de ce nu crezi că am depăşit faza cu D.E.A?

Soneria de la uşă a salvat-o pe Nila de la răspuns.

— Rae e aici. Te duci s-o aduci, Jake? Fără o vorbă el i-a dat drumul.

Nila l-a privit ieşind din cameră, întrebându-se ce se va petrece în viaţa lor după ce el o să deschidă uşa din faţă.

Nila stătea pe sofa lângă Jake, cu o cafea în mâna şi cu inima în gât. Nimic din ceea ce-i povestise Jake n-o pregătise pentru cunoştinţa cu frumoasa spaniolă roz care stătea acum în fotoliu.

La început Nila a reuşit cu greu să şi-o închipuie pe micuţa, delicata femeie în rolul unui agent sub acoperire. Stând acolo în costumul ei cu o croială ireproşabilă, cu părul drept şi negru ca miezul nopţii care-i curgea peste umeri.

Rae ar fi putut fi un manechin sau o actriţă.

Ochii erau de culoarea coniacului şi se purta deschis şi prietenos.

E drept, s-a gândit Nila, că femeia poseda aceeaşi calitate a rapidităţii şi a atenţiei care semăna atât de bine cu stilul lui Jake. Simţea că fusese analizată, catalogată şi categorisită în puţinele minute de când se întâlniseră.

Totuşi Nilei i se părea imposibil să n-o placă. Afecţiunea lui Rae pentru Jake era naturală şi părea să-i aprobe planurile şi relaţia cu Nila. Rae a pus ceaşca de cafea pe masa de alături şi a ajuns în fine la scopul real al vizitei ei neaşteptate.

— Am nevoie de ajutorul tău, Jake. Ştii că nu ţi l-aş cere dacă aş avea altă alternativă. În scopul de a pătrunde într-una din reţelele crimei organizate din Miami, a continuat ea, aş avea nevoie de ajutorul tău, Jake, ca să câştig încrederea unui informator care nu vrea să aibă de-a face decât cu *„Nebunul”*.

„Nu”! s-a gândit sălbatic Nila, când Jake nu a refuzat-o pe loc.

— Şi dacă ceva nu va merge? a întrebat ea incapabilă să mai tacă. În gând vedea de pe acum un bolnav psihic

ţintuindu-l pe Jake cu pistolul. Dacă s-ar întâmpla din nou? Care ar fi fost şansele lui de a scăpa a doua oară de la moarte?

El i-a zâmbit liniştitor.

— N-o să fie nimic rău, iubito. Partea mea e un fleac. Nu trebuie decât să discut cu informatorul.

— Ce-i cer eu lui Jake nu e periculos, a zis şi Rae, zâmbindu-i Nilei la fel de liniştitor şi cu simpatie. Nila avea senzaţia teribilă că noţiunea de pericol avea pentru ei un alt sens decât pentru ea.

În vreme ce Jake şi partenera lui de echipă au început să discute modurile posibile de acţiune după ce Rae va fi acceptată de organizaţie, Nila a simţit o puternică apăsare în piept, atât de puternică, încât a trebuit să-şi muşte buzele ca să nu ţipe. Jake discuta de parcă redevenise agentul sub acoperire de altă dată. Dar îi spusese că, sigur, n-o să se întoarcă la vechea meserie!

Spaima o invadase total. Privindu-i pe Jake şi pe Rae, realiză cât de tare semănau.

Lumina ameţitoare din ochii lor întunecaţi şi prevăzători. Mişcările trupurilor lor vorbeau despre alerta mentală intensă şi fiorul vânătorii.

Aşa a înţeles că nu numai moartea putea să i-l răpească pe Jake. Meseria îi intrase în sânge. Era atât de uşor ca el să revină în această lume seducătoare şi periculoasă. Nila dorea în chip straniu să fugă la mansardă şi să zăvorească uşa, aşa cum făcuse în ziua în care tatăl ei îşi făcuse bagajele şi plecase. Dar ea nu mai era un copil distrus. Era o femeie care ştia să-şi ascundă sentimentele, să fie politicoasă şi graţioasă chiar în cele mai rele situaţii. Aşa că a jucat rolul gazdei amabile, a făcut sandvişuri şi a mai pus cafea în ceşti. Şi a murit puţin, o parte din ea, în acelaşi timp. După o oră, Nila s-a trezit în braţele lui Jake de cum s-a închis uşa în spatele musafirei.

— Nu face asta, te rog, n-o face! Jake a ţinut-o strâns. Se temuse de clipa aceea. Cu toate că ea menţinuse o aparenţă plăcută în timpul vizitei lui Rae, el îi intuise tensiunea interioară şi îi observase spaima din ochi.

— E perfect, iubito, i-a murmurat cu gura pe părul ei. Spune-mi de ce ţi-e frică?

Cu vocea tremurătoare, ea i-a povestit ce-şi închipuia şi el a ascultat-o din ce în ce mai îngrozit. Când ea a sfârşit, a dus-o în sufragerie şi a pus-o pe sofaua în dungi albastre şi albe. A legănat-o în braţe.

— Ce vreau să fac e lipsit de orice pericol. Tot ce am de făcut e să discut cu informatorul să lucreze mai departe cu Rae. Din clipa aia eu nu mai am niciun rol. Rolul cu adevărat dificil o să cadă pe umerii lui Rae.

El nu i-a mai spus cât de îngrijorat era pentru că prietena lui urma să facă faţă singură pericolului. Asta era o misiune pe care chiar şi el ar fi acceptat-o cu greu în cele mai nebuneşti zile când făcea parte din D.E.A.

— De ce nu poate vorbi Rae cu informatorul s-o ajute? l-a întrebat Nila. De ce are nevoie de tine?

— Pentru că el n-o cunoaşte. Nu poate avea încă încredere în ea. El mă cunoaşte pe mine. Nu trebuie decât să mă duc înapoi şi să fac acest ultim lucru. Ea l-a privit furioasă.

— Tu nu trebuie să faci nimic. Tu vrei să faci, nu-i aşa?

— Da, vreau!

— La dracu', Jake! Ea şi-a acoperit faţa cu mâinile. El a luat-o în braţe, iar ea tremura în efortul de a nu plânge.

— Am lăsat ceva nerezolvat şi important când mi-am părăsit slujba, i-a spus căutând un mod de a-i explica situaţia. Am crezut că o să controlez întunericul, dar ei mă controlează pe mine prin intermediul coşmarului pentru că eu niciodată nu mi-am înfruntat deschis spaimele. Fuga nu

e o soluţie.

Înţelegi, iubito? Ăsta e un prilej pentru mine să-mi înfrunt şi să-mi înving frica. E o şansă de a-mi dovedi mie însumi că sunt o fiinţă umană decentă, că nu las frica să mă domine. Numai după aceea pot face o opţiune cinstită pentru a mă retrage.

E ca şi când te-ai urca din nou pe calul care te-a azvârlit din şa.

— Ce să-ţi spun! Una e să cazi de pe cal şi alta e să scapi în mod miraculos din bătaia unei arme!

— La dracu', Nila, nu face ca totul să devină mai greu decât este deja. Eu încerc să-ţi explic că dacă nu mă întorc în şa, risc să fiu stăpânit de spaimă tot restul vieţii. Am nevoie să ştiu că sunt mai tare decât spaima mea. După aceea pot face alegerea de a renunţa la asta. Ea a ridicat resemnată din umeri. Nu mai avea nimic de spus sau de făcut ca să-l împiedice să plece la Miami cu Rae.

Nila şi-a strâns ochii. Măcar dac-ar fi iubit-o, atunci ar fi putut să creadă că el avea să reziste tentaţiei vieţii de agent acoperit. Dar el n-o iubea. Lui nu-i trebuia de la ea decât un somn liniştit noaptea. Dacă n-ar fi avut nevoie ca ea să ţină coşmarul departe, i-ar mai fi trebuit?

— Vino, iubito. E târziu. Hai la culcare. Era lucrul cel mai greşit pe care i l-ar fi putut spune. Jignită, confuză, tensionată din punct de vedere sexual, în plus, furioasă, Nila a reacţionat necontrolat. Ochii i s-au deschis mari:

— De ce? Ca să poţi avea o ultimă noapte calmă, fără demoni? Păi, poate că nu te vreau în patul meu în noaptea asta! Nu mai ştia dacă a împins-o chiar din drumul lui sau s-a ridicat atât de repede încât i s-a părut.

— Luptă-te cu mine dacă vrei, dar luptă cinstit!

— Cinstit? Tu n-ai luptat cinstit din clipa în care te-am întâlnit! Nu era adevărat.

Ştia asta în sinea ei, dar era prea furioasă ca să se

mai gândească. El s-a întristat.

— E prea mult dacă te rog să-mi acorzi puţină încredere?

Expresia ei nehotărâtă a răspuns la întrebarea lui.

— E clar că aşa e. Ochii lui au devenit reci. Tu n-ai încredere în propria ta judecată, aşa că de ce ţi-aş cere să te încrezi în mine? El a ieşit din cameră lăsând-o pe Nila cu inima zdrobită. Mai târziu, ea a stat întinsă, cu privirea în tavan. Când insistase să doarmă singură nu se gândise nici la întuneric, nici la cât de gol avea să i se pară patul fără el. Şi acum… Noaptea era mai întunecoasă decât oricând.

Patul părea atât de mare şi de gol ca şi cerul înspăimântător care se zărea prin fereastră. Şi singurătatea… Nila mai suferise pierderi şi înainte, dar niciuna din ele nu fusese atât de oribilă ca posibilitatea ca Jake să iasă din viaţa ei şi să nu se mai întoarcă niciodată.

În dimineaţa următoare el a venit să-şi ia rămas bun. Nila era distantă. N-ar fi dorit să fie aşa, dar n-avea ce face.

— Ştiu că ţi-e frică, i-a spus el pe un ton din care răzbătea emoţia. Crezi sau nu, eu o să mă întorc. Ea s-a stăpânit să nu plângă, dar tot i-a alunecat o lacrimă din nebăgare de seamă şi şi-a ascuns-o cu mâna. El a mângâiat-o cu degetul mare pe obraz, A strâns-o blând în braţe.

— Aminteşte-ţi, eu sunt bărbatul care te-a vrut din prima clipă. Sunt acelaşi bărbat care te-a vrut pentru totdeauna după ce am făcut dragoste pentru prima oară.

M-am ţinut după tine şi te-am urmărit până la tine acasă.

Într-un chip nebunesc, se pare că te-am căutat întreaga viaţă. Tu eşti un dar al meu şi refuz să te împart cu cineva. În ciuda hotărârii ei de a rămâne distantă, vorbele lui au atins-o drept în inimă. A înţeles, într-un fel

miraculos, că el o iubea chiar dacă nu realiza asta. El şi-a plimbat degetul pe buzele ei, apoi s-a dat înapoi.

Privirea i-a rătăcit o clipă pe faţa ei.

— La revedere, Nila, eu am făcut ce-am putut. Acum e rândul tău. Am nevoie să ştiu că tu ai siguranţa că sentimentele mele pentru tine sunt reale şi durabile. Când îmi termin treaba la Miami, îţi trimit un bilet de avion. Dacă mă vrei, o să vii la mine în Freeport-Lucaya. O să te aştept în cazinou.

Ziua a trecut greu, după plecarea lui Jake. Nila a intrat în rutina deschiderii magazinului şi îi venea să plângă ori de câte ori îşi amintea cum se purtase. Nici măcar nu-l sărutase de rămas bun. Curând Emma, Clover şi Angie au coborât să ia o ceaşcă fierbinte de cafea şi să discute despre petrecerea de *Thanksgiving*.

Nila le-a privit şi a izbucnit în lacrimi. S-a aruncat în braţele mamei ei.

Emma a strâns-o în braţe, a mângâiat-o pe cap, în vreme ce emitea o versiune proprie despre ceea ce se întâmplase.

— Nu ţi-am spus eu că bărbaţii sunt gunoaiele pământului? a zis Clover. Fii curajoasă, Nila-Ann, lucrurile puteau sta şi mai prost.

— Oh, taci! a izbucnit Angie. Pot jura că nu eşti mai sensibilă decât o piatră. Jake nu a fugit de la ea.

— Sigur că nu. Emma a lovit-o uşor pe spate pe fiică-sa. Vino-ţi în fire, fetiţo. Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar Jake are dreptate. Nu lăsa lacrimile să te învingă.

— Credeam că eşti de partea mea, mamă. Nila a acceptat cutia de batiste pe care Angie i-a întins-o. A scos una şi şi-a suflat zgomotos nasul.

— Sunt de partea ta. Dar tu pur şi simplu nu vrei să înfrunţi adevărul. Eu sunt de vină pentru asta într-un fel. Nila s-a încruntat.

— Ce tot spui tu acolo?

— Jake are înţelepciunea de a-şi înfrunta spaimele. Asta e ceva ce eu niciodată n-am învăţat să fac şi nu v-am învăţat nici pe voi, pe tine şi pe sora ta. Când tatăl tău m-a părăsit, am simţit că eram destul de drăguţă, de deşteaptă, de deosebită ca să nu fi fost părăsită de soţul meu. Ceea ce n-am vrut să accept a fost că el nu mă părăsise din cauza acestor calităţi superficiale şi că altul fusese motivul. Aşa că eu am trecut la cealaltă extremă, ca să demonstrez că eram o femeie atrăgătoare, care putea pune mâna pe oricare bărbat ar fi vrut. Tu îţi ascunzi teama de a fi abandonată şi nesigură pe tine în acelaşi mod, dar în mod invers decât mine.

Nila a deschis gura să se apere, dar a închis-o repede.

Mama ei spusese adevărul întreg.

— Mulţumesc, mamă. Ştii că te iubesc, nu-i aşa? Emma a zâmbit strângându-i mâna.

— Sigur, fetiţo. Şi eu te iubesc. Acum ia două aspirine şi du-te să te odihneşti ca să-ţi aduni gândurile. Jake e un bărbat îndrăcit. Mi-ar fi ruşine să-l las să plece.

Angie poate avea grijă de magazin o vreme. A luat-o pe Clover de mijloc.

— Hai să-i tragem o bârfă. Am auzit de la cineva demn de încredere că tu şi Harmon Cook v-aţi făcut ochi dulci unul altuia.

— Emma Margaret! Nu dau o ceapă degerată pe Harmon Cook, prăpăditul ăla!

După o săptămână, Nila era la *Bahamas Queen Cazino* din Freeport-Lucaya. Se îmbrăcase din nou cu rochia lui Angie, rochia din catifea neagră cu satin de culoarea smaraldului. Numai că de data asta nu mai era în căutarea unei nopţi fanteziste. Acum căuta realitatea. Inima îşi accelerase bătăile când a ajuns la capătul etajului

cu jocuri de noroc.

— Cauţi o companie compromiţătoare, doamnă? a auzit din spate o voce baritonală binecunoscută. Ea s-a întors uşor înspre Jake. Arăta atât de minunat în costumul lui de altă dată, încât i s-a tăiat respiraţia. Un zâmbet i-a tremurat pe buze.

— Ia cutia cu fise, a zis el întinzându-i o monedă. Mai joacă încă o dată pentru mine.

— N-am fost prea norocoasă în seara asta, i-a răspuns ea ca atunci când se întâlniseră pentru prima oară. El i-a zâmbit viclean şi i-a pus moneda în palmă.

— Presimt că norocul tău e pe cale de a se schimba.

— Tu eşti tot norocul de care am nevoie. I-a luat mâna şi l-a scos afară din cazinou.

— Te iubesc, Nila, i-a spus el în vreme ce se îndreptau spre un complex hotelier.

Ea i-a aruncat o privire amuzată.

— Acum o săptămână nu mă iubeai. Ce te face să crezi că acum mă iubeşti?

El s-a oprit, iar ea l-a privit atentă. Norii pluteau prin faţa lunii, ale cărei raze pătrundeau printre palmieri şi totul plutea într-o lumină argintie. O briză proaspătă pornea prin noapte.

— Tu ai făcut un credincios dintr-un cinic. El a mângâiat-o pe păr, pe obraji. Te-am iubit încă de când m-am trezit atunci la hotel şi tu plecaseşi. Am fost doar prea încăpăţânat ca s-o recunosc.

— Şi eu te iubesc. Ea şi-a ridicat faţa spre el ca s-o sărute. El n-a dezamăgit-o.

— Toată săptămâna asta nu m-am gândit decât la tine, i-a murmurat cu buzele peste ale ei. A privit-o în ochi. Tu dai vieţii mele echilibru, pasiune şi dragoste.

Venind aici, după mine, m-ai convins de totala ta încredere şi loialitate. Vreau să-ţi dau şi eu toate acestea şi

încă mai mult decât atât.

— Ai reuşit să-l convingi pe informator să coopereze? l-a întrebat ea, apoi a zâmbit, conştientă că el nu la întrebarea asta se aşteptase.

— Da.

— S-a terminat cu coşmarul?

— Total.

— Deci nu mai nevoie de mine ca să poţi dormi?

— Nu, dar am şi mai multă nevoie de tine, mai teribil decât oricând.

— Te însori cu mine?

— Poţi paria. El a sărutat-o din nou. Ea şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului lui.

— Ce părere ai despre bebeluşi? El i-a aruncat o privire indescriptibilă. Era uimire, frică şi speranţă.

— Nu cumva eşti… Ea a râs iar.

— Nu, dar mi-ar plăcea să fiu. Avem acasă o mulţime de camere goale care aşteaptă să fie umplute. El a înconjurat-o cu braţele, fierbinte, tandru, ispititor. Avea buzele fierbinţi, foarte fierbinţi. Limba i se mişca încet, senzual. Momentul era prea încântător ca să mai rămână loc pentru vorbe. În fine, Jake şi-a ridicat capul.

— Să mergem, iubito! Avem de făcut bebeluşi.

Şi târziu, noaptea, Jake zâmbea în întuneric ţinându-şi strâns în braţe iubita. Nu-şi imaginase niciodată că se putea simţi atât de bine iubind atât de profund pe cineva.

SFÂRŞIT

Loveswept

Romane de dragoste, pe care nu le veţi uita niciodată, scrise de autori cunoscuţi ai genului.

Jake. Un încîntător înger negru gata să-i împlinească ei orice fantezie...

Un pirat al zilelor noastre, care năvăleşte în viaţa ei ca o furtună.

Oare ea o să rişte să-şi încredinţeze inima unui om care trăieşte periculos?

Loveswept